

**CONSELL
TRIBUTARI
DE BARCELONA**

MEMÒRIA 2021

CONSELL TRIBUTARI

MEMÒRIA 2021

Ajuntament
de Barcelona

Composició del Consell Tributari

President

Tomàs Font i Llovet

Vicepresidenta

Maria Dolores Arias Abellán

Vocals

Emili Soler Calucho (Fins juliol de 2021)

Antonia Agulló Agüero

Jaume Galofré i Crespi

Funcionaris adscrits

Secretari

Fernando Frias Valle (Fins al 2 de novembre de 2021)

Pedro Javier Morales Montoya (Des de l'1 de desembre de 2021)

Lletrades/Lletrat

Carolina González Torres

María Caracuel González

Luis Bordallo Montalvo

Personal administratiu

M. Teresa Lopezosa Alcañiz

M. Àngels Alsina i Ribó

Pilar Gallardo García

© Ajuntament de Barcelona. Consell Tributari

barcelona.cat

Edició: Consell Tributari

Correcció i Producció: Direcció de Serveis Editorials

Novembre 2022

Imprès en paper ecològic

Pròleg

El document que teniu a les vostres mans presenta la feina feta pel Consell Tributari de Barcelona durant l'any 2021.

5

L'Ajuntament de Barcelona va ser pioner en la creació d'aquest òrgan independent, fent ús de la seva autonomia local i la seva capacitat d'organització davant una legislació que menystenia les possibles reclamacions de la ciutadania. Avui en dia, el Consell Tributari de Barcelona s'ha consolidat com una experiència d'èxit i són molts els municipis d'Espanya que l'han pres com a model.

A més de ser un instrument de control previ, el Consell Tributari de Barcelona és un element imprescindible en la resolució de conflictes entre la ciutadania i la hisenda municipal. Gràcies als seus dictàmens assegurem que els nous instruments tributaris són conformes a la llei i garanteixen la qualitat tècnica i jurídica.

En un any 2021 profundament marcat per l'impacte de la pandèmia de la covid-19, el Consell Tributari de Barcelona ha continuat donant resposta a les qüestions relacionades amb la gestió tributària municipal. Ho demostra el fet que ha resolt un total de 974 expedients, 502 més que l'any anterior. A més, ha elaborat 23 informes, entre els quals hi trobem temes de plena actualitat, com és la interpretació de l'abast i els efectes de la decisió del Tribunal Constitucional d'invalidar la manera com es calcula l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (plusvàlua).

Totes aquestes dades posen de relleu la important tasca que desenvolupa aquest òrgan al servei de la millora de l'actuació municipal en l'àmbit tributari i la defensa dels drets de les persones contribuents.

Vull felicitar a tot el personal del Consell Tributari per la bona feina. Gràcies pel vostre esforç i professionalitat oferint aquest servei de qualitat, referent de rigor, transparència i bona gestió municipal.

Ada Colau Ballano
L'Alcaldeessa de Barcelona

Sumari

Pròleg	3
Introducció	10
PRIMERA PART: l'aplicació de les ordenances fiscals vista a través de les reclamacions	13
Ordenança fiscal núm. 1.1. Impost sobre béns immobles	13
1. Exempcions	13
1.1.- Exempció dels terrenys destinats a serveis indispensables per a l'explotació de línies ferroviàries	13
1.2.- Exempció de l'article 15 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratius i dels incentius fiscals al mecenatge. Ajuts d'Estat	13
1.2.1.- Col·legi Major	13
1.2.2.- Institut Religios	15
2.- Valor cadastral. Base imposable	17
2.1.- Insuficient motivació del valor cadastral aplicat i impugnació indirecta del valor cadastral	17
2.2.- Falta de notificació prèvia del valor cadastral	19
2.3.- Exclusió del coeficient 1,40 per COVID-19	20
3.- Bonificació i quota	20
3.1.- Bonificació per família nombrosa	20
3.1.1.- Impugnació per absència de la bonificació aplicable d'ofici en el rebut de l'IBI	20
3.2.- Bonificació per obres	21
3.2.1.- Incompliment del termini de presentació de la sol·licitud corresponent per falta de referència cadastral del bé immoble	21
3.3.- Ajust a la capacitat econòmica de les quotes durant l'estat d'alarma	22
4.- Recaptació	23
4.1.- Impugnació de la provisió de constrenyiment	24
4.1.1.- Sistema de notificació electrònica	24
4.1.2.- Notificació en horari d'oficines	24
4.1.3.- Domiciliació bancària	25
4.1.4.- Absència de notificació de la liquidació constreta per al seu pagament en període voluntari. Notificació amb resultat d'absent en horari de porteria	26
4.2.- Improcedència de la via de constrenyiment iniciada sense prèvia resolució del recurs interposat davant la liquidació corresponent	27
5.- Procediment. Recursos	27
5.1.- Inadmissió per extemporaneïtat i impugnació d'actes de simple tràmit	27
5.2.- Càmput del termini per recórrer	28
6.- Duplictat de pagament	28
7.- Taxa metropolitana	29
Ordenança fiscal núm. 1.2. Impost sobre vehicles de tracció mecànica	30
1.- Fet imposable	30
1.1.- Donar de baixa el vehicle dins del quart trimestre de l'any de la imposició	30
1.2.- Exportar un vehicle a un altre país sense donar-lo de baixa al Registre de la Direcció General de Trànsit (RDGT)	30
1.3.- Simulació. Deslocalització a un altre municipi diferent del de Barcelona	30
2.- Subjecte passiu	39

3.- Exempcions i bonificacions	40
3.1.- Exempció o bonificació de la quota de l'IVTM per la limitació establerta a l'Ordenança fiscal a les Zones de baixes emissions	40
4.- Procediment	41
4.1.- Anul·lació de notificació. Falta de l'activitat interruptora: prescripció	41
4.2.- Domiciliació de pagament	42
4.3.- Recursos d'alçada interposats extemporàniament	43
Ordenança fiscal núm. 1.3. Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	44
1.- Sobre la inconstitucionalitat de l'impost	44
2.- Subjecció a l'impost	44
2.1.- Inexistència d'increment de valor	44
2.1.1.- Valors cadastrals: No tenen entitat probatòria suficient per desvirtuar les escriptures	44
2.1.2.- Arrendament financer (leasing)	46
2.1.3.- Falta d'identitat dels béns	47
2.1.4.- Actualització dels valors amb l'IPC	48
2.1.5.- Valor comptable: falta d'entitat probatòria per considerar-lo valor d'adquisició o transmissió	49
2.1.6.- Càlcul de despeses per danys	49
2.1.7.- Confiscatorietat	50
2.2.- Inexistència de transmissió	51
2.2.1.- Aportació no dinerària de branca d'activitat	51
2.2.2.- Transmissió per apoderat. Revocació del poder	52
3.- Exempcions	53
3.1.- Entitat benèfica. Fundació bancària	53
3.2.- Dació en pagament. Compravenda amb subrogació i cancel·lació d'hipoteca	55
3.3.- Transmissió en règim de concessió administrativa. Dret real de superfície	57
4.- Meritació	58
4.1.- Transmissió mortis causa: data de la transmissió	58
4.2.- Condició suspensiva	58
4.3.- Deure de declarar i dies a quo per al càlcul de la prescripció	59
5.- Base imposable	59
5.1.- Fórmula de càlcul procedent	59
5.2.- Valor cadastral	60
6.- Recaptació	60
6.1.- Improcedència de la via de constreyniment iniciada sense prèvia resolució del recurs interposat davant la liquidació corresponent	60
7.- Sancions	62
7.1.- Falta de motivació de la culpabilitat	62
7.2.- Manca d'autoliquidació	62
7.2.1.- Desconeixement per residència en una altra Comunitat Autònoma	62
7.2.2.- Per existir una obligació legal de remissió d'informació per part del Notari	63
7.3.- Procediment sancionador	63
7.3.1.- Falta de notificació de la sanció. Anul·lació del procediment de constreyniment i impossibilitat d'una nova liquidació	63
7.3.2.- Tràmit d'al·legacions	64
7.3.3.- Procediment de constreyniment: execució de la sanció	64
8.- Recursos	65
8.1.- Legitimació activa	65

Ordenança fiscal núm. 1.4. Impost sobre activitats econòmiques	66
1.- Fet imposable. Alta de les activitats econòmiques no declarades per l'obligat tributari: "Airbnb"	66
2.- Exempcions	68
2.1.- Grups d'empreses: xifra de negoci	68
2.2.- Mútues de previsió social	69
3.- Quantificació de l'impost. L'aplicació de la Regla 14, números 3 i 4 de la Instrucció de l'Impost	69
4.- Bonificacions. Increment de plantilla	71
5.- Recaptació	72
5.1.- Procediment de constreyniment. Suspensió per silenci positiu ex article 117-3 de la LPACAP	72
6.- Sancions. Falta de motivació	73
7.- Recursos. Recursos contra un acte que esgota la via administrativa ex article 127 LGT. Peu de recurs erroni: retroacció d'actuacions	74
Ordenança fiscal núm. 2.1. Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	75
1.- Base imposable. Cost efectiu d'execució de l'obra: partides no computables. Prova	75
2.- Bonificacions. Forma de sol·licitar-la	77
Ordenança fiscal núm. 3.10. Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis	79
1.- Fet imposable. Domini públic municipal no obert a l'ús públic	79
2.- Via de constreyniment respecte d'entitat pública de la Generalitat de Catalunya	81
3.- Recursos	82
3.1.- Legitimació del promotor en el supòsit de llicència sol·licitada pel constructor	82
Ordenança fiscal núm. 3.11. Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de subministraments d'interès general	84
1.- Base imposable. Quantificació	84
2.- Infracció i sanció. Article 192 LGT	85
Preus públics per la prestació del servei de recollida de residus comercials	87
1.- Subjecció. Canvi de domicili social i manteniment de l'activitat a l'anterior domicili social	87
Altres temes	89
1.- Reemborsament de despeses d'aval	89
2.- Execució subsidiària. Acte de tràmit de que no admet recurs	90
3.- Reclamació en queixa	90

SEGONA PART: INFORMES EMESOS A PETICIÓ DE L'AJUNTAMENT	92
1.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 690/21)	93
2.- Informe relatiu a la creació de l'Ordenança Fiscal 3.19, reguladora de taxes pel manteniment dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament (SPEIS). (Exp. 884/21)	95
3.- Informe respecte a la naturalesa tributària de la reparació paisatgística, derivada de l'ús excepcional del paisatge mitjançant publicitat, tant si el suport de l'activitat publicitària es troba situat en una propietat privada, principalment bastides d'obra i els tancaments d'obra privada, com si es troba en espais del domini públic municipal. (Exp. 970/21)	105
4.- Informe sobre la proposta de projecte normatiu (ordenança no fiscal) per a les prestacions patrimonials de caràcter públic no tributàries per al desplegament de conductes portafibra òptica a l'interior del clavegueram (PPCPNT). (Exp. 1072/21)	110
5.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal general. (Exp. 1102/21)	125
6.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.1, reguladora de l'Impost sobre béns immobles. (Exp. 1103/21)	128
7.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.2 reguladora de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica. (Exp. 1104/21)	133
8.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.4 reguladora de l'impost sobre activitats econòmiques. (Exp. 1105/21)	135
9.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.1 reguladora de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres. (Exp. 1106/21)	139
10.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.2 reguladora del recàrrec a l'impost sobre estades en establiments turístics (Exp. 1107/21)	142
11.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.1 reguladora de les taxes per serveis generals (Exp. 1108/21)	145
12.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.2, reguladora de les taxes per serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament. (Exp. 1109/21)	154
13.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.3 reguladora de les taxes per serveis urbanístics. (Exp. 1110/21)	157
14.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.8 reguladora de les taxes per prestacions de la Guàrdia Urbana i circulacions especials. (Exp. 1111/21)	163

15.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.9 reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local i la prestació d'altres serveis a favor d'explo-tadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques. (Exp. 1112/21)	165
16.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.13 reguladora de les taxes per ser-veis culturals. (Exp. 1113/21)	170
17.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10 reguladora de les taxes per la uti-lització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 1123/21)	176
18.- Informe sobre si l'Institut Municipal d'Habitatge i Rehabilitació (IMHAB) pot gaudir d'exempció de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana quan rebí de l'Ajuntament de Barcelona la cessió de solars per a la construcció d'habitatges de protecció social. (Exp. 1204/21)	185
19.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.18 reguladora de la taxa sobre la recollida domiciliària de residus. (Exp. 1218/21)	191
20.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.17 reguladora de la taxa per l'apro-fitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctri-ca, gas, aigua, i hidrocarburs. (Exp. 1225/21)	196
21.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.16 reguladora de les taxes per la uti-lització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil. (Exp. 1322/21)	201
22.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.6 reguladora de la taxa de mercats. (Exp. 1335/21)	207
23.- Informe a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda sobre la interpretació conjunta de l'abast i efectes de l'aplicació de la STC de 26/10/2021 i del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre. (Exp. 1416/21)	212
Annex I Expedients tramitats	230
Annex II Classificació per conceptes	231
Annex III Gràfics	232

Introducció

12 El Consell Tributari de Barcelona és una institució viva que evoluciona al llarg del temps per adaptar-se a les noves circumstàncies i necessitats. L'any 2021 ha estat testimoni d'aquesta característica.

En efecte, en la sessió del dia 11 de març de 2021, la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar la proposta de modificació del Reglament orgànic del Consell Tributari, i el Plenari del Consell Municipal, en la seva sessió celebrada el dia 23 de juny de 2021, va adoptar el següent acord: "APROVAR definitivament la modificació del Reglament Orgànic del Consell Tributari; i PUBLICAR el text íntegre de la modificació en el Butlletí Oficial de la Província, de conformitat amb allò disposat a l'article 70.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases del Règim Local."

L'objecte d'aquesta modificació, impulsada pel mateix Consell i acollida pels òrgans municipals, és adequar la composició del Consell als requeriments actuals: d'una banda, incrementat en un el nombre de membres del Consell, passant de cinc a sis, el que a més facilita la renovació parcial per meitats, com indica la Llei; i d'altra banda, introduint la regla d'atendre al criteri de paritat de gènere en els nomenaments.

La Memòria justificativa del projecte de modificació del Reglament orgànic explica abastament les raons de la proposta. Diu així:

"El Consell Tributari es va crear el 20 de desembre de l'any 1988 com a òrgan especialitzat i independent en l'àmbit dels recursos en matèria tributària i es va constituir llavors amb set membres. L'any 2000 se li va afegir la funció de dictamen preceptiu de les ordenances fiscals. Posteriorment, l'art. 47 de la Llei 1/2006, del règim especial de Barcelona, va ampliar les funcions del Consell als informes sol·licitats per l'Ajuntament, i va ampliar el nombre possible de membres fins a 9. Tanmateix, el darrer Reglament Orgànic del Consell aprovat l'any 2012, va reduir el nombre de membres a només cinc, però aquesta limitació no es feu efectiva fins el nomenament de l'actual Consell el setembre de 2016.

Així doncs, al llarg dels trenta anys de funcionament del Consell Tributari s'han incrementat successivament les seves funcions, però paral·lelament s'ha reduït la seva composició. Un dels efectes d'aquesta evolució ha estat la inevitable prolongació del termini per resoldre els expedients, el que està incidint greument en la raó de ser del Consell Tributari que és evitar el recurs a la jurisdicció contenciós administrativa.

L'experiència transcorreguda els darrers quatre anys posa de manifest que en els moments actuals aquests cinc membres resulten insuficients per abordar el continu increment dels recursos d'alçada que ha de dictaminar preceptivament, el també continu increment de les peticions d'informes tributaris que li ve formulant l'Ajuntament, així com les cada cop més abundants modificacions de les ordenances fiscals.

Quant als recursos d'alçada, com posa en relleu l'Alcaldessa en el pròleg a la memòria del Consell de l'any 2019, es constata un constant increment dels recursos tramitats pel Consell, que es posa de manifest al comparar les memòries dels últims anys, passant d'una mitjana aproximada de 250 recursos (anys 2009-2013) als 400 recursos de l'actualitat (anys 2014-2019), i que en el 2020 han superat els 450. Només al mes de gener de 2021 han ingressat al Consell 300 expedients.

Pel que fa a nombre d'informes que ve sol·licitant l'Ajuntament en els dos últims anys (anys 2019 i 2020) en relació amb l'anterior decenni (2008 a 2018) s'ha passat d'una incidència mínima amb mitjanes habituals al voltant de 4 informes a l'any, a les actuals peticions que arriben als 30 anuals. És una tendència que va a l'alça i que acredita la confiança de l'Ajuntament en el Consell Tributari, que dota de

major seguretat jurídica a les seves decisions fiscals, però la major complexitat i dificultat que normalment impliquen aquests informes exigeixen una major dedicació, posant en evidència la insuficiència del actual nombre de membres del Consell.

Pel que fa a les modificacions de les ordenances fiscals, la dinàmica dels darrers anys posa de manifest que no es tracta de la mera actualització periòdica de les ordenances ja existents, com ha estat habitual durant molts anys, sinó que cada cop més s'introdueixen regulacions "ex novo" que obeeixen a noves orientacions de política fiscal, o a reformes en profunditat. Tot això ofereix major complexitat i requereix una major dedicació d'estudi i anàlisi.

En el moment actual concorren a demés unes circumstàncies específiques que ja estan provocant un major increment d'expedients a resoldre pel Consell Tributari. D'una banda, s'estan prolongant en el temps els efectes de les Sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem relatives a l'impost de plusvàlua, que estan generant una conflictivitat jurídica que augmenta i varia constantment. D'altra banda, els efectes de la pandèmia COVID-19 en la situació econòmica de la ciutadania i en la situació fiscal de l'Ajuntament tenen unes conseqüències immediates en tots els diversos procediments que tramita el Consell Tributari i que malauradament es preveu que perllonguin la seva projecció en els propers anys.

En aquest context, l'anàlisi d'organismes similars al Consell Tributari, com pot ser el Tribunal economicoadministratiu de Madrid, posa de relleu la gran diferència organitzativa, molt difícil d'explicar. Aquest darrer, entre president, vocals i ponents adjunts, que tenen atribuïda la competència de resolució dels expedients, compta amb 25 membres. Tot i que és cert que el TEAM de Madrid despatxa un major volum d'expedients que el Consell Tributari, el dimensionament en la part resolutiva, sense comptar els lletrats i tècnics superiors, és molt més adequada a la satisfacció de les necessitats dels servei que no pas el Consell Tributari.

En aquest sentit es proposa incrementar el nombre de membres del Consell Tributari perquè compti amb sis membres en lloc dels cinc actuals; nombre parell que, a més, fa possible l'aplicació més natural de la previsió de renovació per meitats que estableix l'art. 47 de la Llei 1/2006.

Així mateix, es considera convenient incorporar al text del Reglament el criteri legal d'atenció al criteri de paritat de gènere en la composició dels òrgans col·legiats".

L'increment del volum de la tasca assignada al Consell és, sense dubte, constant i és, com s'ha vist, el que ha motivat augmentar el nombre de membres del Consell. Si l'any 2020 es van superar els 450 expedients, l'any següent, el 2021, el nombre ja havia crescut fins a 974. I així mateix es manté el nivell de l'activitat de consulta, havent emès el Consell Tributari 23 informes l'any 2021 a petició de la Regidora d'Hisenda. A ella, i al Secretari General de l'Ajuntament, agraïm el suport a aquesta millora orgànica que sens dubta redundarà en benefici dels ciutadans. I amb el suport de la gerència, també l'organigrama administratiu del Consell ha estat parcialment reestructurat, de cara a la millora dels llocs de treball.

Des del punt de vista de la composició personal del Consell, el mes de juliol d'aquet mateix any 2021 es va produir la renúncia al seu càrrec del vocal del Consell Tributari Sr. Emili Soler Calucho. El Sr. Soler havia estat nomenat vocal del Consell el juny de 2016, i la seva actuació al Consell s'ha caracteritzat per la seva discreció i per la seva cordialitat. Ha estat una veritable satisfacció compartir amb ell les tasques del Consell al llarg de tot aquest període.

14 En un altre ordre de coses, s'ha produït el relleu en la Secretaria General del Consell Tributari. El seu titular, el Sr. Fernando Frias Valle va arribar a l'edat de jubilació el mes d'agost, i li fou prorrogat el servei actiu fins al 2 de novembre de 2021. El Sr. Frias havia accedit a la Secretaria General l'any 2010, quan ja portava una àmplia trajectòria a l'Ajuntament, i al llarg de tots aquests anys ha estat Secretari de l'òrgan col·legiat i director de l'organització administrativa del Consell, tasques que ha desplegat amb gran professionalitat i coneixement jurídic-tributari. Amb unes admirables qualitats humanes, ha estat un servidor públic exemplar.

Des de l'1 de desembre de 2021 s'ha incorporat a la Secretaria General del Consell el Sr. Pedro Javier Morales Montoya, que compta també amb amplis coneixements i una llarga experiència en llocs de responsabilitat en la Hisenda municipal.

Pel que fa a l'activitat del Consell al llarg de l'any 2021, ja hem indicat algunes dades numèriques que es completen amb les que apareixen als annexes d'aquesta Memòria. No cal ni dir que el tema estrella ha estat l'Impost de plusvàlua, especialment després de la Sentència del Tribunal Constitucional 182/2021, de 26 d'octubre de 2021, que va declarar la inconstitucionalitat del sistema de càlcul de l'impost, la qual cosa, va determinar l'aprovació del Reial decret llei 26/2021, de 8 de novembre, que adapta el Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, a la jurisprudència del Tribunal Constitucional. A banda dels nombrosos expedients ordinaris, això va propiciar la petició d'un informe per la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda, que figura a la Segona part de la Memòria.

A banda de l'anterior, el Consell ha resolt qüestions de gran rellevància general, com per exemple la de la deslocalització dels vehicles a un altre municipi diferent del de Barcelona per tal d'esquivar el seu règim fiscal.

En definitiva, l'actualització organitzativa i el fer front a controvèrsies de gran incidència són algunes de les notes destacades de l'activitat del Consell Tributari durant l'any 2021.

Tomàs Font i Llovet
President

Ordenança fiscal núm. 1.1. Impost sobre béns immobles

15

Dels expedients relatius a l'IBI examinats per aquest Consell Tributari durant l'any 2021, destaquen els que a continuació se seleccionen en les següents matèries:

1.- Exempcions

1.1.- Exempció dels terrenys destinats a serveis indispensables per a l'explotació de línies ferroviàries

Als expedients 475/21 i 476/21, es va plantejar l'abast de l'exempció contemplada a l'article 62.1.g) del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) relativa als terrenys destinats a serveis indispensables per a l'explotació de les línies ferroviàries, en un doble sentit. En primer lloc, respecte al concepte de servei indispensable per a l'explotació i, en segon lloc, respecte a la superfície total que cal tenir en compte per al càlcul del percentatge atribuïble a aquests serveis que resulta exempt.

Després d'examinar els precedents del cas, el Consell va determinar, en línia amb la jurisprudència aplicable i en particular, amb la STSJC de 24 de febrer de 2011, així com amb la Resolució del TEAR de Biscaia de 24 de setembre de 2002, que *“l'element decisiu per a la qualificació com a «element indispensable» per a l'explotació de les línies de ferrocarrils haurà de ser la inseparabilitat del servei ferroviari i de la seva adequada explotació”* (STSJ de la Comunitat Valenciana de 10 de novembre de 2000), per la qual cosa no procedeix aquesta qualificació quan els serveis *“poden ser prestats de forma autònoma i separada dels que ocupen l'activitat (prestació del servei ferroviari) objecte de l'exempció”* (expedient 310/16), amb independència que aquests siguin necessaris o fins i tot legalment exigibles d'acord amb la normativa laboral, encara que no es trobin entre els exclosos expressament de l'àmbit de l'exempció. En conseqüència, es va denegar l'exempció per a les superfícies destinades a vestuaris, menjador laboral i dependències destinades a labors administratives (expedient 475/21) i a oficines (expedient 476/21).

Pel que fa a la superfície total a tenir en compte per al càlcul del percentatge atribuïble a aquests serveis que resulta exempt, en ambdós casos es va estimar que havia d'anar referida a la totalitat de la finca i no només a la superfície construïda, per la qual cosa es va rectificar el percentatge exempt.

1.2.- Exempció de l'article 15 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratius i dels incentius fiscals al mecenatge. Ajuts d'Estat

1.2.1.- Col·legi Major

Als expedients 723/21 i 844/21, es va considerar que si bé el col·legi major recurrent complia en principi els requisits de la Llei 49/2002 per tenir dret a l'exempció de l'impost pretesa, la normativa internacional a què es refereix l'article 1.3 de la llei esmentada i, en concret, l'article 107 del Tractat de funcionament de la Unió Europea (TFUE), relatiu als ajuts d'Estat, impedia el reconeixement d'aquesta

exempció. Sense que s'hi pogués oposar el principi de confiança legítima que deriva del principi de seguretat jurídica reconegut a l'article 9.3 Constitució (CE) pel fet d'haver-se reconegut l'exempció en exercicis anteriors (expedient 103/20).

El col·legi major recurrent és una de les entitats previstes a l'article 2 de la Llei 49/2002; és titular d'un dret d'usdefruit sobre l'immoble segons el títol de donació atorgat a favor seu en data 2.12.2019; no consta que a l'immoble es facin activitats econòmiques considerades no exemptes de l'impost de societats; i consta documentació a l'expedient que acredita que ha exercit l'opció pel règim fiscal especial previst en aquella Llei. Per aquest motiu, resultaria acreditat el compliment dels requisits de la Llei 49/2002, per tenir dret a l'exempció de l'impost pretesa.

Ara bé, assenyalava el Consell *“l'escenari normatiu d'àmbit europeu, i especialment, la doctrina sorgida en ocasió de la sentència dictada pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) de 27 de juny del 2017 ha suposat que l'amplitud del règim d'exempcions previst a la Llei 49/2002 a favor de les entitats religioses i les entitats sense fins lucratius pugui col·lidir amb la normativa europea si el seu reconeixement suposa un conflicte amb el dret de la competència d'acord amb la incompatibilitat dels ajuts d'Estat amb el mercat interior segons la previsió de l'article 107.1 del Tractat.*

Així, en contraposició amb el règim legal estatal, la doctrina europea ha entès que constitueix una activitat econòmica qualsevol activitat consistent a oferir béns o serveis en un determinat mercat normalment a canvi d'una remuneració i ha recollit alguns exemples d'activitats, que per la seva naturalesa, estructura de finançament i l'existència d'entitats privades competidores dins del mercat, han de ser considerades activitats de naturalesa econòmica i en conseqüència, el seu exercici pot estar comprès a l'àmbit de prohibició establert a l'article 107.1 del TFUE. És per això que cal fer un examen detallat de la naturalesa de les activitats desenvolupades per les entitats que poden ser beneficiàries del règim estatal d'exempcions per comprovar si el seu exercici suposa un conflicte en el sentit del dret europeu en matèria de competència.”

En el cas concret, es va constatar que *“Entre les activitats que la normativa europea ha entès que tenen la consideració d'activitats econòmiques, hi ha la prestació de serveis educatius que no formen part de l'ensenyament obligatori o que es finança essencialment bé per fons privats, bé pels mateixos estudiants o usuaris. En aquest sentit, d'acord amb la Llei Orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'Universitats, (LOU) els col·legis majors, són centres universitaris, integrats a la Universitat, que proporcionen residència als estudiants i promouen la formació cultural i científica dels que hi resideixen, projectant la seva activitat al servei de la comunitat universitària, unint així funcions residencials amb activitats formatives accessòries compreses en la funció educativa de la institució universitària. L'article 7 in fine de la LOU integra dins de les universitats públiques aquells altres centres o estructures necessaris per a l'exercici de les seves funcions, entre els quals es troben els col·legis majors, com a centres que serveixen de suport al desenvolupament de les funcions universitàries, el que permet atribuir a les escoles majors la condició de centres universitaris.*

En definitiva, els serveis que presta un col·legi major s'enquadren en la categoria d'activitats que la normativa europea ha atribuït la qualificació d'activitat econòmica, per

tractar-se d'educació superior, que es financen a través de les aportacions econòmiques dels residents; que el servei d'hostalatge també s'ofereix al mercat per altres operadors econòmics essencialment de caràcter privat. D'altra banda, l'activitat pròpia del col·legi major no es troba entre les activitats primàries dutes a terme per les universitats que la normativa europea ha considerat que no entren a l'àmbit de les ajudes estatals, i que per tant, li permetria escapar del conflicte amb el dret de la competència.”

En conseqüència, als efectes de valorar si el reconeixement de l'exempció pretesa entrava en conflicte amb la incompatibilitat prevista a l'article 107 TFUE, es va procedir a un examen detallat de la naturalesa de les activitats desenvolupades per la recurrent per determinar si l'activitat desenvolupada per aquesta revestia caràcter econòmic. Examen que va concloure en sentit afirmatiu, no obstant l'absència d'alta a la matrícula de l'IAE, per la qual cosa es va desestimar l'exempció de l'IBI *“per acreditar-se que a l'immoble on es troba emplaçat el Col·legi Major (...), l'entitat desenvolupa una activitat que la doctrina europea ha considerat que té caràcter d'activitat econòmica, ja que el seu reconeixement suposa un conflicte amb el dret de la competència d'acord amb la incompatibilitat dels ajuts d'Estat amb el mercat interior segons la previsió que conté l'article 107 del TFUE.”*

En efecte, l'esmentat Col·legi Major, com a centre adscrit a la Universitat de Barcelona, presta els serveis propis d'un col·legi major, oferint residència a la comunitat educativa universitària, segons conveni marc signat per la Fundació i la corporació de dret públic, sent el número mínim d'estudiants de la Universitat de Barcelona que es compromet a acollir el Col·legi major de referència el del 15% (2019) o 17% (2020) de les places disponibles, sense que de l'expedient resulti cap condicionament respecte a l'origen de les altres usuàries.

1.2.2.- Institut Religions

Als expedients 960/21 i 1136/21, l'Institut religions recurrent titular de l'immoble per al qual se sol·licitava l'exempció de l'article 15.2 de la llei 49/2002, ho havia cedit en arrendament a una societat per destinar-lo a centre educatiu d'ensenyament reglat i altres activitats relacionades o complementàries, amb una durada inicial de 15 anys a comptar des de l'1 de setembre de 2018.

Després d'examinar àmpliament la normativa aplicable, l'Acord amb la Santa Seu, i l'evolució de la jurisprudència sobre això, en particular les SSTS de 4 d'abril de 2014 i de 10 de març de 2001, la STSJC de 19 de desembre de 2003, i la STSJ de Balears de 19 de juny de 2017, el Consell va concloure que la norma bàsica d'aplicació al supòsit concret és l'art. 15.1 de la Llei 49/2002, d'aplicació a l'Església catòlica, d'acord amb la seva disposició addicional novena, el qual exclou de l'àmbit de l'exempció els immobles afectes a explotacions econòmiques no exemptes de l'impost sobre societats. *“Segons resulta de l'expedient, la Institució recurrent està donada d'alta en exercici de les activitats dels epígrafs 859 (arrendament altres béns mobles ncop) i 861.2 (arrendament locals industrials). En exercici d'aquesta darrera activitat té llogat l'immoble a una escola privada, a canvi d'una remuneració. En la relació d'explotacions exemptes de l'Impost sobre Societats de l'art. 7 de la Llei 49/2002, no hi figura l'esmentada d'arrendaments de locals que, en conseqüència, es tractaria d'una activitat subjecta i, per tant, no exempta de l'IBI.*

Per un altre cantó, no s'ha aportat cap prova que relacioni l'activitat d'arrendament de l'immoble amb alguna de les finalitats a que es refereix l'art. V de l'Acord, el que també impediria estimar la sol·licitud d'exempció interessada.”

Tot i això, atès que “*el problema que es planteja en el present cas també es pot veure afectat per la normativa de la UE relativa als ajuts d'Estat*”, el Consell va examinar aquesta qüestió conclouent així mateix la incompatibilitat del gaudi de l'exempció sol·licitada amb la normativa europea.

Concretament, i igual que en el supòsit anteriorment esmentat, “*per valorar si el reconeixement de l'exempció pretesa entra en conflicte amb la incompatibilitat prevista a l'article 107 TFUE*”, es va procedir a examinar si l'activitat desenvolupada per l'entitat interessada revestia caràcter econòmic, “*atès que la doctrina europea ha entès que constitueix una activitat econòmica qualsevol activitat consistent en oferir béns o serveis en un determinat mercat realitzada normalment a canvi d'una remuneració, entesa com a contrapartida econòmica al bé o servei prestat.*”

Per això, el Consell va considerar rellevant destacar “*que el dret europeu en matèria de competència té per objecte únicament l'activitat de les empreses, amb independència del seu estatut jurídic i el mode de finançament, i per tant, si una entitat no exerceix activitats econòmiques no és una empresa a efectes del dret de la competència.*”

“Si bé les entitats religioses realitzen una tasca eminentment religiosa, espiritual i social, és innegable que en el context actual desenvolupen activitats que no es limiten a les de caràcter estrictament religiós, sinó que ofereixen tot tipus de béns i serveis dins del mercat, competint amb altres operadors econòmics, especialment en els sectors sanitari, educatiu, immobiliari o residencial.

Si bé no és possible fer una llista exhaustiva de les activitats que a priori poden tenir la consideració d'activitats econòmiques, la doctrina europea ha recollit alguns exemples d'activitats que per la seva naturalesa, estructura de finançament i l'existència d'entitats privades competidores dins del mercat, han de ser considerades activitats de naturalesa econòmica.

En aquests casos, s'haurà d'examinar si aquestes activitats són pròpies d'una empresa en el sentit del dret europeu en matèria de competència, i en cada cas concret, valorar el caràcter econòmic o no de l'activitat desenvolupada per qui pretén el benefici fiscal. A tal fi, l'Administració tributària podrà tenir en compte els mitjans de prova que poden ser utilitzats en els procediments tributaris, i així, podrà considerar com a titular de qualsevol bé, dret, empresa, servei, activitat, explotació o funció qui figuri com a tal en un registre fiscal o en altres de caràcter públic, llevat de prova en contra.

En aquest sentit, la interessada (...), consta d'alta en l'exercici de les activitats dels epígrafs 859 (Arrendament altres béns mobles ncop) i 861.2 (Arrendament locals industrials). Tanmateix, ha quedat acreditat a l'expedient que l'immoble que és objecte d'aquest expedient, situat al carrer (...), de Barcelona, titularitat de l'entitat recurrent, on es troba emplaçat el centre educatiu (...) és objecte d'arrendament a

favor de la societat (...), segons contracte d'arrendament subscrit entre les parts i elevat a públic en data 18 d'abril de 2018.

En el marc legislatiu estatal, tenen la consideració d'activitats econòmiques aquelles recollides en el Reial Decret Legislatiu 1175/1990, de 28 de setembre, pel que s'aproven les tarifes i la instrucció de l'Impost sobre activitats econòmiques, i en l'àmbit europeu, en el Reglament (CE) N°1893/2006 del Parlament Europeu i del Consell de 20 de desembre de 2006, pel qual s'estableix la nomenclatura estadística d'activitats econòmiques NACE revisió 2.

Així doncs, de les dades que resulten del registre públic que comprèn les activitats exercides pels obligats tributaris, s'ha de concloure que l'entitat interessada desenvolupa activitats considerades explotacions econòmiques que entren en conflicte amb la incompatibilitat prevista en l'article 107 TFUE, i per tant, el reconeixement del benefici fiscal pretès suposaria un conflicte amb el dret de la competència d'acord amb la incompatibilitat d'ajuts d'Estat amb el mercat interior segons la previsió de l'article 107.1 del Tractat.”

2.- Valor cadastral. Base imposable

2.1.- Insuficient motivació del valor cadastral aplicat i impugnació indirecta del valor cadastral

A l'expedient 280/20, la interessada al·legava que si bé és doctrina jurisprudencial que no és possible la impugnació del valor cadastral del bé immoble amb motiu de la impugnació de l'acte de liquidació, el Tribunal Suprem ha admès que sí que és viable aquesta impugnació en determinades situacions, encara que aquest valor hagi adquirit fermesa, quan es donen circumstàncies excepcionals, sobrevingudes, anàlogues o similars, citant sobre això les sentències de l'Alt Tribunal de 4 de març de 2019 i 19 de febrer de 2019. Partint d'aquesta premissa, al·lega una insuficient motivació del valor cadastral assignat a l'immoble i acompanya un informe de valoració elaborat per un arquitecte tècnic, en què es posa de manifest la discrepància amb la superfície de zones comunes prèvia a aplicar el coeficient de participació i el valor unitari previ de repercussió del sòl, que ha comportat que la nova valoració assignada a l'immoble excedeixi el valor de mercat del bé immoble.

Entrant en l'anàlisi de les al·legacions formulades quant a la impugnació indirecta del valor cadastral plantejat per la interessada a través de la impugnació de la liquidació, el Consell, després de fer un estudi detallat de l'evolució de la jurisprudència del Tribunal Suprem en la matèria, va concloure la improcedència en aquest cas concret de la impugnació realitzada.

L'extensió dels supòsits en què aquesta impugnació indirecta resulta procedent duta a terme per les sentències del Tribunal Suprem de 19 de febrer de 2019 i 4 de març de 2019, citades per la recurrent, que declaren que els articles 65 i 77.1r i 5è del TRLHL, i l'article 4 del TRLCI s'han d'interpretar en el sentit de permetre la discussió del valor cadastral de l'immoble, tot i ser ferm, si es donen circumstàncies excepcionals, sobrevingudes, anàlogues o similars, ha estat precisada posteriorment per l'Alt Tribunal en sentència de 5 de maig de 2020 (rec. núm. 6950/2018).

Al fonament jurídic setè d'aquesta sentència, el Tribunal Suprem precisa aquesta referència a determinats casos excepcionals i constatats de manera rigorosa i singularitzada que també poguessin justificar la impugnació dels actes cadastrals amb ocasió d'impugnar-se la liquidació tributària, al·ludint les precedents sentències de 2019 abans esmentades, en els termes següents:

“Dijimos, en efecto, en aquellas sentencias lo siguiente:

“El dato esencial para constatar tales casos estará constituido por la constancia de hechos sobrevenidos a la valoración catastral determinante de la liquidación litigiosa que evidencien su invalidez, siempre que se vean acompañados de estas circunstancias:

(i)- que las razones de esa invalidez hayan sido reconocidas por resoluciones de los órganos catastrales o económicos-administrativos, o por resoluciones judiciales, para casos de sustancial similitud;

(ii)- que el interesado las haya hecho valer para su situación individual ante los órganos catastrales o económico-administrativos y no haya recibido respuesta dentro del plazo que legal o reglamentariamente resulten de aplicación, colocándolo en una situación de tener que soportar una dilación que resulte grave para sus intereses económicos; y

(iii)- que en la impugnación jurisdiccional de esos valores catastrales, que sea planteada dirigiéndola directamente contra el acto principal de liquidación, el Ayuntamiento no haya rebatido eficazmente las concretas razones de invalidez que hayan sido aducidas contra el Valor catastral aplicado en la liquidación.

En apoyo y como complemento de esto último debe añadirse lo siguiente.

(i) El valor catastral singulariza en el IBI la concreta capacidad económica que grava este tributo municipal y, de esta manera, a través del mismo se materializa el cumplimiento del mandato constitucional del artículo 31 CE.

Por lo cual, en los casos excepcionales que acaban de ser apuntados, resulta contraria al anterior postulado constitucional una aplicación rígida de ese sistema dual que se ha venido mencionando que impida revisar tal valor catastral en el proceso jurisdiccional.

(ii) Es, asimismo, contrario al principio constitucional de eficacia administrativa (artículo 103.1 CE) imponer al obligado tributario la carga de soportar una indebida dilación administrativa, máxime cuando le acarrea importantes perjuicios económicos.

(iii) La apreciación de los casos encuadrables en este segundo grupo de excepciones se hará de manera casuística o singularizada, mediante un enjuiciamiento que constate la justificación de las razones esgrimidas para sostener la improcedencia del valor catastral aplicado en la liquidación litigiosa”

Aplicant aquesta doctrina al cas concret, el Consell Tributari va considerar que en el cas objecte d'aquest expedient no es donava “*cap dels casos en què de manera excepcional, el Tribunal Suprem admet la impugnació del valor cadastral amb ocasió de la impugnació de la liquidació, havent quedat ja exposat que la fase de gestió cadastral es va notificar degudament al titular cadastral de l'immoble, constant la notificació de l'acord contenint el nou valor cadastral resultant del procediment de valoració col·lectiva de caràcter general dut a terme al municipi de Barcelona,*

el dia 16.11.2017 segons justificant de recepció incorporat a l'expedient, sense que la interessada utilitzés la via impugnativa pròpia d'aquests actes o sigui el corresponent recurs de reposició i/o reclamació econòmic-administrativa, per la qual cosa aquest valor va esdevenir ferm i consentit, sense que aquesta Administració pugui practicar les liquidacions corresponents i recaptar l'impost en compliment estricte de la competència atorgada per la Llei en el sentit abans exposat.” “En el mateix sentit s'ha pronunciat aquest Consell Tributari, entre d'altres, a l'expedient 574/21.”

2.2.- Falta de notificació prèvia del valor cadastral

A l'expedient 574/21, relatiu a un bé immoble de característiques especials, la interessada al·legava disconformitat amb el valor cadastral aplicat, així com absència de notificació prèvia del valor cadastral.

En aquest cas concret, el valor cadastral aplicat era resultat d'un procediment d'inspecció cadastral en què es va acreditar l'existència d'una alteració de la descripció cadastral no declarada consistent en la realització d'una nova construcció de 29 dipòsits sobre un dret de superfície, per la qual cosa la seva impugnació va ser rebutjada pel Consell sobre la base de la doctrina que ha estat exposada a l'apartat anterior.

Quant a la manca de notificació prèvia del valor cadastral, a l'expedient resultava acreditat que el procediment d'inspecció cadastral abans esmentat, s'havia realitzat amb el titular cadastral de l'immoble que constava així inscrit a la matrícula del Cadastre en aquell moment, la societat (...) que constava inscrita com a titular d'un dret de superfície, i l'Autoritat Portuària de Barcelona com a propietària.

En conseqüència, els nous valors cadastrals resultants de la inspecció duta a terme per la Gerència del Cadastre sí que van ser notificats en data 2 de febrer de 2015, amb efectes des del 10 de juliol de 2013, a qui en aquell moment figurava com a titular cadastral i obligat al pagament de l'impost, la societat (...), entitat a la qual també li van ser practicades i notificades les liquidacions dels anys 2014 i 2015 corresponents a aquesta regularització cadastral i que aquesta va recórrer al·legant error en la determinació del subjecte passiu.

Per tant, tal com concloïa l'Institut Municipal d'Hisenda, no concorria en aquest supòsit l'absència de notificació del valor cadastral que permetria si escau l'aplicació de la consolidada jurisprudència del TS relativa a la ineficàcia dels valors cadastrals que no han estat objecte de comunicació (STS 17 de novembre de 2001, rec. núm. 2611/1996, i STS 17 de novembre de 1997, rec. núm. 3021/1992). El supòsit que dona origen a aquest expedient es concreta en un simple canvi de subjecte passiu contribuent.

Per tant, conclou el Consell, és aplicable la doctrina legal fixada pel Tribunal Suprem en la sentència de 23 de gener de 1999, segons la qual:

“(...) la valoración catastral de un inmueble ha de ser notificada en tiempo y forma al sujeto pasivo que corresponda, en el momento de producirse el establecimiento o revisión de aquél o se produzca cualquier modificación que no venga establecida

por ley y sea meramente porcentual, sin que sea obligado volver a notificar la referida valoración a los sucesivos sujetos pasivos para la validez de las liquidaciones que a éstos se dirigen con posterioridad a su alta en el Padrón del Tributo y sin que esa ausencia de notificación del valor catastral, anteriormente establecido o revisado produzca indefensión (...)”.

Sentit en què s’ha pronunciat reiteradament el Consell Tributari, entre d’altres, a l’expedient 294/10, i que confirma la consulta de la SG de Tributs Locals núm. V3434-13 de 26 de novembre del 2013.

2.3.- Exclusió del coeficient 1,40 per COVID-19

En relació estreta amb l’absència de competència de l’Ajuntament en matèria de valoració cadastral, s’han de situar els expedients 877/21 i 930/21. En aquests expedients, diverses empreses d’hostaleria van impugnar les liquidacions de l’IBI dels exercicis en què la seva activitat va estar afectada per la pandèmia COVID-19, sol·licitant la disminució del valor cadastral aplicable als immobles en què desenvolupaven aquesta activitat exclouent-ne el valor cadastral corresponent el coeficient GB (1,40). Aquest coeficient, previst a la Norma 16 del Reial decret 1020/199 3 de 25 de juny, pel qual s’aproven les normes tècniques de valoració i el quadre marc de valors del sòl, està referit a les despeses de producció i beneficis de l’activitat empresarial de promoció. A aquests efectes sol·liciten l’aplicació de la Sentència de la Sala Contenciosa Administrativa, Secció 2a, del Tribunal Suprem, de 25 de febrer de 2021 (recurs núm. 117/2019) relativa a la no aplicació en la valoració cadastral del dit coeficient en relació amb productes immobiliaris molt específics que ja neixen amb restriccions de no comercialització, per part de la Gerència del Cadastre.

Aquesta al·legació va haver de ser rebutjada per no ser competència de l’Ajuntament entrar en l’anàlisi de si escau o no l’aplicació, del coeficient GB (1,40) als valors cadastrals dels immobles de referència, ni procedir, en conseqüència, amb la alteració del valor cadastral la determinació i modificació del qual correspon únicament a la Direcció General del Cadastre. Així ho estableixen expressament l’article 4 del Reial decret legislatiu 1/2004, de 5 de març, pel qual s’aprova el text refós de la Llei del cadastre immobiliari i l’article 77 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, per el que s’aprova el Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals. I en el mateix sentit, la consulta vinculant de la Direcció general de tributs (CV DGT) núm. 0035-17 de data 10 d’octubre de 2017 i la Sentència núm. 1202/2015, de 20 de novembre, de la Sala Contenciosa Administrativa, Secció 1a del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (JUR\2016\13683).

3.- Bonificacions i quota

3.1.- Bonificació per família nombrosa

3.1.1.- Impugnació per absència de la bonificació aplicable d’ofici en el rebut de l’IBI

L’OF per a l’any 2016 va incorporar un nou paràgraf al seu article 9.6, que regula la bonificació per família nombrosa com una bonificació de caràcter automàtic que l’Administració ha d’aplicar d’ofici en base a les dades que obren en el seu poder, en el qual es va disposar que en els casos en què aquesta bonificació no constés aplicada

al rebut de l'IBI, l'interessat l'hauria de sol·licitar dins dels terminis que estableix l'article 99 de l'OFG, relatiu al règim general aplicable a les exempcions, bonificacions i reduccions de caràcter pregat. Atès el caràcter automàtic de la bonificació, a l'expedient 519/19, el Consell va considerar que la remissió de l'article 9.6 de l'OF de l'IBI a l'article 99 de l'OFG, a efectes exclusivament dels terminis aplicables per sol·licitar la rectificació, no podia tenir l'efecte de transformar en pregada una bonificació que s'ha d'aplicar d'ofici, corresponent a la sol·licitud de l'interessat la naturalesa de comunicació. En conseqüència, ateses les circumstàncies del cas concret, i en particular, l'aplicació d'ofici de la bonificació esmentada en els exercicis anterior i posterior al qüestionat, el Consell va proposar l'estimació del recurs en els termes següents:

“Cal reiterar que l'Ajuntament ha d'assenyar exclusivament la seva decisió en la informació facilitada per un altre ens públic, en aquest cas la Generalitat de Catalunya, la qual cosa exigeix que es doni a l'interessat la possibilitat de reaccionar davant una situació que no és conseqüència dels seus actes. Per tant, quan aquest últim i en aquest cas concret, sustentat per la pròpia actuació de l'Administració que reconeix l'exempció respecte dels anys 2015 i 2017, reacciona davant la seva omissió, encara que sigui fora de termini, no està complint amb el deure de sol·licitar una exempció pregada sinó amb la manifestació davant l'Administració d'una situació que no concorda amb la que considera coincident amb els fets reals respecte d'una bonificació que se aplica d'ofici. Per tant, la resolució amb la qual l'Administració dóna resposta a aquesta comunicació no pot basar-se en la consideració exclusiva de l'incompliment del termini previst en l'article 99.1b) de la OFG sobretot si es té en compte que la pròpia Administració ha reconegut la bonificació en els períodes impositius anterior i posterior a l'ara controvertit sense que consti cap referència, ni tan sols bàsica, sobre les circumstàncies que han portat a la no inclusió de l'exempció en l'acte de liquidació corresponent. En conseqüència, en aquest cas particular, no hi cap sinó reconèixer la bonificació controvertida en concordança amb la realitzada en els períodes impositius de 2015 i de 2017. Reconeixement que a més s'assenteixi en la impossibilitat, manifestada pel IMH, d'accés a la informació en la qual va basar la seva actuació.”

3.2.- Bonificació per obres

3.2.1.- Incompliment del termini de presentació de la sol·licitud corresponent per falta de referència cadastral del bé immoble

A l'expedient 1158/21, l'interessat al·legava l'absència de referències cadastrals de la finca en obres per justificar l'absència de presentació en termini de la sol·licitud de bonificació per obres de caràcter pregat que preveu l'article 9 de l'OF. El Consell va considerar que dels termes de l'article 9.2 de l'Ordenança aplicable *“es deriva que amb la presentació de la sol·licitud s'ha de posar en coneixement de l'Ajuntament la referència cadastral de l'immoble afectat. Aquesta comunicació és un requisit necessari perquè l'Administració pugui reconèixer la bonificació però no per admetre la sol·licitud de la mateixa. És a dir, l'interessat podria haver manifestat en la sol·licitud presentada temporàniament la impossibilitat de compliment del deure de comunicació de referència basada en que l'assignació de la referència cadastral que correspon a l'Administració estatal no s'ha produït per causes no imputables a la seva activitat i instant a l'òrgan municipal competent a què, si s'escau, es pronunciés respecte de la petició de bonificació”*. Raó per la qual l'al·legació no pot ser estimada.

Amb motiu de la pandèmia per la COVID-19, el Consell Tributari ha examinat 118 expedients en què diverses empreses hoteleres i alguna de dedicada a serveis, sol·licitaven l'ajust de la quota tributària de l'IBI de l'exercici 2021 de forma proporcionada a la pèrdua de capacitat econòmica del sector hotelier al municipi.

Al·leguen els interessats que, després de decretar-se l'estat d'alarma, no ha estat possible exercir l'activitat de servei d'allotjament als immobles de referència, per la qual cosa no han pogut obtenir rendiment econòmic de l'ús dels béns esmentats. En conseqüència, consideren que l'exigència del pagament de les quotes de l'impost sobre béns immobles corresponents a l'exercici 2021 és contrària al principi de capacitat econòmica que recull l'article 31.1 CE.

Tot i això, la veritat és que, com assenyala el Consell, *“el fet que els immobles es facin servir per a l'exercici de l'activitat econòmica d'hotel no resulta rellevant als efectes de la realització del fet imposable d'aquest impost, més enllà que el tipus d'ús pugui condicionar el valor cadastral assignat als mateixos béns”*.

“Aquest impost municipal té una naturalesa de caràcter real i objectiu. La matèria imposable és patrimonial, es grava el patrimoni immobiliari (...) (el seu) fet imposable és la titularitat d'una sèrie de drets sobre immobles rústics i urbans i sobre immobles de característiques especials, (...) la meritació de l'impost (té lloc) el primer dia del període impositiu, això darrer, d'acord amb el que estableix l'article 75 TRLRHL”, i el període impositiu és anual. Per això no és rellevant a efectes d'aquest impost el fet que “el subjecte passiu de l'impost perdi la seva condició de titular dominical del bé o del dret real o de la concessió administrativa constituïda sobre aquest durant el període impositiu”, o bé quina sigui “la intensitat d'ús que es faci de l'immoble, o si s'hi exerceix una activitat econòmica. El que és rellevant, a l'efecte de la realització del fet imposable i de la meritació, és la titularitat d'un d'aquests drets sobre el bé immoble i qui era titular d'aquest dret el primer dia del període impositiu. De manera que un subjecte passiu pot ser propietari d'un immoble, i no fer-ne ús, i no per això deixa de fer-se el fet imposable d'aquest impost, ni de meritarse l'impost en la totalitat de la quota.

En un sentit similar es manifesta la Direcció General de Tributs en les diverses contestacions a consultes plantejades sobre una qüestió equiparable a la què ara s'analitza. Estem referint-nos a si, a efectes de la imputació de rendes immobiliàries a l'impost sobre la renda de les persones físiques per aquells immobles diferents de l'habitatge habitual i a disposició dels seus titulars, cal excloure el temps a què s'estenguí l'estat d'alarma derivat de l'epidèmia de la COVID-19, tenint en compte l'obligació de confinament i la limitació de desplaçaments que aquest estat implica. Doncs bé, la Direcció General de Tributs s'està pronunciant a les consultes plantejades en contra de l'exclusió del període de temps esmentat i a favor de la imputació de rendes malgrat les restriccions a la mobilitat acordades com a conseqüència de la crisi sanitària ocasionada pel COVID-19 i que han impedit als seus titulars ocupar les segones residències per impossibilitat de desplaçar-s'hi. En aquests supòsits, l'òrgan administratiu a què ens referim, en exercici de la competència que té atribuïda com a departament encarregat de la proposta, elaboració

i interpretació de la normativa del règim tributari general i de les figures tributàries no atribuïdes expressament a altres òrgans del Ministeri d'Hisenda i Funció Pública, ve manifestant:

“El precepto citado (se refiere al art. 85 de la Ley 35/2006, de 28 de noviembre) tiene como finalidad someter a gravamen una capacidad económica puesta de manifiesto por la titularidad de un inmueble o de un derecho real sobre el mismo, pero excluyendo la vivienda habitual.

Debe tenerse en cuenta que la imputación de rentas inmobiliarias no tiene en cuenta la utilización efectiva de la segunda vivienda sino su disponibilidad a favor de su titular, sin que la Ley atienda a circunstancias que puedan afectar a dicha utilización, tales como la enfermedad, el trabajo u otras que determinen la no posibilidad de utilización de la segunda vivienda, al limitar la Ley los casos en los que no procede la imputación de rentas inmobiliarias únicamente a los siguientes casos tasados: afectación del inmueble a una actividad económica, que el inmueble genere rendimientos de capital, que se encuentre en construcción y que no sea susceptible de uso por razones urbanísticas, sin que el supuesto al que se refiere la consulta corresponda a uno de ellos, por lo que procede la imputación de rentas inmobiliarias prevista en el artículo 85 de la Ley del Impuesto, por el referido inmueble del que es propietario la consultante.” (Contestació a consulta V1659 21, i en termes similars, contestació a consulta V1368-20, entre d'altres).

Aquest plantejament, si bé relatiu a un impost diferent i amb una naturalesa jurídica diferent, es pot entendre aplicable al present cas pel caràcter objectiu del rendiment que es grava en tant que és expressió d'una capacitat econòmica de pagament posada de manifest per la mera titularitat d'un bé immoble i pel fet de no haver-hi tampoc a l'impost sobre béns immobles cap previsió normativa que permeti atendre l'existència de restriccions a la utilització del bé per disminuir la càrrega tributària. Més encara, quan la disponibilitat per a l'ús, que forma part del supòsit gravat a l'impost sobre la renda de les persones físiques, no té rellevància a l'IBI que grava la mera titularitat.

A més, cal recordar que hi ha reserva de llei tributària en aquesta matèria; per la qual cosa només per Llei es pot regular l'establiment, modificació, supressió i pròrroga de les exempcions, reduccions, bonificacions, deduccions i altres beneficis i incentius fiscals, d'acord amb l'article 8 lletra d) de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària i en particular, específicament, de conformitat amb l'article 9.1 del TRLRHL.

Per tant, encara que s'hagi decretat l'estat d'alarma, el fet imposable d'aquest impost s'ha produït igualment, sense que s'hagi previst a data d'avui l'aplicació de cap benefici al respecte mitjançant una norma amb rang de Llei.”

4.- Recaptació

Entre les impugnacions de la via de constrenyiment que han estat examinades pel Consell durant aquest període destaquen els expedients que a continuació es relacionen relatius a les notificacions de la provisió de constrenyiment (expedients

369/21 i 1158/21); a l'existència de domiciliació bancària del cobrament (expedient 312/21); i a la manca de notificació de la liquidació per al seu pagament en període voluntari (expedient 305/21).

Així mateix, destaca en aquest apartat l'aplicació de la doctrina legal recent (Sentència del Tribunal Suprem núm. 586/2020, de 28 de maig) que impedeix l'obertura del procediment de constrenyiment quan està pendent la resolució de la impugnació relativa a la liquidació corresponent (expedient 865 /21).

4.1.- Impugnació de la provisió de constrenyiment

4.1.1.- Sistema de notificació electrònica

A l'expedient 1158/21, la interessada manifestava la seva disconformitat amb el sistema de notificació electrònica de la provisió de constrenyiment, basant la seva al·legació, d'una banda, en la disposició final setena de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de Procediment administratiu comú de les Administracions públiques, i d'altra, en la manca de la comunicació o avís prevists a l'article 41.6 de la mateixa llei.

Després de l'examen detallat del règim legal de la notificació electrònica contingut als articles 43; 14.2,a); 41.6 i DF7a de l'esmentada Llei 39/2015, el Consell va concloure la plena adequació al mateix de les notificacions practicades *“segons es desprèn de la documentació que obra a l'expedient, ja que no consta que el recurrent realitzés cap activitat respecte del deure de comunicar les dades previstes al transcrit article 41.6 als efectes del preceptiu avís per part de l'Administració, fet aquest últim no acreditat i, a més no té efectes invalidants. No es pot oblidar que no es regula, en el conjunt normatiu aplicable a aquesta classe de notificacions, un deure general de comunicació prèvia del sistema de notificacions electròniques als administrats. Així mateix, sense perjudici del moment d'entrada en vigor dels preceptes reguladors de les notificacions electròniques, es pot manifestar que el recurs té com a objecte la provisió de constrenyiment amb número de rebut (...) notificada el dia 6-4-21. En conseqüència no cap sinó desestimar la pretensió de l'interessat.”*

4.1.2.- Notificació en horari d'oficines

A l'expedient 369/21, la interessada al·legava que les provisions de constrenyiment emeses per al cobrament de l'impost sobre béns immobles no havien estat notificades correctament, per no haver estat lliurades personalment les mateixes malgrat trobar-se personal treballant al local de notificació en els horaris consignats en els intents de notificació, motiu pel qual considerava que la diligència d'embargament i la diligència d'actuació prèvia a l'embargament d'immobles havien de ser anul·lades.

Examinades les dades consignades a l'expedient, el Consell va concloure la insuficiència de la prova aportada en els termes següents: *“tant les notificacions de les liquidacions com les de les provisions de constrenyiment s'ajusten a dret, per haver-se realitzat d'acord amb la legislació vigent, en particular als articles 109, 110, 111 i 112 de la LGT, tal com es desprèn de la documentació incorporada a l'expedient entre la qual s'inclou l'aportada pel recurrent de la qual no es desprèn prova suficient que permeti anul·lar els actes administratius relacionats als antecedents*

d'aquesta resolució. En efecte, aquesta última consta d'un document número 2, en què apareixen escrites únicament les paraules següents: "HORARI OFICINA. de 5 a 8 tarda"; així mateix consta un document número 3 que consisteix en dues còpies de dos contractes de treball els signants dels quals són el mateix recurrent i D..... designat amb el nom que l'interessat incorpora a l'escrit d'interposició del recurs. Es tracta d'una documentació genèrica que no fa referència als fets concrets controvertits, que no reuneixen els requisits d'una prova documental vàlida. En conseqüència, no es poden considerar incorrectes els intents de notificació efectuats, com pretén la interessada."

En sentit similar, l'expedient 305/21, a què fa referència l'apartat 4.1.4, relatiu a la manca de notificació de la liquidació objecte del constreyniment.

4.1.3- Domiciliació bancària

L'interès que presenta l'expedient 312/21 radica que s'hi plantegen diverses qüestions relatives a la domiciliació bancària del cobrament de l'impost, com ara: l'abast de la domiciliació bancària del cobrament i la seva relació amb l'embargament que, en el seu cas, resulti procedent.

Així, en el supòsit objecte d'aquest expedient, la interessada al·legava improcedència dels intents de notificació personal realitzats de la liquidació corresponent a l'alta al padró de l'impost per haver acreditat mitjançant prova documental suficient la comunicació del canvi de compte bancari per a la domiciliació del cobrament de l'impost sobre béns immobles ressenyat. En segon lloc, considerava incoherent la gestió de l'Ajuntament, en ser el mateix compte bancari el que sol·licitava es domiciliés el pagament de l'IBI, sense èxit, i després ha servit per embargar el deute tributari ja en executiva. Finalment, qüestionava els motius pels quals l'Ajuntament podia canviar el titular de l'immoble però no la domiciliació després de presentar, el 17/03/2018, còpia del títol d'adquisició *mortis causa* de la plaça d'aparcament de referència així com els motius pels que no es va fer d'ofici el canvi de titular després de l'acceptació d'herència, escripturada el 09/11/2010.

Respecte a l'abast de la domiciliació bancària del cobrament, de la normativa aplicable se'n desprèn l'aplicació exclusiva a les liquidacions de cobrament periòdic per rebut, i queden excloses les liquidacions corresponents a l'alta al padró de l'impost. I així s'indica correctament a la pròpia seu electrònica de l'IMHB on s'especifica que *"No es poden domiciliar per a l'any en curs els rebuts que portin la denominació liquidació. Per pagar aquests rebuts cal seguir les instruccions escrites al dors. Si es tramita, la domiciliació tindrà efectes a partir de l'exercici següent"*. Per tant, en el supòsit objecte d'aquest expedient, el Consell va concloure que no es podien tenir en compte les al·legacions de la interessada formulades per tal d'acreditar els seus intents per domiciliar l'impost, mitjançant tres escrits de dates registrades a l'oficina de correus 03.01.2018, 21.03.2018 i 13.07.2018, així com les possibles incidències tècniques en el tràmit telemàtic de domiciliació, com sembla que va passar; doncs per al 2018, quota tributària aquí discutida, no era rellevant tots aquests tràmits per tal de domiciliar el pagament de l'IBI, que sí la tenen a partir del següent exercici 2019 i següents. Es comprova al sistema de recaptació municipal que per als exercicis posteriors al 2018, els rebuts de cobrament periòdic ja estaven domiciliats.

Quant al fet que a fi de donar compliment a la diligència d'embargament es fes ús del mateix compte bancari designat per a la domiciliació, el Consell va concloure la inexistència de cap *“anomalia, atès que l'embargament de diners en compte bancari és una de les maneres que té l'Administració de cobrar el deute tributari en període executiu en cas de no haver-se realitzat el pagament de forma voluntària.”*

Finalment, respecte als motius pels quals l'Ajuntament podia canviar el titular de l'immoble però no la domiciliació després de presentar, el 17.03.2018, còpia del títol d'adquisició *mortis causa* de la plaça d'aparcament de referència, així com respecte als motius pels quals no es va fer d'ofici el canvi de titular després de l'acceptació d'herència, escripturada el 09.11.2010, de la documentació obrant a l'expedient es desprèn que la interessada no va practicar al seu dia l'autoliquidació de l'IIVTNU corresponent a l'adquisició de l'immoble de referència que hagués permès el canvi de titularitat. La interessada es va limitar a presentar en data 17.03.2018, amb posterioritat a la prescripció del tribut, còpia del títol d'adquisició *mortis causa* de la plaça d'aparcament de referència explicant els motius pels quals no es va fer d'ofici el canvi de titular després de l'acceptació d'herència, escripturada el 09.11.2010, i a realitzar, així mateix el 2018, diverses actuacions tendents al canvi en la domiciliació bancària de l'IBI, consistents en els tres escrits anteriorment esmentats, així com diverses actuacions telemàtiques sobre això. L'Ajuntament, per tant, va actuar correctament quan, a la vista del canvi de titularitat acreditat, va girar la liquidació de l'IBI per a l'exercici 2018 corresponent a l'alta de la nova titular al padró de l'impost, que va ser intentada notificar de manera individual d'acord amb l'article 102.3 de la LGT, i va procedir a la domiciliació bancària de les liquidacions de padró posteriors.

4.1.4.- Absència de notificació de la liquidació constreta per al seu pagament en període voluntari. Notificació amb resultat d'absent en horari de porteria

A l'expedient 305/21, l'assumpte controvertit consisteix en la validesa de l'activitat notificadora de l'Administració de la liquidació practicada, aportant la interessada sentència a favor seu sobre la pràctica de notificacions corresponents a altres liquidacions, i al·legant també que, si bé el domicili on es van dur a terme els intents de notificació és el domicili social i fiscal de l'entitat, havent resultat infructuosa la pràctica de la notificació a l'esmentat domicili, l'Administració havia d'haver intentat novament la notificació en un altre domicili, també vàlid a efectes de notificacions, abans de recórrer a la notificació mitjançant edictes.

“Sense perjudici del curiós que resulta el fet que en aquest supòsit es repeteixi el que ha passat en el resolt per la sentència”, observa el Consell, *“és a dir, que no es puguin notificar les liquidacions i sí la provisió de constrenyiment, en el reconegut domicili social i fiscal de la recurrent”,* a diferència del que passava a la sentència aportada, en el cas aquí examinat les notificacions de les liquidacions sí que van ser realitzades correctament, per la qual cosa el recurs no pot ser estimat.

En el supòsit aquí examinat, la recurrent pretenia impugnar la validesa de les notificacions amb un certificat de l'horari que realitza el porter de l'immoble, per intentar provar que en l'horari en què es diuen practicats els intents de notificació, el porter hi era present i, per tant, no seria certa la situació de *“absent”* que s'indica a la notificació. Tot i això, conclou el Consell, *“res no s'ha provat respecte*

que el porter estigués present i pogués rebre les notificacions. El que manifesta el notificador a l'imprès de notificació suposa una prova "iuris tantum" de la realitat dels fets, que admetria prova en contra, que en aquest cas no s'ha produït. L'únic que ha provat la recurrent és que l'administrador de l'immoble ha certificat que el porter ha de fer determinats horaris; tanmateix, l'única prova certa que obra a l'expedient administratiu és que els dies concrets en què es van intentar practicar les notificacions no hi havia a l'immoble cap persona per rebre-les.>>

"En aquest cas, la discussió no se centra en la idoneïtat del domicili on es va intentar practicar la notificació, ja que aquest ha servit amb èxit en la pràctica d'altres notificacions, i és admès per la pròpia interessada com el domicili fiscal de la societat, sinó en el fet que la notificació no va poder culminar de manera satisfactòria en no ser possible el lliurament a la mà de l'acte notificat per trobar-se la destinatària absent. No obstant això, aquest fet no enerva la validesa dels intents de notificació practicats, que s'ajusten al que disposa legalment quant al règim de notificacions, havent-se intentat dues vegades en dies i hores diferents, per la qual cosa la notificació a través de la via edictal té plena eficàcia una vegada frustrada la notificació de l'acte al domicili de la societat interessada."

4.2.- Improcedència de la via de constrenyiment iniciada sense prèvia resolució del recurs interposat davant la liquidació corresponent

En el supòsit de l'expedient 865/21, malgrat que la interessada havia impugnat la provisió de constrenyiment per disconformitat amb la liquidació, concretament, amb la manca d'aplicació de l'exempció a què estimava tenir dret, i, per tant, sense encaix en cap dels supòsits taxats d'impugnació de la via de constrenyiment, el Consell, tenint en compte el contingut de l'art. 88.1 de la Llei 39/15, del Procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPACAP), que disposa que *"la resolució que posi fi al procediment decidirà les qüestions plantejades pels interessats i aquelles altres derivades del mateix"*, es va plantejar un problema previ de procedibilitat, és a dir, si es pot iniciar un procediment de constrenyiment sense haver resolt prèviament el recurs interposat contra l'acte tributari principal. Aplicant la recent doctrina del Tribunal Suprem a la Sentència núm. 586/2020, de 28 de maig, el Consell va concloure la procedència d'estimar el recurs interposat tenint en compte que, igual que en el supòsit de la STS referenciada, la provisió de constrenyiment recorreguda havia estat dictada sense haver-se resolt el recurs d'alçada interposat contra la liquidació.

5.- Procediment. Recursos

5.1.- Inadmissió per extemporaneïtat i impugnació d'actes de simple tràmit

L'extemporaneïtat i la impugnació d'actes de simple tràmit han estat els motius d'inadmissió de diversos recursos (expedients 356/19, 521/19 i 357/19) durant aquest període, entre els quals cal destacar l'expedient 357/19. En aquest expedient, el Consell va proposar la inadmissió de la impugnació d'un requeriment d'informació per a l'embargament, amb citació del seu precedent 91/18, que conté un ampli estudi normatiu i jurisprudencial sobre la impugnació dels actes de mer tràmit.

Per contra, a l'expedient 359/19, el Consell va admetre el recurs l'extemporaneïtat del qual es proposava atès el caràcter inhàbil de la data de finalització del termini per interposar el recurs i la presentació del mateix en el primer dia hàbil posterior, tal i com exigeix l'article 46.1 de la Llei 1/2006, del 13 de març, per la qual s'aprova el règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 14.2 c) del RD Legislatiu 2/2004, del 5 de març, pel que s'aprova el Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, en relació amb l'article 30.4 i 5 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

6.- Duplicitat de pagament

A l'expedient 359/19, relatiu a un supòsit de duplicitat parcial en el pagament de l'IBI, es recorria la desestimació de la devolució d'ingressos indeguts amb sol·licitud de compensació que havia estat presentada, per no haver acreditat ser titular del dret a la devolució de l'ingrés indegut. Es donava la circumstància en aquest cas que les dues primeres fraccions de la quota d'IBI de l'exercici 2016 s'havien pagat en primer lloc per l'entitat mercantil F.H, i en segon lloc, per la interessada, per la qual cosa era evident que, tal com reconeixia l'Administració municipal, existia *“duplicitat en el pagament del deute tributari esmentat, un dels supòsits de l'article 221.1 de la Llei general tributària en què és procedent iniciar el procediment per al reconeixement del dret a la devolució d'ingressos indeguts”, i, en conseqüència, un enriquiment injust contrari a l'ordenament jurídic que ha de ser corregit.*”

Conseqüentment, el Consell va considerar que resultava d'aplicació al cas concret la doctrina establerta en el seu precedent, expedient 192/19, segons la qual, *“El fet que l'article 221.1.a) de la LGT reguli la devolució d'ingressos indeguts, d'ofici o a instància de part, en els supòsits de duplicitat de pagament, és a dir, una vegada l'enriquiment injust de l'Administració ja s'ha produït, no implica que l'Administració pugui mantenir una duplicitat de liquidacions i, per tant, una duplicitat de deutes i d'exigències tributàries per un mateix fet imposable fins que no es produïxi el doble pagament. Bàsicament, perquè a cada fet imposable correspon una única obligació tributària principal, com es desprèn de l'article 20 de la LGT, per la qual cosa aquesta duplicitat d'obligacions és contrària a dret. I també perquè en cas contrari ens trobaríem davant d'una acció de l'Administració encaminada a l'obtenció d'un doble pagament que hauria de ser corregit immediatament d'ofici una vegada es produís.*”

Per tant, el Consell va concloure que la liquidació la devolució parcial de la qual s'havia sol·licitat, *“girada a nom del veritable titular de l'immoble i subjecte passiu de l'impost en el moment de la meritació, va haver d'anar precedida de la corresponent anul·lació i consegüent devolució d'ofici de l'anterior liquidació, d'idèntic contingut, erròniament girada a nom d'un altre titular, que ja havia estat pagada i que no ha estat objecte de devolució*”. Raó per la qual resultava procedent l'anul·lació de la liquidació impugnada i la substitució per una nova liquidació en què es descomptin els imports ingressats a nom d'un altre titular i que no havien estat reclamats.

A l'expedient 574/21, juntament amb la impugnació relativa a la liquidació de l'IBI, per diferents motius, la interessada impugnava la Taxa Metropolitana per considerar que la seva determinació havia estat incorrecta. Concretament s'al·legava la nul·litat del tribut per aplicació incorrecta del tipus impositiu aprovat.

Al fonament jurídic quart del seu Dictamen, de conformitat amb l'IMHB, el Consell va concloure l'absència de competència de l'Ajuntament per resoldre la qüestió plantejada i el trasllat de la reclamació a l'autoritat competent en els termes següents:

“Finalment, i quant a la discrepància amb la Taxa Metropolitana exigida a les liquidacions impugnades, cal informar que en el cas de Barcelona, mitjançant acord de 30 de gener de 1992, encara vigent, entre l'Àrea Metropolitana de Barcelona i l'Ajuntament de Barcelona van acordar que l'Ajuntament de Barcelona faria la gestió tributària i la recaptació tant en període voluntari com en executiva d'aquest recàrrec al seu àmbit municipal”.

“És a dir, l'única competència que té l'Ajuntament de Barcelona és la gestió tributària, i la seva recaptació que se circumscriu exclusivament a l'exigència d'aquest tribut metropolità juntament amb el rebut de l'impost sobre béns immobles i recaptar el seu import que és transferit a l'entitat metropolitana.” “No s'han delegat les funcions ni d'inspecció ni de revisió, per això aquestes funcions competeixen en exclusiva a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i pel fet que el recurs presentat al·lega la nul·litat del tribut per aplicació incorrecta del tipus impositiu aprovat, sent aquesta una qüestió de la qual aquest Ajuntament no té competència per pronunciar-se, se li comunica que es traslladarà del present recurs a l'autoritat competent perquè en prengueu coneixement i consideració.”

Ordenança fiscal núm. 1.2. Impost sobre vehicles de tracció mecànica

Durant l'exercici 2021 s'han dictaminat 78 expedients relatius a l'Impost sobre vehicles de tracció mecànica (IVTM).

1.- Fet imposable

1.1.- Donar de baixa el vehicle dins del quart trimestre de l'any de la imposició

El subjecte passiu va donar de baixa el vehicle davant la Direcció General de Trànsit (DGT) el 18 de novembre de 2019 i va demanar que es donés de baixa de l'impost respecte a l'exercici de 2019.

El Consell Tributari, en el seu Dictamen 358/21, va establir el següent:

“Per la seva banda, el precepte 96 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals estableix que el període impositiu de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica coincideix amb l'any natural, excepte en els casos de primera adquisició i baixa definitiva del vehicle, que es prorratejarà la quota per trimestres naturals. En cas de baixa, el contribuïent podrà sol·licitar la devolució de la part de quota corresponent.

En el cas que ens ocupa, l'interessat va procedir a donar de baixa definitiva el vehicle en data 18 de novembre de 2019. Atès que la baixa definitiva del vehicle va tenir lloc al quart trimestre de 2019, d'acord amb la normativa transcrita, no escau el prorrateig de l'impost referenciat per a l'exercici de 2019.”

D'acord amb aquest raonament, el Consell va proposar la desestimació del recurs.

1.2.- Exportar un vehicle a un altre país sense donar-lo de baixa al Registre de la Direcció General de Trànsit (RDGT)

El subjecte passiu va traslladar la seva residència a Brasil a on al·lega que també va traslladar el seu vehicle, raó per la que va demanar la baixa de l'impost, però sense donar-lo de baixa al RDGT.

El Consell Tributari va dictaminar a l'expedient 462/19 que no és suficient disposar d'un permís de circulació estranger o de qualsevol altre document en el que es pretengui fonamentar l'exportació, sinó que, a més, aquesta ha de constar al RDGT. Abans d'aquesta baixa el vehicle ha estat apte per circular per Espanya i, per tant, no ha decaïgut la competència de l'Ajuntament de Barcelona per exigir l'impost. El Consell va proposar, en conseqüència, la desestimació del recurs.

1.3.- Simulació. Deslocalització dels vehicles a un altre municipi diferent del de Barcelona

Algunes empreses de transports, propietàries de flotes integrades per una quantitat important de vehicles, que tenen la seva seu a la ciutat de Barcelona, on desenvolupen fonamentalment la seva activitat, han domiciliat els seus vehicles al RDGT

en petits municipis, en els que s'ha pogut demostrar que no hi desenvolupen cap activitat i on tampoc existeix un lloc apte pel dipòsit d'aquells. Serveix d'exemple el municipi d'Aguilar de Segarra (Barcelona), de 277 habitants (2018, INE), on hi ha domiciliats 10.977 vehicles, de 8 empreses, tots a la mateixa direcció del municipi, carrer de l'Estació núm. 12, un petit local d'uns 20 m²; òbviament sense cap cartell o indicació de cap de les empreses on s'indiqui qualsevol tipus de titularitat o activitat. Al mateix temps, aquestes empreses disposen de grans superfícies a la ciutat de Barcelona, des d'on és fàcil deduir que operen els vehicles.

El Consell Tributari ha examinat aquest problema en els seus Dictàmens 239/20, 242/20, 282/20, 224/21, 235/21, 236/21, 241/21, 242/21, 265/21, 266/21, 272/21, 273/21, 274/21, 318/21, 319/21 i 320/21. Tots tenen bàsicament el mateix contingut jurídic, al tractar el mateix problema. Quan es faci referència “al Dictamen”, voldrà dir el contingut de qualsevol d'ells.

En els següents apartats es resumeix el contingut de l'esmentat Dictamen, sens perjudici de transcriure literalment el seu contingut, quan sigui el més adequat per a la seva comprensió, el que es farà sovint, donada la complexitat del problema estudiat.

A) El primer problema que es plantejava era el de la relació entre la normativa tributària i la de circulació de vehicles.

Les normes tributàries determinen que l'IVTM grava la titularitat dels vehicles, i són subjectes passius les persones físiques o jurídiques que constin en el permís de circulació -art. 92.1 i 94 del TRLRHL-. Per tant, la normativa tributària, a l'establir que l'obligat tributari és el titular que apareix en el permís de circulació del vehicle, deixa que sigui la normativa que estableix aquests permisos la que defineixi i reguli el seu règim jurídic.

Per la seva banda, l'art. 97 del TRLRHL, fonamental sobre la matèria, disposa:

“La gestión, liquidación, inspección y recaudación, así como la revisión de los actos dictados en vía de gestión tributaria corresponde al ayuntamiento del domicilio que conste en el permiso de circulación del vehículo.”

A la vista d'aquestes normes, el Dictamen diu el següent:

“De l'anterior precepte –art. 97 transcrit- es dedueix que són els municipis els subjectes titulars tant de les competències aplicatives com de les normatives, quant a l'establiment del tipus de gravamen de l'Impost, utilitzant per a la seva concreció particular el criteri del domicili que figuri al permís de circulació del vehicle; però el transcrit precepte no es limita a atribuir la gestió al municipi, sinó que també determina que l'ordenament del municipi és el que s'ha d'aplicar a la realització del fet imposable.

El permís de circulació es converteix així en un element essencial, en primer lloc per concretar el subjecte obligat al pagament de l'impost; en segon lloc, per fer el mateix respecte aquella que ho ha d'aplicar, i, en tercer lloc, per especificar el conjunt normatiu aplicable.

Així doncs, el municipi al qual correspongui el domicili que figuri al permís de circulació serà el competent per imposar el tribut i s'aplicarà la normativa que ell mateix hagi desenvolupat a través de la seva ordenança fiscal.

De tot el que s'ha exposat no hi ha dubte que la normativa tributària (TRLRHL) es remet a la continguda al Reglament General de Vehicles (RGV) per concretar qui és el subjecte passiu i per establir quin és el municipi de la imposició.”

Segueix el Dictamen fent referència a la normativa en matèria de tràfic, citant el Reial Decret legislatiu 6/2015, de 30 d'octubre, pel que s'aprova el Text Refós de la Llei sobre Tràfic, Circulació de Vehicles a Motor i Seguretat Vial, i el Reial Decret 2822/1998 de 23 de desembre, pel que s'aprova el Reglament General de Vehicles. Aquest reglament regula les autoritzacions tant per conduir com per la circulació de vehicles. Aquesta darrera autorització, permís de circulació, és la que permet al vehicle circular, i és el que té en compte el TRLRHL per determinar qui és el contribuent per l' IVTM.

En aquest punt, el Dictamen diu el següent:

“L'art. 281 del RGV en relació al domicili que ha de figurar en els permisos de circulació disposa que:

“La matriculación y expedición del permiso de circulación de los automóviles y de los vehículos especiales autopropulsados, cualquiera que sea su masa, así como los remolques, semirremolques y máquinas remolcadas especiales cuya masa máxima autorizada exceda de 750 kilogramos, se solicitará por el propietario, el arrendatario con opción de compra o el arrendatario a largo plazo de la Jefatura de Tráfico de la provincia en que tenga su domicilio legal en el que vaya a residenciar el vehículo especial agrícola. (...)

En relació a la interpretació del precepte anterior, la DGT en la seva Instrucció 01/V-40, de febrer de 2001, va emetre el següent criteri:

“La Dirección General de Tráfico interpreta de manera flexible y amplia la definición que da el art. 41 del Código civil sobre domicilio legal de las personas jurídicas, según el cual éste será el del lugar fijado por su Ley de creación o de sus estatutos y, en su defecto, el del lugar en que se halle establecida su representación legal o donde se ejerzan las principales de su instituto, en el sentido de que debe entenderse como domicilio legal de las personas jurídicas tanto el social de la entidad como el del lugar de cualquiera de sus delegaciones, sucursales o agencias, aunque no figuren en escritura pública, siendo suficiente para la acreditación de domicilio a efectos de matriculación de un vehículo la presentación de cualquier documento probatorio de su existencia, como puede ser la licencia fiscal.”

El Consell Tributari dedueix, a partir d'aquestes Instruccions de la DGT, que existeix una nova connexió ja que per domicili legal no s'ha d'entendre exclusivament el social, sinó també el de qualsevol agència o sucursal, sempre que estigui vinculada a la propietat del vehicle. Aquest domicili legal es permet que sigui el que figura al permís de circulació. La DGT només demana la simple aportació de l'alta a l'IAE

en que així es declari, sense que porti a terme cap comprovació respecte a la veracitat del domicili declarat. Amb l'esmentada declaració censal d'alta es produeix una presumpció de veracitat. Aquesta situació és la que s'utilitza per defugir la correcta aplicació de l'IVTM.

Sobre aquest aspecte, conclou senyalant que, com indica l'Informe de 10 de juny de 2019, de la Comissió consultiva que es va constituir per a l'estudi de la declaració de conflicte en l'aplicació de normes tributàries:

“Interessa assenyalar que la remissió en el TRLRHL a la normativa de trànsit abans exposada no té limitacions, és a dir, té naturalesa presumptiva, no només des del punt de vista formal, sinó també des d'un punt de vista sistemàtic, així com des de la perspectiva de la capacitat econòmica gravada.”

B) Un cop analitzats els aspectes normatius, el Dictamen estudia el concepte de domicili. Diu el següent:

<<La voluntat del legislador és la de vincular com a domicili d'una persona jurídica, societat mercantil, al del vehicle, sent aquest el domicili des d'on se centralitza de forma real i efectiva el seu negoci com el domicili social o, si no és formalment el domicili legal o social de l'entitat, si més no que siguin les sucursals o les agències des d'on s'exerceix, de forma real i no fictícia, l'activitat.

Una Instrucció de la DGT obre la possibilitat que el propietari d'una gran flota de vehicles els pugui vincular a diferents municipis atenent criteris organitzatius empresarials. Així, una empresa que exerceix la seva activitat mitjançant un volum significatiu de vehicles podria disposar de la seva seu social a una ciutat en concret, i alhora disposar d'una xarxa de sucursals, agències i delegacions a tot el territori nacional per donar servei als seus clients, i haver pres la decisió de vincular els vehicles de la seva propietat a la delegació sucursal o agència en concret des d'on es fan servir.

Aquest criteri empresarial seria plenament vàlid sempre que aquell domicili designat com a sucursal, agència o delegació sigui real, és a dir, des d'on efectivament s'exerceix l'activitat econòmica de la persona jurídica.

Com s'indica a l'Informe de la Comissió Consultiva abans esmentada:

“És possible concloure que la individualització d'aquest domicili per remissió al domicili que consta al permís de circulació del vehicle gravat que realitza el TRLRHL, no només des del punt de vista formal, sinó també des del punt de vista sistemàtic i material, no té caràcter presumptiu i respon al mateix tipus de col·laboració entre normes tributàries i normes de trànsit que s'estableix quan es tracta de delimitar el fet imposable i el subjecte passiu de l'impost. És a dir, una remissió normativa.

D'altra banda, cal assenyalar que aquesta conclusió, a què condueix una interpretació sistemàtica de la normativa reguladora de l'IVTM, i que és, així mateix, coherent amb la lògica de la gestió compartida, en el sentit indicat, de l'impost, tampoc resulta contrària a la resta de l'ordenament.

El fet que per aplicació de les normes de trànsit, el domicili que pugui figurar al permís de circulació, amb efectes tributaris, no sigui només el domicili fiscal del titular del vehicle sinó una pluralitat de domicilis, entenent per tals aquelles adreces legalment vinculades al titular del vehicle que es consideren aptes per complir la finalitat de la norma, és a dir, la gestió del trànsit i, per derivació, l'aplicació de l'IVTM, la naturalesa del qual de tribut de gestió compartida entre els ens locals i la DGT ja ha estat posada de manifest, no atenta en puritat contra el caràcter únic del domicili social en l'ordenament jurídic, que roman inalterat, igual que el domicili fiscal dels obligats tributaris, ni comporta cap problema des del punt de vista de la capacitat econòmica gravada a l'impost, encara que això no suposi ignorar, com s'ha dit, que l'opció del legislador podria molt bé haver estat diferent, com ho va ser al passat o, sempre que s'hagués disposat expressament.”

És a dir, d'acord amb l'Informe transcrit, que les normes de trànsit no limiten el domicili a l'estrictament “legal”, sinó a qualsevol local vinculat al titular, sempre que sigui real i no fictici>>

C) En tercer lloc, s'analitza quina ha estat l'actuació de les entitats recurrents que disposen d'una important flota de vehicles, com s'ha indicat en els apartats anteriors: es donen d'alta censal de l'IAE en un petit municipi i en un local d'ínfima superfície. Un cop amb l'alta censal, sol·liciten un certificat que acredita la situació i l'aporten a la Prefectura Provincial de Trànsit per acreditar el domicili legal dels vehicles i així obtenir els permisos de circulació amb l'esmentat domicili. Llavors la normativa tributaria aplicable serà la del petit municipi, que serà el competent per realitzar totes les actuacions de gestió tributària -liquidació, recaptació i revisió-.

El Dictamen, després d'assenyalar que és legítim que les empreses decideixin el lloc on desenvolupar les seves activitats, cita la sentència del Jutjat del Contenciós Administratiu de Saragossa de 14 d'octubre de 2014, recurs 457/2009. Diu el següent:

“(…) QUINTO.- (...) no hay en principio nada que impida al ciudadano el buscar el trato fiscal más favorable (...) siempre que haya un punto de conexión mínimo de los que cada norma tributaria permite. (...) Se puede, por ejemplo, poner sucursales donde más pueda interesar, si las mismas permiten algún tipo de trato fiscal mejor, si bien es claro que la sucursal debe existir físicamente, es decir, no puede ser ficticia (...)”

I cita també la del Tribunal Suprem de 24 de febrer de 2016 (recurs de cassació 948/2014). Diu així:

“(…) Y en cuanto a la economía de opción basada en motivos económicos válidos, se ha sostenido (como recuerda la STS de 18 de marzo de 2013 -rec. 392/2011-) que si bien es legítima la llamada economía de opción, porque no afecta al principio de capacidad económica ni al de justicia tributaria [Sentencia de 4 de julio de 2007 (rec. 274/03), FJ 4º, letra d), cuestión diferente es que, bajo la apariencia de esta legítima opción, en realidad se pacten negocios jurídicos anómalos [SsTS de 15 de diciembre de 2008 (casación 5985/05, FJ 4º) y 9 de marzo de 2009 (casación

6866/05, FJ 6°) entre otras], esto es, acuerdos con los que se persigue la obtención de resultados o de fines distintos a los previstos por la ley para la fórmula utilizada. De lo anterior se colige que la existencia de un negocio jurídico simulado o de un complejo negocial de esa índole impide defender la presencia de una opción económica legítima.”

A la vista d'aquesta jurisprudència, s'afegeix, com a resum, el següent:

“Així doncs és cert que l'obligat tributari pot triar segons criteris econòmics un domicili on vincular la seva flota de vehicles sempre que aquest domicili realment correspongui amb un centre, sucursal, agència des d'on es realitzi una activitat econòmica, és a dir, sempre que el domicili assenyalat al permís de circulació dels vehicles tingui un enllaç, una connexió real amb l'activitat duta a terme pel titular dels vehicles. Cal recordar que, com hem dit, la norma tributària reguladora de l'IVTM, el TRLRHL, remet respecte al domicili a la normativa de trànsit i que, en aquesta normativa, el domicili elegit pel titular del vehicle ha de ser real, no fictici, sent l'alta de llicència un simple element de prova de la real existència del mateix. És a dir, un simple element de prova de l'existència real d'una agència o sucursal, d'un lloc, en definitiva, on efectivament es duu a terme una activitat. Per tant, no és vàlida l'elecció d'un domicili sense activitat real amb llicència fiscal.”

D) A continuació el Dictamen fa referència a l'activitat desenvolupada per la Inspecció municipal, que ha constatat el següent:

-Del Registre mercantil resulta que el domicili social és a Barcelona;

-En els locals dels petits municipis on se suposa que es realitza activitat, no existeix cap taller, oficina o establiment en el que figuri algun tipus de cartell, rètol, placa o indicatiu de la presència de l'empresa;

-Les empreses, prèviament requerides, no han aportat ni justificat el títol d'ocupació del petit local que figura en el permís de circulació, ni han acreditat la possibilitat que moltes empreses, amb milers de vehicles, convisquin al mateix local.

La inspecció municipal va concloure que el domicili assenyalat per la mercantil interessada en el petit municipi, és un domicili fictici, simulat, irreal o inexistent.

Sobre aquest aspecte, diu:

“Així, la Inspecció entén que la declaració d'alta de l'IAE va tenir com a única finalitat establir un punt de connexió respecte a l'IVTM i donar cobertura a la inscripció al Registre de Trànsit d'aquell domicili per fer subjectar l'IVTM a la regulació del municipi (...), el tipus impositiu del qual és menor que el regulat a Barcelona, i així obtenir un estalvi fiscal, un avantatge econòmic significatiu ja que es tracta d'una flota de vehicles d'envergadura. Però, encara que així no fos, i l'alta de la llicència fiscal de l'IAE hagués tingut una altra finalitat, el que sí que és evident és que el local de (...) no és una sucursal real, i que, per tant, la llicència de l'IAE en aquest municipi no va haver de ser presentada per domiciliar els vehicles, i que, així es va fer, va ser amb la finalitat exclusiva d'obtenir un estalvi fiscal en la tri-

butació d'aquests vehicles. Això és, amb la finalitat objectiva de deslocalitzar-los territorialment a un territori de baixa tributació desplaçant-los del territori on l'empresa desenvolupa la pràctica totalitat de la seva activitat empresarial a Catalunya.

De les actuacions inspectores ha quedat suficientment acreditat que la declaració d'aquell local a la Prefectura de Trànsit és un acte simulat amb l'única finalitat d'evitar una imposició més gran en l'impost que ens ocupa, i en aquest cas no es pot apreciar una opció econòmica legítima basada en criteris d'economia d'opció. Sinó tot al contrari: ha estat una maniobra artificial per quedar subjecte a un territori on l'impost de vehicles de tracció mecànica està regulat aplicant un tipus impositiu molt baix, i això és rellevant quan es tracta d'una flota de milers de vehicles.

La inspecció municipal que s'ha desplaçat físicament en aquella direcció ha comprovat que és un local inoperatiu, tancat. En aquella direcció no consta com a centre de treball des del qual es tinguin contractades persones laboralment o mercantilment."

El que diu el Dictamen és que el local designat a la declaració censal és inexistent. A continuació invoca l'art. 13 de la LGT, que diu el següent:

"Las obligaciones tributarias se exigirán con arreglo a la naturaleza jurídica del hecho, acto o negocio realizado, cualquiera que sea la forma o denominación que los interesados le hubieran dado, y prescindiendo de los defectos que pudieran afectar a su validez."

En definitiva, que el s'ha d'analitzar és la realitat dels actes que les parts diuen haver celebrat. De mancar aquesta correspondència, l'aplicador de la norma ha d'atendre exclusivament al contingut de la realitat. Si allò que a ser declarat per les parts no s'atén a la realitat estarem davant d'una simulació.

L'art 16 de la LGT regula la simulació de la següent manera:

"1. En los actos o negocios en los que exista simulación, el hecho imponible gravado será el efectivamente realizado por las partes. 2. La existencia de simulación será declarada por la Administración tributaria en el correspondiente acto de liquidación sin que dicha calificación produzca otros efectos que los exclusivamente tributarios. 3. En la regulación que proceda como consecuencia de la existencia de simulación se exigirán los intereses de demora, y en su caso, la sanción pertinente"

La STS (Sala Penal) de 15 de juliol de 2002 (RJ 2002/8709), conté la definició següent de simulació:

"La simulación (relativa) es una suerte de ocultación que se produce generando la apariencia de un negocio ficticio, realmente no querido, que sirve de pantalla para encubrir el efectivamente realizado en violación de la ley. De este modo, lo que distingue a la simulación es la voluntad compartida por quienes contratan de encubrir una determinada realidad (anti)jurídica. Por eso, frente a la simulación, la

reacción del ordenamiento sólo puede consistir en traer a primer plano la realidad jurídica ciertamente operativa en el tráfico, para que produzca los efectos legales correspondientes a su perfil real y que los contratantes trataron de eludir.”

En el present supòsit, diu el Consell Tributari <<no es tracta d'un “negoci”, sinó d'un “acte”, que aquí s'oculta amb violació de la Llei, el que té com a conseqüència que l'IVTM no es paga al municipi de Barcelona, que és on efectivament es realitza l'activitat; i aquesta simulació es realitza amb el presumpte concert entre la recurrent i l'Ajuntament de (...)>>

En aquest punt, fa un incís en relació el comportament de l'Ajuntament que acull els vehicles i percep l'impost, i cita l'art. 3.1 de la Llei 40/20125, d'1 d'octubre, de Règim Jurídic del Sector Públic, que disposa que les Administracions Públiques hauran de respectar els principis de bona fe, confiança legítima y lleialtat institucional, de responsabilitat per la gestió pública, i de cooperació, col·laboració i coordinació entre les Administracions Públiques. En anàleg sentit s'expressa la Llei de Catalunya 26/2010, de 3 d'agost, de Règim Jurídic i Procediment de les Administracions públiques a Catalunya.

Seguint amb l'examen de la simulació, es cita la Sentència de la Audiència Nacional de 14 de juliol de 2016 (JT 2016\1164), que diu:

“En relación con la figura de la simulación tiene declarado nuestro TS en la STS de 26 de septiembre de 2012 (RJ 2012\895) que “la esencia de la simulación radica en la divergencia entre la causa real y la declarada”, siendo posible que sea absoluta cuando “tras la apariencia creada no existe causa alguna” o relativa cuando “tras el negocio simulado existe otro que es el que se corresponde con la verdadera intención de las partes” y que para determinar cuál fue la convención realmente celebrada por las partes deberá analizarse cada “caso concreto”.

El Dictamen, a peu de pàgina, recull que la doctrina -Violeta Ruiz Almendral i Juan Zamora Pérez, en el llibre “La reforma de la Ley General Tributaria (Estudios de Derecho Judicial, núm. 57. Ed. Consejo General del Poder Judicial (pàg. 65) ha assenyalat que: <<(…) la simulación a que se refiere el art. 16 de la LGT abarca no sólo la relativa al negocio jurídico o a alguno de sus elementos, esto es, la simulación negocial en sentido estricto, sino también la que se refiere a otros actos jurídicos. Ese es el sentido de la mención de los “actos o negocios en los que se produzca la existencia de simulación”, paralela a la que el punto 41.II de la Ordenanza tributaria alemana realiza a los negocios simulados (Scheingeschäfte) y actuaciones ficticias (Scheidhandlungen) entre las que se comprenderían, por ejemplo, la fijación del punto de conexión determinante de la obligación de pago en una determinada localidad del IVTM, o incluso, las actuaciones dirigidas a generar la apariencia de residencia de una persona jurídica en un territorio de baja tributación para eludir la correspondiente al territorio de residencia real (...)>>

En el mateix sentit, l'Informe emès el 10 de juny de 2019 per la Comissió consultiva abans citada, encara que va concloure que no es donaven els requisits de l'art 15 de la LGT, va assenyalar el següent:

“(...) Pues bien, del expediente se deriva que el órgano actuario ha realizado inspección ocular de la sede que constituye la declarada sucursal sin que los resultados permitan afirmar que efectivamente desde un punto de vista material haya indicador de su existencia no ya de la realización de actividad alguna sino de la propia presencia del sujeto comprobado, resultados que se ven corroborados por la fotografía adjuntada en la que no aparece ningún indicio de que una persona, en este caso sociedad mercantil, realice actividad alguna ni directa ni indirectamente relacionada con su objeto ni tampoco de la propia presencia de esta sociedad.

En consecuencia, puede afirmarse que el obligado tributario ha realizado un conjunto de actos encaminados exclusivamente a la consecución de un domicilio legal, de acuerdo con la legislación de tráfico, al amparo de la normativa tributaria que obliga a la declaración de las actividades realizadas que permiten, desde una perspectiva formal, la consecución de una alta censal, pero los actos realizados de manera artificiosa y notoria, actos que no persiguen sus resultados habituales sino que están exclusivamente dirigidos a la obtención de un domicilio legal, de acuerdo con la interpretación dada por la Jefatura Central de Tráfico.

(...) Remitidas las actuaciones inspectoras por el órgano competente, se solicita a la Comisión Consultiva que ejerza sus funciones declarando, en su caso, el conflicto en la aplicación de la norma de acuerdo con lo previsto en la regulación de esta figura en la LGT. En consecuencia, se trata en esta sede calificar si la actuación del obligado tributario reúne los requisitos previstos en el presupuesto de hecho del conflicto en la aplicación de la norma tributaria tal y como está configurado en la LGT y no de enjuiciar la legalidad o no de los actos realizados en cumplimiento del régimen del IVTM. La competencia de esta Comisión queda circunscrita a ese específico ámbito. En consecuencia, cabe afirmar que si bien del expediente se deriva que las actuaciones del contribuyente encaminadas a la obtención del permiso de circulación son artificiosas y con la única finalidad de conseguir el domicilio legal que se adecúe al ordenamiento que regula el tráfico pero con la exclusiva finalidad de obtener una efectiva minoración de la cuantía del IVTM (...).”

A continuació es cita l'art. 69.4 de la LPACAP, que diu el següent:

“La inexactitud, falsedad u omisión, de carácter esencial, de cualquier dato o información que se incorpore a una declaración responsable o a una comunicación o la no presentación ante la Administración competente de la declaración responsable, la documentación que sea en su caso requerida para acreditar el cumplimiento de lo declarado, o la comunicación, determinará la imposibilidad de continuar con el ejercicio del derecho o actividad afectada desde el momento en que se tenga constancia de tales hechos, sin perjuicio de las responsabilidades penales, civiles o administrativas a que hubiere lugar.”

Sota el títol “Punt de Connexió i competència territorial”, el Dictamen diu el següent:

“A través de simular l'existència d'un local al municipi de (...) mitjançant l'actuació legal de presentar una declaració censal en aquest sentit davant l'AEAT i vincular a Trànsit la seva flota de vehicles a aquell local, s'aconsegueix que respecte

a l'IVTM sigui d'aplicació la normativa d'aquell municipi i sigui aquest ens local l'únic òrgan de gestió de l'impost.

Ara bé, mitjançant el procediment inspector realitzat objecte d'aquest recurs s'ha constatat que no hi ha cap punt de connexió amb el municipi de (...). L'únic acte que vinculava el recurrent amb aquest municipi era la declaració censal realitzada de manera unilateral pel recurrent on es manifestava l'existència d'un local, seu, sucursal o agència en aquell municipi.

Realitzades les comprovacions abans exposades s'ha constatat que no hi ha cap local, seu, sucursal o agència en aquell municipi que es pugui vincular amb cap de les activitats de què es troba donat d'alta el recurrent.”

Aquesta qüestió apareix a la Sentència 301/2010 del Jutjat Contenciós Administratiu de Zaragoza (rec. 470/2009) que diu (FJ5):

“(…) se puede poner sucursales donde más pueda interesar, si las mismas permiten un trato fiscal mejor, si bien es claro que la sucursal debe existir físicamente, es decir no puede ser ficticia...”

Més endavant observa que el fet de buscar “paradisos fiscals” dins del propi territori estatal és sancionable, como s'estableix en la STS de 13 de desembre de 2016 (RJ 2016\6154), que diu el següent:

“La finalidad perseguida y conseguida era la transmisión del hotel a la entidad SOTOMAR por parte de EMIJESA utilizando la entidad LOMPOC, para lo cual LOMPOC adquirió las acciones de los socios de EMIJESA. Ello permitió a las personas físicas acogerse a los coeficientes de abaratamiento y dejar exenta de tributación el 77,77% del incremento, lo que combinado con la interposición de una sociedad deslocalizada en el País Vasco y una fusión que pretendía acogerse al régimen especial foral vasco, evidencia el ahorro fiscal que se pretendía con la serie de operaciones llevadas a cabo, respondiendo más a una estrategia operativa que a una finalidad de reestructuración empresarial.”

En base als raonaments que s'han resumit, el Consell Tributari va proposar la desestimació dels recursos interposats contra les liquidacions de l'IVTM i contra les sancions imposades.

2.- Subjecte passiu

En el Dictamen 125/20, el Consell Tributari estudia el supòsit d'una persona que afirma que el vehicle objecte del tribut mai ha estat de la seva propietat. Aporta, com únic document probatori, un acte davant la Direcció General de la Policia en el que l'interessat declara l'esmentat fet que no havia estat mai titular del vehicle.

Encara que el recurs s'havia interposat contra una provisió de constrenyiment i el recurrent no havia al·legat cap de les causes taxades d'oposició a aquest tipus d'actes i, per aquesta raó, ja es podia desestimar el recurs, el Consell Tributari va considerar oportú realitzar alguns aclariments, a títol informatiu, sobre el fons del problema.

Com a doctrina bàsica del problema plantejat, el Dictamen cita la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 27 de setembre de 2002 (JUR 2003\17350), que diu el següent:

“El impuesto a que nos referimos grava la titularidad de los vehículos de tracción mecánica de conformidad con lo establecido en el art. 93 de la Ley 39/1988, disponiendo el art. 95 de la Ley 39/1988 que la titularidad corresponde a la persona o entidad cuyo nombre figure en el permiso de circulación de aquél. Esta formulación origina múltiples problemas cuando quien figura como titular del vehículo en el permiso de circulación no es ya su propietario por haberlo transmitido. A este respecto procede indicar que, cuando se procede a la transmisión de un vehículo, el vendedor está obligado a comunicar la transferencia a la Jefatura Provincial de Tráfico y, por su parte, el comprador está obligado a solicitar que se inscriba a su nombre, teniendo en cuenta que desde el instante en que la transmisión es comunicada oficialmente a la Jefatura de Tráfico, el anterior titular queda desvinculado de las posteriores incidencias fiscales.

En el supuesto de autos aparece como titular del vehículo a que alude la resolución impugnada la recurrente sin que conste que la misma haya notificado a la Jefatura de Tráfico transferencia alguna, por lo que, en supuestos como el de autos, cuando exista una divergencia entre quien figure como titular del vehículo en el permiso de circulación y quien ostente la titularidad del vehículo, la condición de sujeto pasivo la tiene la persona que figura en el permiso de circulación, sin que las controversias que puedan existir entre los particulares puedan ser trasladadas a la administración Municipal.”

El Dictamen va assenyalar que la declaració feta davant la Direcció General de la Policia per l'interessat era una prova clarament insuficient, i que encara que va al·legar que tenia moltes més proves no en va presentar cap més. El Dictamen va concloure dient que: *“en definitiva, tot i poder-se fer càrrec de la situació personal del recurrent que denota l'expedient, només pot concloure que l'interessat no ha aportat cap prova suficient que acrediti que la informació continguda al registre de Vehicles de la Direcció General de Trànsit sigui incorrecta, és a dir, no ha aportat, tenint la càrrega de fer-ho, cap prova que destrueixi la presumpció de veracitat de les dades consignades al registre.”*

3.- Exempcions i bonificacions

3.1.- Exempció o bonificació de la quota de l'IVTM per la limitació establerta a l'Ordenança fiscal a les zones de baixes emissions

El Consell Tributari va proposar la desestimació dels recursos interposats contra la quota continguda en el padró de l'IVTM per l'exercici de 2021, en els que s'al·legava que la quota s'havia d'anul·lar o reduir com a conseqüència de la limitació de circulació del vehicle amb motiu de l'entrada en vigor de la Zona de Baixes Emissions (ZBE).

En els seus Dictàmens, el Consell Tributari, després de recordar que d'acord amb l'art. 92 del TRLRHL, l'IVTM és un impost que grava la titularitat dels vehicles amb aptitud per circular per les vies públiques, assenyalava que la concessió d'exempcions i beneficis fiscals està subjecta al principi de legalitat -art. 133.3 CE-, el que impedeix concedir beneficis no previstos a la Llei. Aquesta reserva de llei es conté també a l'art. 8 de la Llei 58/2003, general tributària, i a l'art. 9.1 del RD Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el TRLRHL. En aquest cas, la llei no havia previst cap benefici fiscal connectat al fet que al·legaven els recurrents, raó per la que es va proposar la desestimació dels recursos.

Aquesta doctrina del Consell Tributari s'estableix als següents Dictàmens de l'any 2021: 1285, 1287, 1288, 1298, 1299, 1314, 1315, 1316, 1317, 1355, 1356, 1357 i 1358.

Els Dictàmens 1286, 1289, 1290, 1291, 1292, 1293, 1294, 1295, 1296, 1297, 1300, 1301, 1302, 1303, 1304, 1305, 1306, 1307, 1308, 1309, 1310, 1311, 1312, 1313, 1350, 1351, 1352 1353 i 1354, van resoldre els recursos interposats amb les mateixes al·legacions però, a diferència dels anteriors, aquests varen ser inadmesos per haver-se interposat extemporàniament.

4.- Procediment

4.1.-Anul·lació de notificació. Falta de l'activitat interruptora: prescripció

Respecte als exercicis 2001 - 2004 de l'IVTM, el recurrent va al·legar que des de la data en la que va finalitzar el termini pel pagament voluntari del tribut, no consta cap actuació de l'Administració fins al moment que va demanar que es donessin de baixa els vehicles, l'any 2016.

De l'expedient resultava que dels diferents intents de notificació que s'havien portat a terme només el del dia 1 de desembre de 2016 s'havia entregat al titular, en el domicili d'un municipi de la província de Tarragona. Anteriorment s'havia intentat una notificació al mateix domicili el 16 de novembre de 2007 de la que no consta el resultat, i sense intentar una nova notificació en aquest domicili es publicà el requeriment en el BOP de 20 de desembre de 2007. A tot això, constava a l'Ajuntament de Barcelona que l'interessat no estava empadronat a Barcelona quan es van adreçar varies notificacions a un domicili que havia tingut a aquesta ciutat.

El Consell Tributari, en el seu Dictamen 311/19, va proposar l'estimació del recurs, amb cita dels art. 41, 42, 44 de la Llei 39/15, d'1 d'octubre, LPACAP, i l'art. 42 del RD 1829/1999, de 3 de desembre, pel que s'aprova el reglament que regula la prestació dels serveis postals. Posant de manifest el Dictamen l'incompliment dels requisits que les esmentades normes estableixen per a la correcta pràctica i validesa de les notificacions.

La conseqüència de l'incompliment de les esmentades normes va ser que no havent existit cap actuació vàlida de l'Ajuntament, ni de l'interessat, s'havia produït la prescripció, raó per la que es va proposar l'estimació del recurs.

En el Dictamen 311/21, el Consell Tributari examinà el supòsit en el que l'interessat al·lega que va intentar fer el pagament en període voluntari de l'IVTM, meritat l'any 2017, però que simultàniament havia canviat l'entitat bancària en la que tenia domiciliat el pagament i que ja suposava que seria impagat. Efectivament, el rebut va ser retornat a l'Ajuntament. El recurrent va sol·licitar, però, que se li retornés el recàrrec del constrenyiment, quina denegació va donar lloc al recurs dictaminat.

El Consell Tributari, en la seva proposta de resolució, cita, com a aplicable, l'Ordenança fiscal de l'any 2017, que en el seu art. 115è. 2.a) disposava que “els rebuts de cobrament periòdic es poden domiciliar fins 1 mes abans de l'inici del període voluntari de cobrament”. En el present supòsit, la persona interessada va instar el canvi de domiciliació bancària deu dies abans de que es passés al cobrament el rebut domiciliat.

El Dictamen, respecte a l'exigència de recàrrec de constrenyiment en supòsits de domiciliació bancària no atesa correctament, cita el Dictamen del propi Consell 105/2004, que diu el següent:

<<Convé recordar que la domiciliació és una forma d'efectuar el pagament dels deutes tributaris, expressament admesa per l'ordenament jurídic, com a alternativa al pagament directe a què el subjecte passiu està obligat. La domiciliació pressuposa un contracte entre l'interessat i una entitat de crèdit, pel qual aquesta, actuant en nom i interès del seu client, procedeix a atendre determinats pagaments carregant-los als comptes disponibles. Aquest contracte, vertebrat com a mandat, és aliè a l'Administració. Si passa que el mandant, aquí l'interessat, ha proveït de fons la mandatària (l'entitat de crèdit i aquesta no atén el mandat, aquesta entitat incorre a la responsabilitat contemplada a l'art. 1.718 del Codi Civil, i a la prevista, si és el cas, en els articles 244 i següents del Codi de Comerç, però de cap manera aquesta responsabilitat no es pot projectar sobre l'Administració, que es limita a exigir el cobrament del que li és degut. el recàrrec i els interessos que incrementen la quota liquidada no es poden considerar perjudicis ocasionats pels incidents indicats, sinó conseqüències que es produeixen “ope legis” quan el deute tributari no se satisfà durant el període de pagament voluntari. (art., 127 LGT)>>

En el Dictamen també es cita un fragment del Dictamen 30/2004 del mateix Consell que diu:

“En conseqüència, l'Administració municipal va actuar correctament, ja que en cap moment no s'exigeix, com a pressupost d'inici de la via de constrenyiment, notificar l'existència de descobert a l'interessat, sobre el qual indubtablement recau l'obligació de diligència en el compliment dels seus obligacions tributàries sigui quina sigui la llera que segueixi per fer-ho.”

Per totes aquestes raons el Consell tributari va proposar la desestimació del recurs.

En els Dictàmens 282/20 i 943/21, el Consell Tributari proposa declarar la inadmissibilitat dels recursos a l'haver estat interposats fora de termini. L'argument és el següent:

“L'art 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el Règim Especial del Municipi de Barcelona, disposa que contra els actes de l'Administració municipal d'aplicació i efectivitat dels tributs i restants ingressos de dret públic que siguin de competència municipal, només podrà interposar-se recurs d'alçada davant l'Alcalde, aplicant-se el règim jurídic del recurs regulat en l'art. 14 del RD Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el TRLRHL

A tals efectes, l'art. 14.2.c) d'aquesta norma estableix que el termini per a interposar aquest recurs serà d'un mes comptat des de l'endemà de la notificació expressa de l'acte la revisió del qual es sol·licita.”

Ordenança fiscal núm. 1.3. Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana

El Consell Tributari ha analitzat 357 expedients relacionats amb l'Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (d'ara endavant IIVTNU) durant 2021. En els dictàmens corresponents s'ha estudiat i proposat resolució sobre diferents matèries, entre les que cal destacar les següents:

1.- Sobre la inconstitucionalitat de l'impost

En relació a la inconstitucionalitat de l'impost, el fet més transcendental a l'any 2021 ha estat la sentència del Tribunal Constitucional 182/2021, de 26 d'octubre de 2021, que va estimar la qüestió d'inconstitucionalitat núm. 4433-2020 promoguda per la Sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla, amb seu a Màlaga i, en conseqüència, va declarar la inconstitucionalitat i nul·litat dels articles 107.1, segon paràgraf, 107.2 a) i 107.4 TRLRHL, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, en els termes previstos en el seu fonament jurídic sisè.

En essència, el Tribunal Constitucional va declarar la inconstitucionalitat del sistema de càlcul de l'impost, la qual cosa, va determinar l'aprovació del Reial decret llei 26/2021, de 8 de novembre, que adapta el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, a la jurisprudència del Tribunal Constitucional respecte de l'Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana.

L'esmentat RDL 26/2021, de 8 de novembre, ha establert el nou sistema de càlcul de l'impost i la controvèrsia jurídica es trasllada ara a la determinació dels efectes de la declaració d'inconstitucionalitat i, en concret, atesa la vigència de la norma aprovada, respecte als seus efectes temporals. Sobre aquest particular, la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona, va traslladar al Consell Tributari diferents qüestions, que van ser dictaminades a l'informe 1416/21, que s'inclou més endavant en aquesta memòria.

Els expedients a que es fa referència a continuació han estat resolts pel Consell abans de la citada Sentència del Tribunal Constitucional.

2.- Subjecció a l'impost

2.1.- Inexistència d'increment de valor

2.1.1.- Valors cadastrals: No tenen entitat probatòria suficient per desvirtuar les escriptures

Arran de les sentències que ha anat dictant el Tribunal Constitucional des de la número 59/2017, d'11 de maig, i el Tribunal Suprem en aplicació de la

doctrina constitucional, el Consell Tributari examina la subjecció a l'IIVTNU de les transmissions realitzades quan així ho requereix la motivació del recurs interposat per tal de determinar en cada cas si s'ha posat de manifest o no l'existència d'un increment de valor del terreny i, en els supòsits en què es constata que hi ha aquest increment patrimonial, si és superior o inferior a la quota a satisfer als efectes de determinar si hi ha o no confiscatorietat. Aquesta tasca exigeix la comparació entre un valor d'adquisició i un altre de transmissió la qual cosa genera diferents problemes d'interpretació i aplicació que s'han anat resolent durant aquests darrers anys.

Així, una qüestió important que va tractar el Consell Tributari en l'expedient 180/21 (també als expedients 276/20, 6/21, 623/21, 640/21, 641/21 o 642/21) va ser la de determinar si l'increment de valor que resultava de la comparació entre els valors cadastrals podria prevaldre sobre l'absència d'increment que resultava dels valors consignats en les escriptures públiques que documentaven l'adquisició del bé i la seva posterior transmissió.

La consideració del valor cadastral resulta d'un grup de casos en què s'havia estimat per l'òrgan de gestió que existia un increment que derivava de l'aplicació del percentatge corresponent al valor del sòl respecte al valor cadastral de l'immoble en les dates de la seva adquisició i transmissió sobre els preus que en relació a la totalitat de l'immoble figuren en les escriptures. Al respecte, s'havia considerat en les respectives resolucions impugnades que, atenent que els preus continguts en les escriptures no desglossaven el valor de la construcció i el valor del sòl, i que és l'increment d'aquest darrer el determinant del fet imposable subjecte a gravamen, havia de calcular-se el valor del sòl mitjançant un sistema objectiu com ho és aplicar la proporció que representa el seu valor cadastral respecte del valor total de l'immoble tant en la data d'adquisició com en la de transmissió.

La posició adoptada pel Consell ha estat favorable al plantejament que articulaven els contribuents en aquests casos en tant s'ha declarat que: *“En vista de la comparativa dels valors consignats en aquestes escriptures que consten als antecedents, i en tant que l'Ajuntament no ha provat que aquests valors siguin falsos o no ajustats a la realitat, cal estimar la pretensió del recurrent en el sentit de afirmar que a la transmissió examinada no hi ha hagut increment de valor susceptible de gravamen en concepte de l'IIVTNU.”*

D'altra banda, el Consell Tributari considera que la comparativa dels valors cadastrals de l'immoble efectuada en la proposta de resolució no té prou força i entitat probatòria per desvirtuar el sòlid i ordinari principi de prova que constitueixen els valors consignats a les escriptures d'adquisició i transmissió.”

I aquesta posició està reafirmada en alguns dels supòsits analitzats per una altra circumstància que el Consell va tenir present, en tant que fins i tot en l'hipotètic supòsit que es reconegués a aquests valors cadastrals tal força probatòria, resultava amb claredat que en alguns d'aquests casos estàvem davant un evident supòsit de confiscatorietat en el qual la quota a satisfer era superior a l'increment patrimonial realment obtingut pel contribuent, per la qual cosa s'havia de concloure la manca de realització del fet imposable de l'IIVTNU.

El Consell Tributari a l'expedient 118/20 analitza la tributació en l'IIVTNU d'un supòsit de leasing. Pel que fa a la determinació del preu de l'operació, i analitzant la naturalesa d'aquest tipus contractual, de conformitat amb allò que ja s'havia manifestat als expedients 45/19 i 616/19, s'afirma que s'ha de tenir en compte que el contracte d'arrendament financer o leasing es configura com un contracte atípic mitjançant el qual, l'entitat arrendadora adquireix d'un tercer un immoble i, mantenint la seva propietat, a canvi de l'abonament d'unes quotes periòdiques el posa a disposició de l'arrendatari per al seu ús durant el termini fixat. Aquest arrendament financer incorpora un dret d'opció de compra a exercitar per l'arrendatari. Una vegada exercit el dret d'opció de compra pel preu residual pactat, es consuma un veritable contracte de compravenda, produint-se la transmissió del domini de l'immoble. Així, el preu d'aquesta transmissió està constituït pel preu total pactat en el contracte de leasing que inclou el preu residual corresponent a l'exercici de l'opció de compra i el preu total de les quotes periòdiques pagades durant la durada del contracte d'arrendament financer, així com altres conceptes que totes dues parts hagin pogut pactar.

En el cas analitzat, el Consell va establir:

“Quan el Tribunal Suprem va establir, a la seva coneguda doctrina, que les escriptures d'adquisició i transmissió eren una prova indiciària, iuris tantum, del valor dels terrenys, perquè podien reflectir el valor del terreny en cadascun dels dos moments. En canvi, no té sentit argüir aquesta doctrina per dir que el preu determinat en el mateix moment de l'adquisició per a deu anys després es pugui considerar indiciari del valor del sòl en aquest moment posterior. Estem davant d'un negoci bancari, que al revés dels negocis immobiliaris, és indiferent admetre que no s'incrementa el valor del sòl, si es pot beneficiar a través d'altres conceptes.

Per tant, i partint de les consideracions jurídiques indicades anteriorment, cal que la recurrent porti l'escriptura d'adquisició dels immobles que posteriorment se cediran sota un arrendament financer, per així poder determinar l'existència o no d'un increment de valor en aquests immobles. Tot i això, d'acord amb la documentació obrant a l'expedient, la recurrent, malgrat haver estat requerida en dues ocasions per l'Institut Municipal d'Hisenda no ha aportat les escriptures d'adquisició inicial dels immobles de referència.”

Aquesta circumstància, juntament amb el fet que l'informe de valoració emès pel Servei Tècnic de l'Institut Municipal d'Hisenda, amb l'anàlisi dels informes pericials aportats per l'entitat recurrent, va concloure que existia increment de valor del sòl dels immobles entre la data d'adquisició i la de transmissió, va portar a la desestimació del recurs formulat en tant va quedar acreditat que sí existia manifestació de capacitat econòmica gravable de conformitat amb el criteri determinat pel Tribunal Constitucional en la Sentència 59/2017 i pel Tribunal Suprem en la interpretació donada a aquesta resolució.

Un supòsit recurrent que sovint ha analitzat el Consell Tributari és el relatiu a l'absència d'identitat entre el bé adquirit i el que posteriorment es transmet, cosa que impedeix afirmar la inexistència d'increment de valor a efectes de subjecció a l'impost. Aquesta situació s'estudia, per exemple, en l'expedient 1/21 (i també en el 2/21, 3/21 o 24/21) on la mercantil interessada va aportar l'escriptura pública d'adquisició de la totalitat de la finca i el Decret del Jutjat de Primera Instància núm. 3 de Barcelona d'execució hipotecària amb adjudicació de l'immoble.

Al respecte, es va dir al Dictamen elaborat:

“No obstant això, cal indicar que a l'escriptura pública d'adquisició figura un valor anterior a la construcció de la finca, i en conseqüència, anterior a la divisió de la finca en règim de propietat horitzontal, mentre que en la transmissió de la finca ja ha tingut lloc aquesta divisió. Per aquest motiu, no hi ha identitat física, econòmica o jurídica entre l'immoble adquirit el 27 de febrer del 2006 i l'entitat que es transmet en data 19 de febrer del 2019.

En conseqüència, tenint en compte que en aquest moment no s'està determinant la base imposable de l'impost sinó només l'existència d'un increment de valor dels terrenys, i no havent-se acreditat per part del subjecte passiu de l'impost que des de l'adquisició de l'immoble fins a la transmissió ulterior s'hagi produït un decrement, cal concloure que en aquest cas s'ha produït el fet imposable a l'efecte de l'art. 104 del TRLRHL, la qual cosa implica que sí que hi ha hagut una manifestació de capacitat econòmica d'acord amb el criteri determinat pel Tribunal Constitucional a la sentència 59/2017 i pel Tribunal Suprem en la interpretació de l'esmentada sentència, que habilita plenament l'aplicació de l'article 107 del TRLRHL i sotmet aquesta transmissió a la tributació de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana.”

La decisió i fonamentació es feia de conformitat amb els criteris fixats pel propi Consell Tributari de Barcelona, entre altres, en els expedients 101/19, 394/19 i 396/19.

Aquesta situació s'analitza amb més detall en l'expedient 650/21 on, malgrat que la persona interessada al·legava que no hi havia increment de valor en la transmissió del seu dret en l'immoble en qüestió i que havia aportat les escriptures d'adquisició i de posterior transmissió de l'immoble, el Consell Tributari va declarar:

“Doncs bé, de la documentació aportada per la mercantil interessada es desprèn que l'immoble objecte d'aquest recurs és una entitat resultant de la divisió en règim de propietat horitzontal. L'immoble la titularitat del qual es transmet és, doncs, diferent d'aquell a què fa referència l'escriptura d'adquisició. En conseqüència, el valor declarat a l'escriptura d'adquisició de l'immoble original no és directament comparable amb el declarat a la de transmissió del nou edifici a efectes d'acreditar l'evolució negativa del seu valor de mercat, ja que es refereixen a realitats diferents. Això és així en els casos en què s'adquireix un solar i es transmet un edifici construït sobre aquest o entitats resultants de la seva divisió en règim de propietat

horitzontal, quan s'adquireix una finca edificada i després de la seva demolició o reforma es transmet un edifici de nova construcció o reformat o entitats resultants de la seva divisió en règim de propietat horitzontal, quan els nous edificis estan construïts en finques resultants de l'agrupació del que en el moment de ser adquirides eren diverses finques, de la segregació del que en el moment de ser adquirida era una sola finca, a les edificacions aixecades en parcel·les resultants de processos de reparcel·lació urbanística als quals la interessada o alguna de les seves entitats antecessores havien realitzat aportacions, i en general en tots els casos en què l'entitat transmesa no existia com a tal en el moment de l'adquisició o ha estat objecte de reforma des del mateix. En aquests casos de transformació entre allò adquirit i allò transmès, les escriptures o títols d'adquisició i de transmissió no són suficients per si mateixos per acreditar la inexistència d'increment de valor, perquè no és possible determinar únicament amb base en ells valors del sòl homogenis i objectivament comprables d'adquisició i transmissió.”

I la mateixa posició havia estat adoptada en l'expedient 7/19, que ara es referia, on s'havia manifestat:

“Encara obrant a l'expedient administratiu l'escriptura pública mitjançant la qual la recurrent va adquirir la propietat de la finca, cal tenir en compte que en el moment en què té lloc aquesta adquisició, en data 8 de març de 2006, no s'havia portat a cap la divisió de la finca en règim de propietat horitzontal, que va tenir lloc a través de l'escriptura pública de data 25 de maig de 2012, i l'esmena de la finca, en data 13 de juliol de 2012, per la qual cosa no existeix identitat física, econòmica o jurídica entre l'immoble adquirit el 8 de març de 2006 i les entitats que en formen part que es transmeten en data 19 de juliol de 2016. A l'escriptura pública d'augment de capital de data 8 de març de 2006 figura el valor total de la finca, 3.400.000 euros, sense que sigui possible atribuir una part d'aquest valor a la finca o entitat que es transmet al present expedient.”

2.1.4.- Actualització dels valors amb l'IPC

En contestació a allò que havia al·legat el recurrent en l'expedient 366/19, el Consell Tributari reitera i complementa la seva posició en relació a la impossibilitat d'actualitzar els valors donats als immobles aplicant l'IPC. Així, es recorda que el Consell ha manifestat en reiterats dictàmens (62/19, 81/19 o 106/19) la seva disconformitat amb l'esmentada actualització dels preus d'adquisició i transmissió afirmant que:

“En relació amb l'al·legació de la recurrent referida a l'actualització del preu d'adquisició amb l'IPC, cal tenir en compte que la capacitat econòmica que grava l'impost no s'ha d'entendre com un increment o pèrdua en el patrimoni del subjecte passiu derivada de la transmissió d'un immoble -gravada pels impostos personals que recauen sobre les rendes de l'obligat tributari- sinó com l'augment de valor del bé, per la qual cosa no resultaria procedent aquesta actualització.”

I es completa aquesta argumentació amb la cita de la sentència del Tribunal Suprem, número 1.470, de data 20 de novembre de 2020, on es determina que l'actualització de valors conforme a l'IPC ha de reputar-se errònia. L'actualització any rere any en atenció al cost de vida (o a qualssevol altres índexs) “Tropezaria, en

primer lugar, con el sistema de determinación de la base imponible del impuesto (...) chocaría, además, con la propia naturaleza del tributo, que grava la capacidad económica puesta de manifiesto entre dos momentos temporales (...)”. I afegeix el Tribunal Suprem que *“El procedimiento de actualización defendido (...) no está contemplado en absoluto en el texto refundido de la Ley de las Haciendas Locales.”*

En conclusió, el Consell afirma que *“s’ha de posar de manifest la improcedència d’actualitzar el valor d’adquisició amb l’IPC, ja que l’aplicació de coeficients d’actualització que es pot dur a terme a l’IRPF o a l’IS, sempre que les normes reguladores d’aquests impostos així ho prevegin és absolutament irrellevant en l’àmbit de l’IIVTNU.”*

2.1.5.- Valor comptable: falta d’entitat probatòria per considerar-lo valor d’adquisició o transmissió

En l’expedient 446/19 s’analitza un supòsit en què la societat recurrent pren com a referències per determinar l’existència o inexistència d’increment de valor a efectes de l’IIVTNU el preu de venda de l’immoble a la data de la seva transmissió i el valor net comptable d’aquest immoble a la data de la seva venda. Al respecte, el Consell dictamina que aquesta comparació no s’ajusta a les previsions legals i afirma:

“En aquest sentit, cal recordar que de conformitat amb allò previst a l’article 104 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals el fet imposable de l’IIVTNU grava l’increment de valor que experimentin els terrenys en els transcurso del temps legalment establert i que es posa de manifest arran de la transmissió de la propietat o de drets reals de gaudi sobre els mateixos, de manera que els valors a comparar per tal de determinar l’existència o inexistència d’increment seran el valor del sòl al temps de la seva adquisició i el valor del mateix sòl al temps de la seva transmissió.

En el cas que ens ocupa manca l’acreditació per part de V... SLU del preu d’adquisició de l’immoble que ara es transmet, resultant a aquest efecte -i per tant, a efectes de determinar l’acreditació del fet imposable de l’IIVTNU- absolutament irrellevant el valor net comptable que es donés a aquest mateix bé al temps de la venda.”

2.1.6.- Càlcul de despeses per danys

En l’expedient 251/20 la interessada al·lega la inexistència de manifestació de capacitat econòmica, considerant que s’ha produït un decrement de valor per causa de la transmissió referenciada, i manifesta que ha de tenir-se en compte que l’immoble objecte del procediment ha sofert danys a conseqüència d’un incendi i s’han realitzat en ell una sèrie de reparacions. Al respecte, el Consell va manifestar que els danys causats per l’incendi de 16/12/2014 en l’immoble en qüestió no desvirtuen l’increment, perquè aquests danys afectarien l’edificació i no al sòl, la transmissió del qual amb plusvàlua és la matèria que grava l’IIVTNU. El fet que la transmissió de l’immoble s’hagi produït per a rescabalar a tercers de tals danys no és obstacle per a constatar en la transmissió del terreny la manifestació de capacitat econòmica gravada per l’impost, en la mesura en què ha quedat prou acreditat que el sòl s’ha revaloritzat positivament des del moment de l’adquisició de l’immoble, i això és el que constitueix l’increment patrimonial gravat per l’impost.

En sentit similar cal referir els pronunciaments continguts al Dictamen emès a l'expedient 21/21 i relatius a les despeses que els interessats havien realitzat en concepte de reparacions de l'immoble pels danys causats a conseqüència d'un sinistre produït:

“(...) En aquest sentit, entenen que els imports satisfets en concepte d'indemnitzacions i de reparacions a conseqüència d'un sinistre han suposat una pèrdua que cal tenir en compte en la determinació del valor a l'immoble objecte del procediment.

Cal començar constatant que el valor declarat a l'escriptura de transmissió és superior al de la seva adquisició -486.214,58 euros i 15.000 euros respectivament- el que en principi, d'acord amb la doctrina jurisprudencial assenyalada als fonaments jurídics anteriors, significa que s'ha produït un increment de valor com a conseqüència de la transmissió de l'immoble que està a la base d'aquest recurs. A més, la causa de la transmissió no pot ser atesa perquè no és element constitutiu del fet imposable de l'impost sinó que ho és la mera existència d'aquesta última, és a dir, la transmissió, tot això sense perjudici de les possibles causes d'exempció que resultin aplicables.

Respecte de les despeses que els interessats han realitzat com a conseqüència de les reparacions de l'immoble pels danys causats a conseqüència del sinistre, cal assenyalar que no desvirtuen aquest increment ja que aquests afectarien l'edificació i no el sòl la transmissió del qual amb plusvàlua és el que grava l'IIVTNU. El fet que la transmissió de l'immoble s'hagi produït per rescabalar tercers d'aquests danys no és obstacle per constatar, en la transmissió del terreny, la manifestació de capacitat econòmica gravada a l'impost en la mesura que s'acredita mitjançant les escriptures incorporades a l'expedient i sense que existeixi en aquest darrer cap prova en contra. El TC ha tingut l'oportunitat de pronunciar-se sobre les despeses que poden incidir en la quantificació de l'increment o el decrement, si escau. Així, en sentència 126/19, de 31 d'octubre, va dictaminar que les despeses i els tributs suportats tant en el moment de l'adquisició com de la transmissió a càrrec de l'obligat tributari són els que han de tenir efectes en la quantificació dels preus incorporats a les escriptures d'adquisició o transmissió corresponents (...).”

2.1.7.- Confiscatorietat

Una altra qüestió que es planteja sovint en els recursos que se sotmeten a la consideració del Consell Tributari és la relativa als casos en què l'increment de valor posat de manifest amb la transmissió del bé és inferior a la quota que resulta a pagar pel tribut. S'analitza aquest tema en l'expedient 32/21 on es citen i transcriuen parcialment les sentències del Tribunal Constitucional núm.126/2019, de 31 d'octubre; 153/2019, de 25 de novembre de 2019, dictada en relació a una Interlocutòria de 6 de juny de 2019 del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Saragossa; així como la posició del Tribunal Suprem manifestada en la sentència de 30 de gener de 2020 (recurs 151/2018), on després d'acollir en el seu fonament de dret cinquè la doctrina del Tribunal Constitucional continguda en la sentència 126/2019, citada, dedica el seu fonament de dret sisè a la fixació dels criteris interpretatius sobre els articles 107.1, 107.2.a) i 110.4, a la llum de la doctrina del TC continguda en les esmentades sentències. En allò que aquí interessa, l'Alt Tribunal diu el següent:

“3º) Esos artículos 107.1 i 107.2.a) del TRLRHL, deberán ser inaplicados como inconstitucionales cuando, mediante prueba practicada por el sujeto pasivo, jurídicamente idónea y eficaz para acreditar la evolución realmente experimentada por el valor del concreto suelo que vaya referido el gravamen, se haya constatado cuál ha sido el incremento patrimonial realmente obtenido por el contribuyente; y la determinación de la base imponible, efectuada según lo dispuesto en ese mencionado art. 107, conduzca al resultado de una cuota a satisfacer superior al incremento patrimonial realmente obtenido por el contribuyente. Y la consecuencia de la inaplicación derivada a esa específica inconstitucionalidad será que la cuota exigible al contribuyente no podrá ser superior a ese incremento patrimonial realmente obtenido que haya quedado acreditado.”

Aquest criteri es va incorporar en posteriors pronunciaments del mateix tribunal, com són les sentències de 3 de febrer de 2020 (recurs 1139/2018) i 12 de febrer de 2020 (recursos 4327/2017 i 4372/2017) i es va acollir pel Consell Tributari en els seus dictàmens.

És exemple d'aquesta posició el supòsit analitzat en l'expedient 13/21, estimatori de les pretensions del contribuent, on succeïa que *“el resultat de la quantificació de l'impost, és a dir, de la quota -2.973,03 euros-, és superior a l'import de l'increment de valor produït a l'immoble entre el moment de la seva adquisició i el de la transmissió posterior -2.915,06 euros -, per la qual cosa resulta contrari a la prohibició constitucional de confiscatorietat tal com ha posat expressament de manifest per a aquest impost concret el Tribunal Constitucional en sentència de data 31 d'octubre de 2019. En conseqüència, no és procedent exigir el pagament de l'IIVTNU corresponent.”*

També es va apreciar l'existència de confiscatorietat als expedients 16/21, 180/21, 550/21, 640/21, 641/21 o 642/21.

2.2.- Inexistència de transmissió

2.2.1.- Aportació no dinerària de branca d'activitat

A l'expedient 232/21, al·legaven els interessats la no subjecció a l'IIVTNU d'una sèrie d'immobles per haver estat aportats a una entitat mercantil (SL) com a aportació no dinerària de branca d'activitat, per la qual cosa se sol·licitava la devolució dels imports pagats mitjançant les autoliquidacions que van abonar al seu dia.

A la documentació que obra a l'expedient resulta acreditat que els interessats tenien constituïda una comunitat de béns (CB) que va ser dissolta i liquidada mitjançant escriptura pública d'igual data a la d'ampliació de capital d'una SL a la qual els interessats van aportar els immobles rebuts de l'esmentada dissolució.

Al clausulat del primer d'aquests documents públics es manifesta expressament que aquesta CB *“si bien se constituyó bajo la forma de Comunidad de Bienes, ha funcionado como una sociedad civil con objeto mercantil”*, així com la voluntat d'acollir-se al disposat *“en la Disposición Transitoria Decimonovena de la Ley 35/2006, de 26 de noviembre, del IRPF, redacción dada por ley 26/2014 de 27 de noviembre”*, i *“el reparto del haber social, mediante la adjudicación del activo*

neto de la entidad a cada uno de los miembros de la misma, proporcionalmente a su participación (un 20% cada uno) y en proindiviso”. Consta a l’expedient que, al menys en el període dels tres anys anteriors a la dissolució, els comuners d’aquesta entitat “tributaron por el Impuesto sobre la renta de las personas físicas, como entidad en régimen de atribución de rentas.”

Al segon dels documents públics esmentats, l’escriptura pública d’ampliació de capital, els interessats van subscriure la totalitat de la mateixa en la seva qualitat de socis mitjançant *“las respectivas aportaciones no dinerarias de las también respectivas cuotas indivisas, (20% cada uno), de los activos y pasivos afectos a la actividad de comercio al por mayor de minerales de las que eran titulares los aportantes, que giraba bajo el nombre de (...) CB., entre las que figuran las cuatro fincas objeto de este expediente, según el anexo 1 que se adjuntó a la referida escritura pública.”*

El Consell va desestimar les pretensions dels interessats perquè considera que no resultava aplicable l’exempció per aportació de branca d’activitat que estableix la Disposició addicional segona de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, reguladora de l’impost sobre societats. D’acord amb el seu precedent, expedient 277/17, el Consell va considerar que, si bé no constituïa un obstacle per a l’aplicació d’aquest règim especial el fet que l’activitat a què resultaven afectes els immobles aportats fos desenvolupada per una CB, al cas concret, no resultava acreditat el compliment dels requisits que exigeix l’aplicació del règim especial esmentat. Concretament, l’existència d’una “branca d’activitat”, entesa com *“conjunto de elementos patrimoniales que desde el punto de vista de su organización constituye una unidad económica autónoma, determinante de una explotación productiva, es decir, un conjunto susceptible de funcionar por sus propios medios (article 76.4 de la Llei 29/1991, de 16 de desembre)”*.

La conclusió que resulta de l’examen de l’expedient és que les oficines de l’empresa han estat sempre ubicades als immobles transmesos, sense que res hagi modificat la seva activitat pel fet que estiguessin arrendats, pertanyessin a una comunitat de béns, després als comuners a títol personal i després a la societat; i sense que, en cap cas, es dugués a terme una activitat empresarial autònoma. Òbviament, una adreça econòmica d’una empresa no és activitat empresarial autònoma, sinó que és consubstancial a qualsevol empresa.

2.2.2.- Transmissió per apoderat. Revocació del poder

A l’expedient 117/20, qualificat pel Consell com a recurs d’alçada davant la diligència d’embargament, la interessada al·legava manca de coneixement i voluntat de transmissió dels immobles gravats, atès que els esmentats immobles havien estat transmesos per un apoderat amb posterioritat a la revocació dels poders atorgats a favor seu.

El Consell va desestimar les reclamacions de la interessada sobre la base de la doctrina jurisprudencial que exigeix el coneixement de la revocació i la nul·litat de la transmissió efectuada.

Com estableix la SAP d'Astúries, secc 5a, núm. 269/2000, de 5 de mayo (AC\2000\1098), de *“los términos del art. 1738 del Código Civil conforme al cual <lo hecho por el mandatario, ignorando la muerte del mandante u otra cualquiera de las causas que hacen cesar el mandato es válido y surtirá todos sus efectos respecto a los terceros que hayan contratado con el de buena fe>. (...) parece inferirse –aunque tal interpretación no es pacífica- que para que lo hecho por el mandatario surta efecto tras la revocación del poder es exigible no sólo que el tercero haya contratado de buena fe, sino también que el mandatario ignore la revocación del mandato, (...).”* Doctrina que troba el seu fonament en la doctrina del Tribunal Suprem que considera *“indispensable el conocimiento del acto de revocación”*, donat el caràcter de declaració unilateral i receptícia del mateix, conforme a les Sentències del Tribunal Suprem de 14 d'abril de 1932 i 10 de juliol de 1946, i l'afectació de la pretesa nul·litat a un tercer (STS de 14 de juny de 1965 (RJ\1965\3875).

En aquest cas, no hi ha constància que es notifiqués a la persona apoderada la revocació efectuada per la interessada. Per tant, conclou el Consell *“no resulta acreditat que l'apoderat sabés de la revocació del seu mandat de representació en el moment en què va transmetre, en nom de la interessada, ambdós immobles, ni consta cap prova de la nul·litat de les esmentades transmissions i absència de realització del fet imposable”*. Raó per la qual, s'han d'entendre vàlides ambdues transmissions i, per tant, les liquidacions tributàries que se'n deriven, *“davant la falta de prova en contra”*.

3.- Exempcions

3.1.- Entitat benèfica. Fundació bancària

En l'expedient 497/21, la Fundació bancària interessada interposa recurs d'alçada contra la resolució desestimària de la sol·licitud d'exempció sol·licitada. Al·lega la Fundació la seva naturalesa d'entitat benèfica d'acord amb els articles 105.2c) del Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el TRLRHL i 8.2 de l'Ordenança fiscal 1.3 reguladora de l'IIVTNU.

Com ja ha establert la Llei en ocasions anteriors, si bé l'article 105.2 del TRLRHL estableix l'exempció de *“Las Instituciones que tengan la calificación de benéficas o de benéfico-docentes”*, *“(…) la Llei 30/1994, de 24 de novembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general, a la seva disposició derogatòria única, declara derogades la Llei general de beneficència de 20 de juny de 1849, el Reial decret de 14 de maig de 1852, que va aprovar el Reglament de la Llei general de beneficència, i a banda d'altres que concretament identifica, les altres disposicions que s'oposin al que estableix aquesta Llei.”*

“Aquesta derogació de la legislació sobre la beneficència suposa, doncs, la desaparició de la categoria de “benèfica” a la normativa sobre fundacions i, per tant, la impossibilitat d'obtenir declaracions oficials d'aquest tipus per qualsevol fundació a partir de l'entrada a vigor de la Llei esmentada.”

Pel que fa a l'aplicabilitat d'aquesta exempció, al seu expedient 377/1, el Consell va establir el criteri següent: *“a la llum de l'article 58.1 i de la disposició derogatòria única de la Llei 30/1994, cal formular dues alternatives: a) entendre que les entitats benèfiques han desaparegut com a tals de l'ordenament jurídic vigent per disposició expressa de la Llei 30/1994 (disposició transitòria primera i disposició derogatòria única), cosa que deixa buida de contingut l'exempció, formalment no derogada, de l'article 106.2.c) de la Llei 39/1988, que esdevé inaplicable; i b) entendre que les entitats benèfiques preexistents subsisteixen com a tals, encara que adaptant la seva normativa a la Llei 30/1994, cosa que permet l'aplicació efectiva de l'esmentada exempció, si bé amb un àmbit d'aplicació més reduït per efecte de la modificació de l'ordenament jurídic general, és a dir, amb un àmbit d'aplicació restringit a les entitats benèfiques o assimilades que ja gaudeixin o haurien pogut gaudir d'aquest benefici fiscal abans de l'entrada en vigor de la nova Llei, que són les úniques que poden tenir aquesta qualificació.”*

Davant d'aquesta alternativa, i atesa la naturalesa subjectiva de l'exempció de l'article 106.2.c) del Llei 39/1988, el Consell ha considerat *“que la interpretació més rigorosa i respectuosa tant amb la dicció literal de l'article 58.1 esmentat com amb la finalitat de la Llei 30/1994, d'afegir més que suprimir beneficis fiscals, és la segona. Sobretot si es té en compte que l'adaptació de les entitats benèfiques a la nova normativa no suposa una novació absoluta de la seva situació jurídica ni la derogació de tots els seus drets, per la qual cosa, no anul·lat l'acte administratiu de declaració com a entitat benèfica per la nova legislació, aquest acte haurà de tenir l'eficàcia que en cada moment reconeixin les lleis. I un d'aquests efectes és, a la legislació actualment vigent, el dret a l'exempció de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys, la subsistència dels quals expressament es declara.”*

Pel que fa a les entitats assimilades a les benèfiques a efectes fiscals per una norma de rang legal, l'establiment d'aquest criteri comporta que *“l'exempció només serà aplicable a les entitats que ja hagin estat assimilades amb anterioritat a l'entrada en vigor de la nova legislació, o el que és el mateix, a les existents amb anterioritat a la nova legislació, si no s'estaria estenent indirectament l'àmbit propi de l'exempció. En definitiva, si ha desaparegut de l'ordenament jurídic la possibilitat de qualificar com a benèfiques, cal entendre que també ha desaparegut la possibilitat d'assimilar les benèfiques, ja que no es pot obtenir indirectament un benefici fiscal que no es podria concedir directament, ja que contrari a l'ordenament jurídic.”*

Concretament, pel que fa a les fundacions bancàries, com ja va dir el Consell a l'expedient 663/18: *«Amb anterioritat a la promulgació de la Llei 26/2013, de 27 de desembre, de caixes d'estalvis i fundacions bancàries, les fundacions bancàries podien acollir-se al que disposa la Llei 49/2002 de règim fiscal de les entitats sense fins lucratius i dels incentius fiscals al mecenatge -sempre que complissin els requisits assenyalats a la referida llei 49/2002- per sol·licitar l'exempció del IIVTNU, però després de la modificació introduïda per la Disposició final quarta de l'esmentada Llei 26/2013, de 27 de desembre, de caixes d'estalvis i fundacions bancàries a la Llei 50/2002, de 26 de desembre, de Fundacions, és clar que actualment les fundacions bancàries estan subjectes a la regulació continguda en la seva pròpia norma: la Llei 26/2013, del 27 de desembre, de caixes d'estalvis i fundacions bancàries. Així, diu literalment la Disposició addicional vuitena introduïda a la Llei*

50/2002, de 26 de desembre, de Fundacions per la Llei 26/2013, de 27 de desembre, de caixes d'estalvis i fundacions bancàries: "Las fundaciones bancarias se regirán por lo dispuesto en la Ley 26/2013, de 27 de diciembre, de cajas de ahorro y fundaciones bancarias."

Tenint això present, per determinar el vigent règim fiscal de les fundacions bancàries cal acudir a l'article 49 de la Llei 26/2013, de 27 de desembre, de caixes d'estalvis i fundacions bancàries, que literalment disposa: "1. Las fundaciones bancarias tributarán en régimen general del Impuesto sobre Sociedades y no les resultará de aplicación el régimen fiscal especial previsto en la Ley 49/2002, de 23 de diciembre, de régimen fiscal de las entidades sin fines lucrativos y de los incentivos fiscales al mecenazgo."

Doncs bé, malgrat que la redacció d'aquest precepte pogués generar algun dubte interpretatiu, el Consell Tributari estima que una interpretació literal de l'art. 49 de la Llei 26/2013, del 27 de desembre, de caixes d'estalvis i fundacions bancàries ha de conduir necessàriament a entendre que la Llei 49/2002, del 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratiu i dels incentius fiscals al mecenatge, ja no és aplicable a les fundacions bancàries, de manera que aquestes queden subjectes al règim fiscal general. I abunda en aquesta línia la interpretació sistemàtica de la norma, atès que la Llei 26/2013, de 27 de desembre, de caixes d'estalvis i fundacions bancàries estableix a les seves Disposicions finals primera, segona, tercera i cinquena regles especials per a determinats impostos, fins i tot de naturalesa local, entre les quals no es recull cap regla específica que prevegi un règim especial per a l'IIVTNU.

En conseqüència, tampoc no és aplicable a les fundacions bancàries el contingut de l'article 8.2 de l'Ordenança fiscal 1.3 de l'Ajuntament de Barcelona de l'IIVTNU, ja que per determinar l'exempció remetia expressament al contingut i compliment de la Llei 49/2002 de règim fiscal de les entitats sense fins lucratiu i dels incentius fiscals al mecenatge>>

3.2.- Dació en pagament. Compravenda amb subrogació i cancel·lació d'hipoteca

A l'expedient 306/21, al·legava la interessada respecte de la liquidació de l'IIVTNU, exempció de la transmissió de l'immoble objecte de l'impost, per tractar-se d'una dació en pagament per cancel·lació d'hipoteca, i, respecte a la sanció imposada, manca d'ocultació. Així mateix, exposava que la transmissió ho havia estat del seu habitatge habitual.

Si bé la interessada va transmetre l'immoble de referència mitjançant un negoci jurídic de compravenda amb subrogació i cancel·lació d'hipoteca, tal com s'acredita a l'escriptura pública corresponent, del contingut de l'escriptura notarial esmentada es desprèn que el negoci jurídic pretès per les parts no era una compravenda sinó que era una dació en pagament. En conseqüència, i tenint en compte el que resol la Sentència núm. 22/2019, de 6 de febrer de 2019, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 19 de Madrid en el procediment abreujat 134/2018 (NIG: 28.079.00.3-2018/0006474) que va resoldre un assumpte similar, el Consell conclou, que *"amb independència de la qualificació jurídica donada per les parts,*

el negoci jurídic realitzat reuneix els requisits previstos a l'article 105.1 de la Llei reguladora de les hisendes locals perquè pugui ser considerada com una dació en pagament.”

Concretament: a) es tracta d'un “*habitatge habitual*”; b) a l'escriptura es fa constatar expressament que “*la transmisión se realiza para la cancelación de las deudas contraídas con una entidad de crédito mediante la subrogación hipotecaria del comprador, quedando la parte vendedora liberada de las obligaciones derivadas del crédito*”; i c) no es disposa “*d'altres béns per fer front al pagament del deute*”. Requisit que es presumeix, sens perjudici de la comprovació posterior per part de l'Administració.

En conseqüència, “*tenint en compte que l'article 13 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, preveu que les obligacions tributàries s'exigiran d'acord amb la naturalesa jurídica del fet, acte o negoci realitzat, sigui quin sigui la forma o denominació que els interessats li haguessin donat, i prescindint dels defectes que poguessin afectar-ne la validesa, es considera oportú anul·lar la liquidació de l'impost sobre increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana.*”

L'esmentada Sentència núm. 22/2019, de 6 de febrer de 2019, del JCA núm. 19 de Madrid, seguint el criteri de la Consulta Vinculant V0325-15, de 29 de gener de 2015 de la Subdirecció General d'Impostos sobre la Renda de les Persones Físiques, que considera aplicable a l'IIVTNU, resol que:

“puede sostenerse que la dación en pago no queda desnaturalizada ni muta su naturaleza por el hecho de que se haga a favor de un tercero, distinto del acreedor hipotecario, siempre que sea éste el que imponga tal condición para acceder a la dación y la acepte como extintiva de la obligación. Es éste precisamente el caso planteado: el acreedor hipotecario accede a la dación y obliga al deudor a transmitir el inmueble a un tercero por él designado, posibilidad admitida en el Código Civil para el pago de las obligaciones (artículos 1.162 y 1.163)” “*Por otra parte, la redacción literal de la exención permite sostener tal interpretación, porque no limita taxativamente a favor de quién ha de hacerse la dación, sino que exige tres requisitos que no obstarían a esa interpretación:*

- *Que la dación lo sea de la vivienda habitual del deudor o de su garante.*
- *Que la dación se realice para la cancelación de deudas garantizadas con hipoteca*
- *Que esas deudas hipotecarias se hayan contraído con entidades de crédito o cualquier otra entidad que, de manera profesional, realice la actividad de concesión de préstamos o créditos hipotecarios.*

Como puede observarse, no se exige que la transmisión en que consiste la dación se haga a favor de esa misma entidad de crédito, por lo que no debe excluirse la posibilidad de que la misma acreedora admita o imponga, sin alterar el carácter extintivo de la dación, la transmisión a un tercero designado a su voluntad.

Para mayor abundamiento, en el párrafo segundo del artículo 105.1.c) del TRLRHL y del artículo 33.3.d) de la LIRPF se señala que también opera la exención en las ejecuciones hipotecarias, en las que como consecuencia de las mismas se

produce una transmisión a favor de un tercero que no será la entidad financiera acreedora en la mayor parte de los casos.

Por todo ello, no apreciándose impedimento en la previsión legal y siendo lo más acorde con la finalidad de la norma, se considera que esas transmisiones o daciones en pago a favor de un tercero autorizado e impuesto por la entidad acreedora deben ser objeto de la nueva exención prevista en el artículo 105.1.c) del TRLRHL y 33.3.d) de la LIRPF, lógicamente siempre que se cumplan los demás requisitos establecidos en dichos preceptos. Por último, debe señalarse, al poder plantearse en los casos a los que se refiere la consulta, que, al no precisarse en la normativa antes referida, la dación en pago puede suponer tanto la cancelación total como la parcial de la deuda, en aquellos casos en que se pacte que la entrega de la vivienda sólo extingue parte de la deuda”.

“(…)Por tanto si la dación en pago no queda desnaturalizada ni muta su naturaleza por el hecho de que se haga a favor de un tercero, distinto del acreedor hipotecario, siempre que sea éste el que imponga tal condición para acceder a la dación y la acepte como extintiva de la obligación, y considerando la reiterada jurisprudencia referente a que «los contratos son lo que son y no lo que digan las partes contratantes...» o, al hablar de la «calificación legal que corresponda», es decir, que “la calificación de un contrato no es una facultad de las partes”, a la vista de la escritura de compraventa con subrogación otorgada ante el Notario de Madrid Don Fernando Sánchez-Arjona Bonilla, bajo el número de su protocolo 585., otorgada el 28 de abril de 2016, solo puede entenderse que nos encontramos ante una mera dación de pago y por tanto exenta de tributación por el Impuesto del Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana de conformidad con el artículo 105.1 c) del Texto Refundido de la Ley de Haciendas Locales, escritura en la que ha intervenido y ha dado su consentimiento CATALUNYA BANC S.A.”

En el mateix sentit s’expressa la CV DGT V0324-15 de 29 de gener de 2015.

3.3.- Transmissió en règim de concessió administrativa. Dret real de superfície

A l’expedient 283/21, la interessada al·legava exempció de l’IIVTNU per tractar-se d’una transmissió en règim de concessió administrativa. Concretament, argumentava que el negoci jurídic realitzat no era una compravenda sinó una cessió temporal d’ús d’una plaça d’aparcament.

De la documentació incorporada a l’expedient administratiu es despenia que el dret transmès per aquesta societat no té la consideració de concessió administrativa sinó de cessió d’ús. Segons constava a l’escriptura pública corresponent, la interessada era titular d’un dret real de superfície en execució del qual hi havia constituïda la plaça d’aparcament de referència i respecte de la qual en cedeix l’ús. Si bé és cert que l’escriptura pública de cessió temporal d’ús de la plaça d’aparcament utilitza en algun moment (apartat III) l’expressió “concesión administrativa” no és menys cert que aquesta referència terminològica és jurídicament errònia, atesa la pròpia literalitat de la resta de paràgrafs, així com de les escriptures anteriors de les que porta causa la present.

Concretament, del contingut i literalitat de les referides escriptures públiques es desprèn: (i) que en la cessió originària, que data de l'any 1992, UT, SA adquireix el dret de superfície, i per tant, la condició de superficiària durant 75 anys, a la fi dels quals l'Ajuntament de Barcelona feia seva la propietat d'allò construït en la zona de cessió; (ii) que l'any 1999 G,SL adquireix onerosament de part d'UT, SA la finca cedida amb subjecció al termini concessional de 75 anys a comptar des del 14 de gener de 1993; i (iii) que per virtut de l'escriptura pública de "*Cessió temporal d'ús de plaça d'aparcament*" atorgada en data 21 d'abril de 2015 i a la vista que el dret de superfície adquirit per G, SL d'UT, SA és "*divisible, transmissible i susceptible de gravamen durant la seva vigència*", G, SL cedeix onerosament i de forma temporal l'ús de la plaça d'aparcament referida.

En conseqüència, d'acord amb el precedent expedient 404/15 el Consell va concloure la realització del fet imposable de l'impost, en tant que suposa la transmissió onerosa d'un dret real de gaudi limitatiu del domini sobre el referit terreny, y la procedència de la liquidació exigida, donada la inexistència en la normativa vigent d'exempció alguna que li sigui d'aplicació.

4.- Meritació

4.1.- Transmissió *mortis causa*: data de la transmissió

Pel que fa a la meritació de l'impost, a l'expedient 6/20 s'analitza la qüestió en un supòsit de transmissió hereditària. Al respecte, es fa esment a l'article 109 del TRLRHL així que es refereix a la "data de la transmissió", sense que l'esmentada llei defineixi el concepte, per la qual cosa, cal acudir a allò que disposa el Codi Civil. Així, dels articles 440, 657, 661 i 989 de l'esmentat cos normatiu resulta que, a efectes de l'IIVTNU, es tindrà com a data de la transmissió la de defunció del causant, entenent-se produït en aquest moment la meritació del tribut.

Per tant, en el supòsit objecte de l'expedient es conclou que: "*... a l'efecte de l'impost s'ha de tenir per adquirida la propietat en dos moments, corresponents a les dates de mort dels causants, propietaris per meitat de l'immoble referenciat. És a dir, la meritació de l'impost s'ha d'entendre produïda el 16/4/1990 en un 50% i 11/12/2000 el 50% restant. Per tant, de tot això es desprèn que la data de transmissió en cap cas serà la de l'acceptació de l'herència efectuada per la interessada l'any 2008.*"

4.2.- Condició suspensiva

A l'expedient 261/19 es documenta un recurs d'alçada interposat contra la resolució que desestima la pretensió de l'interessat de declaració de la prescripció de l'obligació tributària corresponent. Considera el Consell Tributari que d'acord amb la data de signatura del contracte de compravenda de l'immoble que és a la base d'aquest recurs, el tribut ha prescrit per haver transcorregut el termini de quatre anys de prescripció. Sol·licita per aquest motiu que s'estimi l'al·legació i s'anul·li la liquidació practicada. L'Administració desestima la sol·licitud i contra aquesta resolució desestimatòria s'hi interposa aquest recurs. En efecte, en data

14 d'agost de 2008 es va signar un contracte de compravenda entre diversos subjectes, entre ells el recurrent, en virtut del qual es pactava la venda de l'immoble de referència. El TRLRHL preveu a l'article 109 que la meritació de l'impost es produeix a la data de transmissió del terreny, moment del naixement de l'obligació tributària. Per tant, la qüestió a concretar és precisament si s'ha fet la transmissió de l'immoble corresponent. Doncs bé es deriva expressament del contracte signat a la data esmentada que la transmissió queda condicionada a l'atorgament de l'escriptura pública i al pagament del preu de compravenda -clàusules primera, tercera i quarta de l'acord-. En aquesta darrera s'estableixen dues condicions suspensives que només si es compleixen suposen realitzada la transmissió. Així es disposa que *“mentre no s'atorgui l'escriptura i s'efectuï el pagament, la transmissió resta subjecta a condició suspensiva”*. Per tant, fins que no es produeixin aquests actes, la transmissió no es produeix i, en conseqüència, és el moment del seu compliment el que determina la realització d'un dels elements del fet imposable sense el qual no es pot meritjar l'impost, és a dir, la transmissió. Fet que es produeix, segons consta a l'expedient, el dia 30 de novembre de 2015.

4.3.- Deure de declarar i dies a quo per al còmput de la prescripció

Prossegueix el Consell Tributari, al mateix expedient 261/19, analitzant els dies a quo del termini de prescripció també qüestionat per l'interessat. Doncs bé tenint en compte que la data de la meritació és la que determina el moment en què l'obligat ha de realitzar la declaració o autoliquidació corresponent el termini de les quals està fixat, en el cas de transmissions inter vivos, en trenta dies comptats des que es merita l'impost, i que el darrer dia per al seu compliment és el que determina els dies a quo de la prescripció, articles 66 i següents de la LGT, s'ha de declarar en aquest cas concret que, d'acord amb la documentació incorporada a l'expedient, la prescripció no s'ha produït. Per això es desestima la pretensió del subjecte i, per tant, el recurs interposat.

5.- Base imposable

5.1.- Fórmula de càlcul procedent

En la determinació de la quota de l'impost, hi ha una qüestió important que s'ha tractat pel Consell Tributari durant l'any 2021 i que es refereix a la validesa de la fórmula de càlcul prevista en l'article 107.4 del TRLRHL, que ha de ser tinguda en consideració per tal de determinar la càrrega tributària a satisfer pel tribut. Al respecte, alguns contribuents han defensat l'aplicació de fórmules que s'aparten de la configuració que fa el TRLRHL en l'esmentat precepte i que no poden, per aquest motiu, ser tingudes en compte. És exemple d'aquest tema l'expedient 5/21 on el Consell, fent seva la proposta de resolució que havia estat realitzada per l'Institut Municipal d'Hisenda, declara que: *“...la fórmula de càlcul establerta al TRLRHL, en la mesura que la transmissió d'un determinat bé immoble no comporti una situació d'inexistència d'increment de valor, és plenament constitucional i directament aplicable a l'efecte de determinar la quota tributària de l'impost que ens ocupa, com per altra banda va assenyalar el Tribunal Suprem en Sentència de 9 de juliol de 2018, sense que pugui ser substituïda per cap altra.”*

En termes similars, entre altres, es poden citar els dictàmens elaborats en els expedients 274/20 i 275/20.

5.2.- Valor cadastral

Als expedients 368/21, 335/21 i 688/21, els interessats manifestaven la seva disconformitat amb el valor cadastral utilitzat per a la liquidació de l'IIVTNU per diferents motius.

Així, als expedients 368/21 i 355/21, els interessats discutien, respectivament, la superfície computable i el valor cadastral del sòl dels immobles transmesos. En ambdós casos el Consell va concloure la procedència de les liquidacions practicades tenint en compte la total correspondència d'aquestes amb les dades cadastrals vigents en el moment de la transmissió.

A l'expedient 688/21, l'entitat recurrent al·legava la quantia desmesurada de les quotes exigides com a conseqüència del procediment de regularització tributària realitzat, i indicava que els valors cadastrals utilitzats no havien tingut en compte l'ús específic de cada entitat ni els percentatges de participació en els elements comuns de cadascuna.

El recurs va ser admès per aplicació expressa dels RD 463/2020 de 14 de març, 11/2020, de 31 de març, i disposició addicional primera del Reial decret legislatiu 15/2020, de 21 d'abril, els quals van establir que el còmput del termini per interposar recursos en via administrativa, s'havia de comptar des del dia hàbil següent a la data de la finalització de l'estat d'alarma (30 de maig de 2020), amb independència del temps que hagi transcorregut des de l'actuació administrativa objecte del recurs o impugnació abans de la declaració de l'estat d'alarma.

Quant al fons de l'assumpte, després d'exposar els pronunciaments del TC sobre el sistema de quantificació de l'impost i revisar les dades de l'expedient, el Consell va concloure l'adequació a dret de les liquidacions impugnades per conformitat del valor cadastral utilitzat amb el vigent al Cadastre en el moment de la transmissió.

6.- Recaptació

6.1.- Improcedència de la via de constrenyiment iniciada sense prèvia resolució del recurs interposat davant la liquidació corresponent

En l'expedient 355/21 el Consell Tributari aplica la doctrina continguda en la sentència del Tribunal Suprem núm. 586/2020, de 28 de maig, en un supòsit en què s'al·legava que no era possible dictar la provisió de constrenyiment sense haver-se resolt el recurs principal contra la liquidació. El Consell atén al fet que el recurs es va interposar el 23 de juliol de 2020 i, sense haver-se resolt aquest recurs, es va dictar la provisió de constrenyiment en data 29 de setembre de 2020, i conclou que en el supòsit que s'examina s'havia produït un fet anàleg al resolt per la sentència referida. En conseqüència, procedia estimar el recurs interposat contra la provisió de constrenyiment, ja que de la recta configuració legal del principi d'executivitat i dels seus límits, així com del règim del silenci administratiu,

dels articles 9.1, 9.3, 103 i 106 CE, i també del principi de bona administració -que cursa més aviat com una espècie de metaprinicipi jurídic inspirador d'uns altres-, pot concloure's que l'Administració, quan davant ella es troba pendent un recurs o impugnació administrativa, potestatiu o obligatori, no pot dictar provisió de constrenyiment sense resoldre abans aquest recurs de manera expressa, com és el seu deure, perquè el silenci administratiu no és sinó una mera ficció d'acte a l'efecte d'obrir enfront d'aquesta omisió les vies impugnatòries pertinents en cada cas. A més, no pot descartar-se a priori la possibilitat que, examinat tal recurs, que comporta *per se* una pretensió d'anul·lació de l'acte, fora atendible el que en ell es demana. D'aquesta manera, l'Administració no pot ser premiada o afavorida quan no contesta tempestivament les reclamacions o recursos, atès que l'executivitat no és una valor absolut, i un dels seus elements de relativització és l'existència d'accions impugnatòries de les quals l'Administració no es pot desentendre.

En l'expedient referit, el Consell Tributari va dictaminar: *“Sobre aquest problema, de dictar la provisió de constrenyiment sense haver-se resolt el recurs principal, la Sentència del Tribunal Suprem núm. 586/2020 de 28 de maig, en el que interessa, diu el següent:*

“En definitiva, siguiendo el contenido del auto de admisión, se trata de determinar si se puede iniciar el procedimiento de apremio para ejecutar una deuda tributaria, cuando haya transcurrido el plazo legalmente previsto para resolver el recurso de reposición dirigido contra la liquidación de que dimana, sin haber recaído resolución expresa, con sustento en que la liquidación tributaria impugnada no fue suspendida (...)

En consecuencia, aceptar que pueda dictarse una providencia de apremio en un momento en que aún se mantiene intacto por la Administración el deber de resolver expresamente, el cual no cesa por el mero hecho de la pendencia de recursos contra los actos presuntos -y, por ende, eventualmente, con la posibilidad, no muy estadísticamente frecuente, de que el recurso de reposición fuera estimado, con anulación del acto impugnado en reposición, que es hipótesis que no parece tener a la vista la comunidad murciana recurrente- es dar carta de naturaleza a dos prácticas viciadas de la Administración y contrarias a principios constitucionales de innegable valor jurídico, como los de interdicción de la arbitrariedad (art. 9.3 CE); y servicio con objetividad a los intereses generales (art. 103 CE) que no se agotan en la recaudación fiscal, tal como parece sugerirse, sino que deben atender a la evidencia de que el primer interés general para la Administración pública es el que la ley se cumpla y con ello los derechos de los ciudadanos (...)

Dicho en otras palabras, no se comprende bien que se apremie la deuda tributaria antes de resolverse de forma expresa el recurso de reposición que, teóricamente, podría dar al traste con el acto de cuya ejecución se trata; y, una vez, en su caso, desestimado explícitamente éste, cabría, entonces sí, dictar esa providencia de apremio, colocando así el carro y los bueyes -si se nos permite la expresión- en la posición funcionalmente adecuada. El mismo esfuerzo o despliegue de medios que se necesita para que la Administración dicte la providencia de apremio podría dedicarse a la tarea no tan ímproba e irrealizable de resolver en tiempo y forma, o aún intempestivamente, el recurso de reposición, evitando así la persistente y recusable práctica del silencio negativo como alternativa u opción ilegítima al deber de resolver (...)”

7.1.- Falta de motivació de la culpabilitat

A l'expedient 223/21 consta presentat un recurs contra la resolució denegatòria del gerent de l'IMH respecte de la sol·licitud d'anul·lació de la resolució de sanció per falta de motivació de culpabilitat. En aquest recurs el reclamant considera que respecte d'aquesta última no es motiva l'element subjectiu, la culpabilitat, condició indispensable per a la imposició de la mateixa. Considera així que la sanció s'ha de deixar sense efecte. Doncs bé, el Consell Tributari tal com ja va declarar a l'expedient 352/16, assenyala que efectivament no cap a l'àmbit sancionador la responsabilitat objectiva <<Ara bé, en matèria d'infraccions tributàries només és exigible el grau mínim de culpabilitat, i així s'expressa l'article 183 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària en definir les infraccions tributàries com a "accions o omissions doloses o culposes amb qualsevol grau de negligència que estiguin tipificades (.../...)>>

Basant-se en l'abundant jurisprudència dictada pel TS considera que, respecte de les al·legacions del contribuent, cal estar al que preveu l'article 179 de la LGT sobre el principi de responsabilitat en matèria d'infraccions tributàries i *"en vista de la seva regulació i dels fets que resulten de la documentació incorporada a l'expedient administratiu, resulta acreditada l'omissió tipificada com a infracció tributària lleu prevista a l'article 191.1 de la LGT que motiva la imposició de la sanció al recurrent com a subjecte responsable a títol de negligència (ex article 183 LGT). En relació amb aquest punt, és evident que l'interessat va incomplir amb la seva obligació que tenia de presentar l'autoliquidació amb les dates d'adquisició consignades correctament actuació que en tot cas podria haver conegut desplegant la mínima diligència que li era exigible"*. Sense que a aquest efecte es pugui considerar l'al·legació de l'interessat sobre la manca de coneixement exhaustiu de la norma per no ser gestor o persona experta en la matèria així com la bona fe per aportar juntament amb l'autoliquidació practicada, l'escriptura pública de compravenda, doncs la tipificació realitzada a l'article 191.2 de la LGT ja contempla la bona fe i la inexistència d'ocultació de dades relativa al pagament de l'impost, motiu pel qual aquesta administració va qualificar la sanció imposada com a lleu, és a dir, es va establir la sanció en el grau mínim. Per tant, desestima l'al·legació del contribuent.

7.2.- Manca d'autoliquidació**7.2.1.- Desconeixement per residència en una altra Comunitat Autònoma**

En l'expedient 218/20 la recurrent adueix que en viure en una altra Comunitat Autònoma no ha tingut notícia de les publicacions de l'Ajuntament de Barcelona. Al respecte, el Consell Tributari afirma que tota persona física o jurídica té el deure de complir amb les seves obligacions i, entre elles, les obligacions tributàries amb independència que el lloc en el qual visqui l'obligada no coincideixi amb el lloc on operi jurídicament. En conseqüència, el Consell en l'expedient referit va establir: *"Pel que fa a la sanció imposada, els arguments adduïts per la interessada per impugnar-la han de ser desestimats. D'una banda, tota persona física o jurídica té el deure de complir les seves obligacions i, entre elles, les obligacions tributàries amb independència que el lloc on visqui l'obligada no coincideixi amb el lloc on*

aquesta operi jurídicament. A més, regeix en el nostre ordenament jurídic el principi general d'ignorantia vel error juris non excusat, de manera que el desconeixement o ignorància de la llei no eximeix del seu compliment i no constitueix excusa vàlida per eludir-la (article 6.1 del Codi Civil) (...)”.

Tractant-se la recurrent de la persona física venedora de l'immoble que motiva la liquidació i sanció impugnades, ella és el subjecte passiu de l'IIVTNU a títol de contribuent de conformitat amb el que es preveu en l'article 106.1.b) del TRLRHL, l'article 35.4 de la LGT i l'Ordenança fiscal 1.3 del municipi de Barcelona. Per tant, d'acord amb aquesta norma municipal, tenia l'obligació de practicar en termini la corresponent autoliquidació de l'impost, i no obstant això, la recurrent no va complir amb aquesta obligació tributària, fet que motiva precisament la imposició de la sanció.

7.2.2.- Per existir una obligació legal de remissió d'informació per part del Notari

També en l'expedient 218/20 el recurrent va al·legar que l'obligació de declarar la transmissió objecte de gravamen va ser “assumida” pel notari davant el qual es va atorgar l'escriptura pública de la transmissió, la qual cosa impedia sancionar l'absència de presentació de la corresponent autoliquidació per part de la recurrent.

Sobre aquest aspecte el Consell va recordar que l'obligació tributària formal dels notaris de comunicar periòdicament a les Administracions Públiques la relació de les operacions per ells autoritzades és una obligació completament diferent i separada de les obligacions tributàries que l'Ordenança fiscal de l'Ajuntament de Barcelona, de conformitat amb la legislació tributària, imposa a la interessada, en la seva condició de subjecte passiu de l'IIVTNU a títol de contribuent, de presentar autodeclaració i ingressar l'import resultant pel concepte de l'impost reportat per la venda realitzada obligacions que no va complir ni en tot ni en part-. De cap manera pot reputarse vàlida l'afirmació de la recurrent que el compliment per part del notari de la seva (la del notari) obligació ve a suplir la conducta omissiva de la recurrent, que és la que precisament resulta sancionada, com a conducta típica prevista en la normativa tributària (article 191 LGT) i que comporta la sanció imposada (article 187 LGT) i que ara s'havia de confirmar.

7.3.- Procediment sancionador

7.3.1.- Falta de notificació de la sanció. Anul·lació del procediment de constrenyiment i impossibilitat d'una nova liquidació

A l'expedient 1226/21 es documenta un recurs interposat contra la resolució del gerent de l'IMH en què s'estima la pretensió del recurrent sobre l'anul·lació del procediment de constrenyiment per manca de notificació de la sanció. Es declara, en conseqüència, la devolució dels recàrrecs i els interessos vinculats a la seva iniciació. En el recurs del que coneix el Consell Tributari considera l'interessat que, anul·lat el procediment de constrenyiment, procedeix la devolució íntegra del deute constrenyit, és a dir, de l'import de la sanció i dels recàrrecs i interessos havent de procedir l'Administració si escau a la correcta notificació de la sanció en període voluntari de pagament. Doncs bé, el Consell Tributari resol el recurs estimant la pretensió del recurrent perquè, constatada la manca de notificació de la mateixa

per ser incorrecta “*l’adreça, estar el pis i porta incomplets, desconèixer els veïns a l’interessat i bústia sense nom i nom diferent*”, segons consta als justificants de recepció i no havent-se realitzat una posterior liquidació per sanció en el període voluntari, amb notificació al domicili complet indicat per l’interessat i sense notificació edictal, s’ha de declarar la nul·litat de ple dret de les liquidacions de sanció corresponents d’acord amb l’article 217.1 lletra e) de la LGT, en prescindir absolutament del procediment establert, ja que no s’han notificat adequadament.

A més, declara l’aplicació de l’article 209.2 de la LGT on es disposa que en els procediments iniciats mitjançant declaració, o en els de verificació de dades, comprovació limitada i inspecció “*no podrán iniciarse... una vez transcurridos seis meses desde que se hubiere notificado o se entendiera notificada la correspondiente liquidación o resolución*”. Per tant, en haver transcorregut el termini de sis mesos establert a l’article esmentat des de la notificació de les liquidacions tributàries que estan a l’origen de la liquidació de la sanció, no és possible tornar a liquidar aquesta última, procedint la devolució del seu import. Per tant, estima el recurs.

7.3.2.- Tràmit d’al·legacions

A l’expedient 278/21 es documenta un recurs en què l’interessat sol·licita que s’anul·lin la sanció imposada així com el procediment de constrenyiment iniciat per al cobrament. Respecte de la primera pretensió al·lega que en contra del declarat a la notificació de la sanció sobre la falta d’al·legacions, sí que va procedir a la seva presentació sol·licitant per tant que anul·li la sanció. Doncs bé, consta a l’expedient que notificada la liquidació tributària i l’acte d’incoació de l’expedient sancionador amb la consegüent proposta de sanció, l’interessat va presentar instància en què informava i feia constar la seva conformitat amb la resolució i liquidació notificada, informant que no procediria a presentar cap recurs contra aquestes. Cal tenir present, tal com assenyala la resolució dictada pel Consell que encara que la notificació es va fer conjuntament “*es tracta de dos actes administratius diferents, un, la liquidació de l’impost, que és un acte contra el qual es pot interposar el recurs d’alçada davant l’Alcaldia, i l’altre, la incoació de l’expedient sancionador i proposta de sanció que és un acte que no només inicia el procediment sancionador corresponent sinó que suposa l’obertura del termini per formular al·legacions tal com s’indicava a cadascun dels actes administratius. La societat interessada únicament va presentar instància manifestant la seva conformitat amb la resolució i liquidació notificades informant al seu torn que no interposaria cap recurs davant d’aquestes*”. No cal, doncs, entendre que l’escrit presentat correspongui a les al·legacions formulades contra la incoació de l’expedient sancionador i la proposta d’imposició de la sanció, per la qual cosa conclou el Consell que no s’ha provocat indefensió a la interessada ja que va poder presentar al·legacions en temps i forma contra l’acord d’incoació de l’expedient sancionador la resolució del qual va ser recorreguda pel motiu exposat. En conseqüència, es confirma la sanció.

7.3.3.- Procediment de constrenyiment: execució de la sanció

Respecte del procediment de constrenyiment, a la mateixa resolució de l’expedient 278/21, entén l’interessat que interposat el corresponent recurs contra l’acte de liquidació de la sanció se suspèn automàticament l’execució de la mateixa fins que

sigui ferma en via administrativa. Efectivament així s'estableix expressament en els articles 161.2 i 212.3 de la LGT pel que, havent-se iniciat el procediment de constrenyiment una vegada interposat el recurs corresponent, procedeix l'anul·lació del mateix i la devolució de les quanties corresponents als recàrrecs i costes que consten pagades a l'expedient. S'estima així parcialment el recurs procedint la devolució assenyalada i confirmant la sanció imposada.

8.- Recursos

8.1.- Legitimació activa

En l'expedient 240/20 el Consell Tributari cita la sentència del Tribunal Suprem 1509/2019, de 30 d'octubre de 2019, recurs de cassació núm. 3738/2018, on es fixa doctrina d'interès cassacional i es reconeix legitimació per a recórrer en via contenciós administrativa, per ostentar un interès legítim, als qui, sense ser subjectes passius, assumeixin en virtut de pacte o contracte l'obligació tributària principal de pagament d'un tribut local -com ho és l'IIVTNU- en estar legitimats per a interposar el recurs de reposició tributari local en aquells casos, com el analitzat, en què aquest recurs esgota la via administrativa local.

Segons el Tribunal Suprem, els termes de l'article 14.2.d.2n del TRLRHL són inequívocs quan permeten que interposi el recurs de reposició qualsevol altra persona els interessos legítims i directes de la qual resultin afectats per l'acte administratiu de gestió i, per descomptat, des d'aquesta perspectiva, al tercer que es compromet i paga una càrrega tributària que no li correspon legalment difícilment se li pot negar que posseeixi un interès directe, propi, qualificat i específic, en definitiva un interès legítim, com exigeix el citat precepte del TRLRHL.

En el cas analitzat pel Consell, malgrat qui presenta i ingressa les autoliquidacions de l'impost és el propi obligat tributari, és a dir, l'entitat bancària, es dona igualment legitimació activa a l'altra part perquè com queda acreditat en l'escriptura d'exercici d'opció de compra s'ha acordat entre les parts que l'entitat adquirent, ara recurrent, sigui qui efectivament satisfaci el pagament del citat impost.

Ordenança fiscal núm. 1.4. Impost sobre activitats econòmiques

Dels expedients analitzats pel Consell Tributari respecte de l'IAE, durant l'any 2021, s'han destacat els que a continuació se seleccionen en les següents matèries:

1.- Fet imposable. Alta de les activitats econòmiques no declarades per l'obligat tributari: "Airbnb"

A l'expedient 270/20 l'obligat sol·licita l'anul·lació de les liquidacions realitzades per l'òrgan municipal corresponent, així com de les sancions imposades, com a conseqüència de l'alta en epígrafs de l'impost que el subjecte no va considerar formalitzar per entendre que no realitzava les activitats a què es refereixen els mateixos. En concret, es tracta dels epígrafs 849.9 i 686 de l'IAE. En efecte, el servei d'inspecció de l'IMH estima que l'interessat ha de tributar a més de per l'epígraf donat ja d'alta, pel 686 -explotació d'apartaments privats mitjançant empresa o agència organitzada- i pel 849.9 -altres serveis independents, no compresos a epígrafs anteriors-.

Fonamenta l'Administració la seva resolució en la publicitat continguda a la web de l'empresa i, en particular, a l'apartat de la mateixa dedicat a les condicions financeres i el relatiu a les Airbnb Experiences, justificant degudament l'IMH l'ús de la publicitat com a element de prova a l'expedient administratiu i a la resta d'actuacions inspectores que hi obren, que també prenen en consideració l'objecte social de l'empresa. Concretament l'IMH sosté que la recurrent realitza aquestes activitats emparant-se en el contingut de la seva plataforma on no només es facilita el contacte entre persones que ofereixen el seu domicili (amfitrió) a altres que busquen (hoste) per allotjar-se un determinat període de temps, sinó que a més actua com a intermediària de les parts interessades. Entén aquest darrer òrgan que el recurrent es constitueix, així, en un intermediari coneixedor dels extrems del contracte, inclòs el preu que pretén l'amfitrió ja que sobre aquest import aplicarà el percentatge del servei ofert i, a més, s'indica a la plataforma que aquest import se li descomptarà de la quantitat que rebí de l'hoste. Sobre aquesta base conclou l'Administració que s'ha de donar d'alta a l'epígraf 686 corresponent a l'activitat d'explotació d'apartaments privats mitjançant una empresa o una agència organitzada. A més, considera que s'ofereixen així mateix serveis d' "agent de cobrament, amb la finalitat exclusiva de cobrar els pagaments dels hostes en nom seu", la qual cosa té com a conseqüència que aquesta activitat s'hagi d'incloure a l'epígraf 849.9 de l'Impost.

Doncs bé, assenyala el Consell Tributari que, ateses les tesis adduïdes per l'IMH i per l'interessat, així com els documents que consten a l'expedient administratiu, no hi ha proves suficients per concloure que, quant a l'element subjectiu de la controvèrsia, l'interessat sigui la persona jurídica que realitza les activitats que se li atribueixen i que suposadament motivarien la seva obligació de tributar pels epígrafs de l'IAE 686 (explotació d'apartaments privats mitjançant empresa o agència organitzada) i 849.9 (altres serveis independents, no compresos als epígrafs anteriors). Entén el Consell que de la definició de l'objecte social de l'interessat regulat als seus estatuts i a l'escriptura de 24 de novembre de 2011, modificada

l'11 de febrer de 2014 “del tenor literal de l'escriptura transcrita no és possible concloure i asseverar, com entén la Inspecció municipal, que AMS cobri comissions o presti serveis extra als hostes, ja que això no es dedueix del text exposat que, més en la línia del que sosté la recurrent, reflecteix que les activitats d'AMS són activitats de prestació de serveis de màrqueting i d'estudi de mercat per a tercers, en concret, per a Airbnb Ireland”.

Tampoc no veu suficient suport en la informació oferta a la pròpia web de la companyia que s'invoca com a prova ja que “De les captures de pantalla d'aquesta web incorporades a les actuacions (tant per la Inspecció com per AMS) resulta amb claredat que AMS no és la persona jurídica que concerta el contracte, ja que aquest se subscriu amb Airbnb Ireland-, i no consta que AMS tingui cap intervenció en els cobraments de comissions o de serveis extra”, afegint que aquestes afirmacions es confirmen si es té en compte que, a més, resulta acreditat que “la intermediació en el pagament es fa a través d'una tercera empresa, Airbnb Payments UK Limited”. Aquesta conclusió l'assoleix el Consell Tributari no només atenent les consideracions anteriors sinó després de l'anàlisi de les diferents posicions jurisprudencials recaigudes sobre aquests fets. En particular la sentència del TJUE de 19 de desembre dictada en l'assumpte C-390/18, aportada pel contribuent en suport de les seves pretensions, en la qual es declara que el servei prestat per Airbnb Ireland és un servei d'intermediació dissociable de la transacció immobiliària que es realitza.

Es declara en aquesta resolució que: “53. En efecto, ese servicio de intermediación es dissociable de la transacción inmobiliaria propiamente dicha en la medida en que no solo tiene por objeto la realización inmediata de una prestación de alojamiento, sino, más bien, sobre la base de una lista estructurada de los alojamientos disponibles en la plataforma electrónica epónima que correspondan a los criterios de las personas que buscan un alojamiento de corta duración, proporcionar un instrumento que facilite la conclusión de contratos en futuras transacciones. La creación de esa lista en beneficio tanto de quienes dispongan de alojamientos para arrendar como de quienes buscan ese tipo de alojamiento constituye el principal rasgo de la plataforma electrónica gestionada por Airbnb Ireland.” Deduint que “57. De ello se deduce que, en cuanto tal, un servicio de intermediación como el prestado por Airbnb Ireland no se puede considerar parte integrante de un servicio global cuyo elemento sea un servicio de alojamiento. (...)”. Doctrina recollida pel Tribunal Suprem que en sentència 4484/2020, de 30 de desembre, trasllada segons paraules del propi Consell, “al cas espanyol l'expressada pel TJUE en l'esmentat cas C-390/18, “Airbnb Ireland”. En ella, com s'ha dit anteriorment, el Tribunal va declarar que el tipus de servei que pretén Airbnb Ireland és un Servei de la Societat de la Informació que no es pot considerar integrant d'un servei global d'allotjament, i que un servei d'intermediació com el prestat per Airbnb Ireland no és de cap manera indispensable per realitzar prestacions d'allotjament, ja que els arrendataris i els arrendadors disposen de moltes altres vies per fer-ho”. Es pot recordar que tal com s'exposa al cos de la resolució del Consell, l'interessat sosté que “presta serveis a la mercantil Airbnb Ireland UC d'assessorament i assistència en matèria de relacions públiques i màrqueting, i per això es troba donada d'alta de l'epígraf 844 des del febrer de 2012. Indica que AMS no gestiona la plataforma ni conclou els contractes que se celebren entre les parts que hi intervenen. És més, s'assenyala que expressament s'informa que els contractes subscrits se subscriuen amb Airbnb

Ireland UC. Tampoc determina preus d'allotjament, ni acorda termes i condicions de la plataforma, ni accepta o denega sol·licituds en la mateixa.”

Per tot això conclou el Consell Tributari que *“del que resulta en aquest expedient no queda prou acreditat que sigui AMS qui realitza les activitats per les quals la Inspecció municipal estima que hagués de tributar en concepte d'IAE per l'epígraf 686 (explotació d'apartaments privats mitjançant empresa o agència organitzada) i per l'epígraf 849.9 (altres serveis independents, no compresos als epígrafs anteriors)”*. S'estimen, doncs, les pretensions del recurrent i es declaren nul·les, en conseqüència, les liquidacions controvertides així com les sancions tributàries imposades per la manca de declaració d'alta als epígrafs pretesos.

2.- Exempcions

2.1.- Grups d'empreses: xifra de negoci

El Consell Tributari s'ha pronunciat reiteradament sobre l'abast de l'exempció prevista a l'article 82.1.c) del TRLRLH en què es preveu l'exempció de l'IAE per als subjectes passius de l'impost sobre societats que tinguin un import net de la xifra de negoci anual inferior a un milió d'euros. Aquest últim s'ha de determinar d'acord amb el que preveu la Llei de societats anònimes i s'ha de tenir en compte que quan es formi part d'un grup de societats, definit segons el que preveu el Codi de comerç, aquest import serà el que correspongui al grup. Doncs bé, partint d'aquestes consideracions prèvies, a l'expedient 263/21, el recurrent al·lega que no s'adequa a la previsió legal i que en conseqüència no es pot aplicar el límit esmentat per relació al grup en la mesura que aquest últim no ha de presentar els comptes de forma consolidada d'acord amb la normativa mercantil esmentada. Per tot això sol·licita que complertes les condicions establertes al TRLRHL se li reconegui la seva situació de subjecte exempt.

Sobre això s'assenyala que, segons aquest darrer Text refós -article 91- no és de titularitat local la formació del cens d'activitats i subjectes, ni en general les qüestions censals que corresponen a l'Administració de l'Estat, i és exclusivament titular de les funcions de liquidació, recaptació i revisió dels actes dictats en via de gestió i comprèn, a més, la concessió i la denegació d'exempcions i bonificacions. Per la seva banda, l'article 2.1 del Reial decret 243/1995, de 17 de febrer, pel qual es dicten normes per a la gestió de l'IAE i es regula la delegació de competències en matèria de gestió censal, estableix que l'IAE es gestiona a partir de la matrícula, que forma anualment l'Administració tributària de l'Estat i que està constituïda pels censos comprensius dels subjectes passius que exerceixin activitats econòmiques. D'acord amb la normativa bàsicament exposada, a Barcelona l'impost es gestiona a partir de la matrícula d'aquest -competència de l'Estat- i l'Ajuntament d'aquesta ciutat gestiona. Gestió que comprèn les funcions assenyalades amb anterioritat. Per tot això declara que la determinació de la xifra de negocis es realitza a partir de les dades contingudes a l'Impost sobre Societats que és competència de l'AEAT així com la formació de la matrícula de l'impost assenyalat que *“Així doncs, en cas de disconformitat amb les dades contingudes a la matrícula de l'impost s'haurà d'instar davant la corresponent AEAT la corresponent modificació, acreditant*

que no es tracta d'un grup consolidat que per imperatiu legal hagi de presentar els comptes anuals en règim de consolidació". En conseqüència, desestima el recurs. En el mateix sentit es desestimen els recursos documentats als expedients 144/21, 176/21, 932/21 i 933/21.

A l'expedient 315/21, es documenta un recurs en què l'interessat al·legava que la xifra de negoci no assolía la quantia establerta al TRLRHL i havia de ser titular de l'exempció de l'impost sol·licitant, per tant, l'aplicació d'aquesta última. Doncs bé, el Consell Tributari, sobre la base de la mateixa argumentació mantinguda a les resolucions analitzades amb anterioritat, estima el recurs un cop constata que a la base de dades de l'AEAT apareix una xifra de negoci que, per a l'any 2018, exercici objecte de la reclamació, és inferior a un milió d'euros, estima la pretensió de l'obligat, és a dir, reconeix l'exempció.

2.2.- Mútues de previsió social

A l'expedient 279/21 es resol un recurs en què l'interessat sol·licita l'aplicació de l'article 82.1.d) del TRLRHL on s'estableix l'exempció de l'IAE respecte de les entitats gestores de la Seguretat Social i de les mutualitats de previsió social regulades a la Llei 30/1995, de 8 de novembre, d'Ordenació i Supervisió de les Assegurances Privades. Considera que se li ha reconegut respecte del període corresponent al 2018 però no del 2017. Entén que compleix idèntics requisits i que en no tenir la consideració d'exempció pregada ha de ser aplicada d'ofici. Doncs bé d'acord amb la documentació aportada a l'expedient i constatat el compliment dels requisits establerts legalment, el Consell Tributari partint de la necessària aplicació d'ofici disposada a l'article esmentat considera que s'ha de reconèixer l'exempció prevista en aquest darrer respecte del període reclamat, és a dir, 2017. S'estima així el recurs.

3.- Quantificació de l'impost. L'aplicació de la Regla 14, números 3 i 4 de la Instrucció de l'Impost

A l'expedient 377/21 se substància un recurs en què l'interessat sol·licita la reducció de la quantia de l'impost mitjançant l'aplicació dels números 3 i 4 de la regla 14 de la Instrucció de l'Impost. Basa la seva petició en els efectes que va tenir la declaració de pandèmia durant l'any 2020, amb la consegüent aprovació del RD 463/2020, de 14 de març, i que va suposar l'adopció de mesures extraordinàries per fer front a la situació d'emergència de salut pública, entre les que cal destacar les encaminades a la contenció en diferents àmbits econòmics i socials que van incloure la paralització de nombroses activitats econòmiques obligant part del sector productiu a aturar la seva activitat. Considera així que des del 17 de març del 2020 fins al 26 d'abril d'aquell any l'activitat de la companyia es va veure paralitzada, persistint la situació de semiparalització durant les set setmanes següents.

El Consell, després de concretar la competència de l'Ajuntament per pronunciar-se sobre aquesta particular qüestió en tractar-se del reconeixement d'una reducció en la quota municipal de l'Impost, analitza els supòsits en què aquesta

darrera correspon en aplicació del número quatre de la regla esmentada en els termes sol·licitats pel contribuent. Així declara que aquesta norma exigeix que la paralització afecti el sector industrial i que provingui d’*“interdicció judicial, incendi, inundació, enfonsament, falta absoluta de cabal d’aigües emprat com a força motriu o greus avaries a l’equip industrial”*, podent en aquestes situacions reduir l’import de la quota tenint en compte que s’hagi pogut fer l’activitat. No obstant això, considera que la norma parcialment transcrita exigeix almenys dos requisits que no són aplicables a la situació al·legada per l’interessat: d’una banda perquè les mesures adoptades al RD 463/2020 no incloïen en la paralització al sector industrial, que és la que caracteritza l’activitat desenvolupada per l’interessat, i, d’una altra, perquè el motiu que esgrimeix la recurrent per sustentar la paralització de la seva activitat no es pot subsumir en cap de les causes expressament enunciades en aquesta disposició. En conseqüència, desestima aquesta al·legació.

Invoca també l’obligat l’aplicació del número 3 de la mateixa regla 14 que suposa una minoració d’un dels elements tributaris de la quantificació. Es tracta de la potència instal·lada. Entén la interessada que és una empresa d’un sector en crisi i amb reconversió de plans de treball i que en conseqüència s’ha de tenir com a potència mitjana el quocient resultant de la divisió del nombre de quilowatts consumits l’any pel nombre d’hores treballades. Doncs bé, partint del règim tributari de la reducció sol·licitada, d’acord amb el número i la regla esmentada, es declara a la resolució que no es compleixen cap dels requisits exigits per reconèixer-la: que es tracti d’un sector declarat en crisi i que s’aprovi la reconversió dels llocs de treball.

El Consell Tributari declara expressament al fonament jurídic vuitè que *“En aquest sentit, la societat interessada considera que el Reial decret llei 25/2020, de 3 de juliol, de mesures urgents per donar suport a la reactivació econòmica i l’ocupació, va declarar la crisi del sector de l’automoció atesa la notable recessió en què va entrar l’any 2020 a conseqüència de la crisi sanitària, amb previsió d’una caiguda de vendes acusada i la consegüent disminució de la producció. Esmenta també el Pla d’Impuls a la Cadena de Valor de la Indústria de l’Automoció, presentat pel Govern el dia 15 de juny del 2020, que coordinadament amb el Reial decret esmentat, van fixar la reconversió dels plans de treball del sector. En base a això, entén que compleix les dues premisses que estableix la regla 14a.3 de la Instrucció per acollir-se al règim especial previst.*

No obstant això, no es pot compartir que el Reial decret llei 25/2020, de 3 juliol, declari el sector de l’automoció en crisi. El que preveu aquesta disposició és una segona fase de mesures econòmiques i socials per impulsar la reactivació una vegada protegida la resistència de l’economia durant la fase d’hibernació per fer front als efectes negatius derivats de la pandèmia. I més concretament, en l’àmbit del sector de l’automoció el Reial decret llei inclou disposicions necessàries per a la posada en marxa del Pla de suport al sector de l’automoció i estableix les bases necessàries per a la concessió d’ajudes per a la posada en marxa del programa RENOVE de suport a la renovació del parc automobilístic, que havia estat presentat el 15 de juny pel Govern. Aquest Pla d’Impuls a la Cadena de Valor de la Indústria d’Automoció inclou mesures de tipus econòmic, fiscal, normatiu,

logístic, de competitivitat, de formació i qualificació professional, de compra pública sostenible i de planificació estratègica que donen cobertura a tota la cadena de valor de la indústria, encaminades a possibilitar una recuperació ràpida del sector de l'automoció. Tampoc l'aprovació d'un expedient de regulació temporal d'ocupació suposa aquesta situació, ja que aquesta regulació es pot deure a altres causes i no obeir a una reconversió dels plans de treball”.

De l'expedient no es deriva cap prova que manifesti el compliment dels requisits esmentats que justifica l'interessat exclusivament en l'existència que la situació de pandèmia ha provocat en tots els sectors i àmbits de la societat, situació de la qual no sembla derivar-se, segons l'expedient, prova concreta alguna que acrediti les citades declaracions de sector en crisi o de paralització d'activitat econòmica pressupostos necessaris per a l'aplicació de la Regla 14.3 i 4. Per això, es desestima l'al·legació i per tant el recurs.

4.- Bonificacions. Increment de plantilla

A l'expedient 314/21 s'incorpora un recurs mitjançant el qual l'interessat sol·licita que s'anul·li la resolució denegatòria de la petició de la bonificació per increment mitjà de la plantilla de treballadors, amb base al que preveu l'apartat 6 de l'article 7 de l'OF 1.4 reguladora de l'impost. Demana que li sigui admesa i en conseqüència se li apliqui la bonificació. La resolució denegatòria basa la seva declaració en un únic motiu: la presentació fora de termini de la sol·licitud esmentada. L'OF regula els requisits exigibles per ser titular de la bonificació a l'article 7. El número sis és el que disposa que aquesta última s'ha de presentar abans de 31 de maig de l'any en què s'ha de practicar. En aquest cas concret consta a l'expedient que la sol·licitud va tenir entrada a l'IMH el dia 31 de l'esmentat mes per la qual cosa l'Administració la considera extemporània. Denega així la petició de l'obligat. Doncs bé el Consell Tributari declara que *“Certament, la determinació dels terminis s'ha de configurar de manera que no permeti interpretacions o ambigüitats, a fi que el contribuent pugui conèixer de forma clara i precisa el sistema de càlcul de terminis per fer tràmits garantint així la seguretat jurídica. Això no obstant, aquest exercici d'interpretació es fa únicament en aquells casos en què la norma dóna lloc a equívocs, fent necessari determinar quina era la voluntat de l'operador jurídic i quins eren la finalitat i l'abast pretesos”*. En efecte, la seguretat i la confiança jurídiques és a la base de la interpretació de qualsevol norma i ha de presidir la tasca interpretativa de la mateixa sempre d'acord amb l'ordenament i utilitzant, en conseqüència, tots els mitjans d'interpretació previstos que permetin la concreció del àmbit de la seva aplicació.

En aquest cas, entre els requisits per reconèixer la bonificació, la norma estableix que la seva sol·licitud s'ha de presentar *“abans del dia 31 de maig”*, de manera que, en una primera aproximació, es pot afirmar que aquesta data expressa el límit de temps que no pot ser sobrepassat per l'interessat que la pretengui. No obstant això, la redacció de la norma planteja immediatament un dubte relacionat precisament amb el terme *“abans”*, en particular amb l'abast que se li pot atribuir. En aquest sentit, fixar el citat abast exigeix utilitzar les dades pròpies de la interpretació jurídica, en particular, i partint de la lletra de la llei, les que

tenen en compte la seva finalitat i el context en què es dicta per així aconseguir que es “*permeti la concreció de l'àmbit de la seva aplicació*”. Es tracta en conseqüència de determinar el significat del terme “*abans*”, partint del seu sentit literal i inserint-lo en el context de la norma en què s'ubica, tot això amb la finalitat de fixar-ne l'abast respecte d'aquesta bonificació i d'aquesta ordenança.

En aquest sentit, considera el Consell Tributari que de la regulació de la citada bonificació es dedueix que, d'acord amb el període impositiu en què s'ha d'aplicar i sobretot amb el seu àmbit material, <<*la declaració corresponent s'ha de presentar durant un temps que abasta els cinc primers mesos de l'any natural doncs, si es té en compte que es tracta d'un tribut en què no es preveu l'autoliquidació, és a dir, que es requereix un acte de liquidació que quantifiqui el seu import, només cal concloure que l'aplicació provisional de la bonificació només és possible si l'òrgan gestor té coneixement previ de les sol·licituds corresponents. Només així es pot donar compliment exacte al règim establert a la mateixa Ordenança respecte d'aquesta concreta bonificació. La norma detalla, doncs, la finalitat de l'establiment d'un dia com a límit de presentació de la sol·licitud als efectes de permetre la plena aplicació de les normes reguladores de la bonificació. Per tant el vocable “abans” que indica “prioritat de temps”, “que denota prioritat de temps” segons el diccionari de la llengua, ha de ser interpretat d'acord amb el conjunt d'elements que, admesos en dret, es corresponen amb l'esperit i la finalitat de la norma que, en aquest cas concret, no és cap altre que permetre una gestió adequada de l'impost en què la bonificació surti efectes*>>. En conseqüència, conclou el Consell Tributari que per a aquesta bonificació el dia 31 de maig és el que s'ha d'entendre com a dia límit inclòs als efectes del compliment del requisit establert a l'article 7.6 de l'OF reguladora de l'IAE.

Per tant, s'estima parcialment el recurs i es declara que la sol·licitud de la bonificació efectuada per la interessada va ser temporània.

5.- Recaptació

5.1.- Procediment de constrenyiment. Suspensió per silenci positiu ex article 117-3 de la LPACAP

A l'expedient 279/21 se substància un recurs contra la provisió de constrenyiment dictada per l'Administració per al cobrament del deute de l'IAE no satisfet en període voluntari. L'al·legació sobre això es basa que la sol·licitud de suspensió de l'execució del cobrament, sense presentació de garanties, no ha estat contestada a la data d'emissió de la provisió impugnada i que en conseqüència aquesta última ha de ser anul·lada. Doncs bé, pel que fa a això, el Consell Tributari considera que s'ha d'aplicar l'article 117-3 de la Llei 39/2015, de 1 d'octubre, del Procediment administratiu comú de les administracions públiques, partint de l'article 167-3 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, en què es preveuen les causes d'oposició al procediment de constrenyiment que preveu l'extinció del deute, la prescripció, sol·licitud d'ajornament, fraccionament o compensació en període voluntari i altres causes de suspensió del procediment de recaptació, entre d'altres. Així, d'acord amb l'article 117-3 esmentat, s'estima la pretensió de l'interessat doncs segons aquest “*la ejecución del acto impugnado se entenderá suspendida si transcurrido un mes desde que la solicitud de suspensión haya tenido entrada en*

el registro electrónico de la Administración u organismo competente para decidir sobre la misma, el órgano a quien compete resolver el recurso no ha dictado y notificado resolución expresa al respecto (...)”. És a dir, és aplicable el silenci positiu en constatar-se el compliment d’aquest darrer precepte legal. S’estima, doncs, aquesta al·legació concreta i, per tant, s’estima parcialment el recurs.

6.- Sancions. Falta de motivació

A l’expedient 342/21 l’interessat recorre contra la sanció imposada com a conseqüència d’un procediment inspector al·legant, entre altres causes, manca de motivació de la resolució sancionadora perquè considera que l’actuari no argumenta la culpabilitat sinó que únicament fa referència a motius genèrics.

Doncs bé, el Consell Tributari declara a aquest respecte que, tal i com assenyala la jurisprudència, la motivació, *“ha de ser necesariamente lo suficientemente amplia como para que se puedan conocer las razones determinantes de la decisión de que se trate; de tal suerte que si la motivación no existe, o se formula en términos tan genéricos e inexpresivos que ninguna luz aporta sobre dichas razones, el acto debe considerarse anulable (Ss. 13 de julio de 1998 y 20 de diciembre de 2000)”*. Assentat això, la pròpia jurisprudència citada estableix: *“la exigencia aludida no puede superar el límite indicado, convirtiendo esa necesidad de sucinta expresión de los motivos en exhaustica expresión justificativa del acto administrativo, y sí basta, por el contrario, que se suministren los elementos necesarios para que el destinatario del mismo pueda conocer suficientemente el razonamiento lógico y jurídico que ha conducido a la decisión de que se trate (Ss. 29 de abril de 1997, 9 de marzo de 1998 y 16 de diciembre de 1997)”*. <<Traslladant aquest plantejament al cas que ens ocupa, s’aprecia, d’una banda, que segons s’indica en la resolució sancionadora qüestionada, l’Inspector ha resolt l’expedient sancionador d’acord amb la proposta que s’adjunta. Proposta, el trasllat de la qual constitueix el que la doctrina jurisprudencial i científica qualifica com a motivació “in aliunde”, consistent, en base al principi d’unitat d’expedient, en “la ficción de considerar que forma parte de la motivación del acto la propuesta o informe que le precede (Ss. 7 de abril de 1956; 7 de junio de 1970, 19 de enero de 1974 y 24 de febrero de 1978)”. Amb la conseqüència de que, donat que en la proposta es resolien les al·legacions formulades per la recurrent i que aquesta coneixia el contingut no només dels càrrecs sinó de dit document, va tenir suficientment coneixement dels fets i dels fonaments de dret que serveixen de suport a la resolució, pel que disponia de les dades necessàries per defensar-se front a aquesta. Des d’un altre punt de vista, encara en la hipòtesi que no s’hagués traslladat a la recurrent la proposta, la veritat és que mitjançant el seu escrit de recurs aquella demostra conèixer els fets i fonaments de dret relacionats, per la qual cosa constituiria un formalisme excessiu, contrari al principi d’eficàcia de l’Administració consagrat a l’art. 103.1 de la Constitució i que s’estableix amb caràcter general a l’art. 3.1 de la llei 40/2015, de 1 d’octubre, de Règim Jurídic del Sector Públic, el que s’acordés la nul·litat de l’acte per la raó que es tracta. I més si es recorda el principi segons el qual la teoria de les nul·litats, en l’àmbit de l’actuació administrativa, s’ha d’aplicar amb exquisida prudència, parsimònia i moderació>>

Per tot això es desestima aquesta al·legació.

7.- Recursos. Recurs contra un acte que esgota la via administrativa ex article 217 LGT. Peu de recurs erroni: retroacció d'actuacions

A l'expedient 220/20 se substància un recurs en què l'interessat sol·licita que s'anul·li la resolució d'inadmissió de l'acció de nul·litat instada contra les liquidacions d'IAE corresponents als períodes 2013-2016 així com les de 2017-2018. El gerent de l'IMH emparant-se que les primeres no són fermes i les segones no es fonamenten a l'article 217.1 de la LGT, procedeix a la seva inadmissió indicant a la resolució expressa notificada a l'actual recurrent que en cas de desacord podia interposar el recurs d'alçada davant de l'Alcaldia de Barcelona. Presentat el recurs, el Consell Tributari declara que, segons s'estableix a l'article 217.3 LGT, les resolucions d'inadmissió de les accions de nul·litat així com les denegatòries, si escau, posen fi a la via administrativa i, en conseqüència, les controvèrsies que se suscitin han de ser substanciades davant la jurisdicció contenciosa administrativa. Per tant, no era el recurs d'alçada el que podia interposar-se per l'ara recurrent que tenia oberta la via contenciosa en els termes exposats. No obstant el Consell, després de declarar que no es pot admetre el recurs sobre el qual es pronuncia en ser un acte que ha esgotat la via administrativa, considera que ha d'ordenar la retroacció de les actuacions al moment en què es va dictar la resolució recorreguda, perquè l'Administració procedeixi a la seva anul·lació, acordi una nova resolució d'inadmissió on s'indiqui el recurs procedent, és a dir, el contenciós administratiu que segons es desprèn de l'expedient ja s'ha presentat. S'aprecia, per tant, que en aquest cas concret no s'ha produït indefensió amb la conseqüència de l'estimació parcial del recurs.

**1.- Base imposable. Cost efectiu d'execució de l'obra: partides no computables.
Prova**

En el Dictamen 128/20 el Consell Tributari examinà si es podia deduir del cost efectiu de l'obra uns tants per cents corresponents a suposades partides de despeses generals i benefici industrial. El debat es va centrar en si s'havia provat que les esmentades partides figuraven definides i desglossades com a tals en les certificacions d'obra girades per l'empresa contractista i, en conseqüència, si podien legalment ser descomptades.

El Dictamen va concloure que els documents en què es pretenia haver provat la realitat de les partides abans citades no podien ser considerats vàlids.

En resum, el raonament del Dictamen era que el document en el qual la constructora va emetre una declaració en relació a les partides discutides, havia estat elaborat un cop finalitzades les obres. Com deia la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid núm. 9639/2014, de 10 d'abril de 2014, les afirmacions dels proveïdors dient que encara que les factures no ho diguessin, incloïen benefici industrial i despeses generals, no poden considerar-se prova suficient, al tractar-se de documents privats de data posterior als fets, el valor probatori dels quals ha d'apreciar-se d'acord amb el que disposen els arts. 1225 i ss. del Codi civil.

El problema era que la declaració de l'empresa contractista es contradeïa amb el que expressaven les certificacions d'obra aportades al principi, de les que no es despenia en absolut l'existència d'aquelles suposades partides deduïbles.

El Consell Tributari, amb remissió a la doctrina continguda al seu Dictamen 596/3, va senyalar que el mateix argument que serveix per a no incrementar la base amb el benefici industrial a les obres particulars per manca d'imposició o definició legal d'un percentatge, ha de servir per no reduir l'import de les factures que representen el cost d'execució, si en elles no s'especifica quin és el benefici empresarial del contractista.

Finalment, el Dictamen cita la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, núm. 517/2002, de 21 de maig, que diu el següent:

“Se solicita la exclusión de los costes generales y el beneficio industrial, pero al respecto se ha de significar que pese a ser dichos conceptos excluibles, en el presente caso no se ha acreditado que tales costes se hayan facturado expresamente por su concepto, sino que ni en el presupuesto ni en la certificación de la Dirección Facultativa se encuentran especificados tales costes y por lo tanto no existen como partidas deducibles; debiendo añadirse que, a los efectos de establecer la base imponible del impuesto, que opera sobre el presupuesto de ejecución, no es posible entender que las partidas que lo integran, incluyen un porcentaje de beneficio industrial y gasto general habitual en el mercado, pues el presupuesto de ejecución material es el re-

sultante obtenido por la suma de los productos del número de cada unidad de obra por su precio unitario y de las partidas alzadas (art. 68 del Decreto 3410/1975, de 25 de noviembre), y ello es exactamente el contenido del presupuesto.”

D'acord amb aquests antecedents, el Consell Tributari va proposar la desestimació del recurs.

Un problema anàleg s'examinà pel Consell Tributari en el seu Dictamen 288/20.

L'al·legació fonamental del recurrent era que cadascun dels contractistes que van intervenir en l'obra, a l'executar part de la mateixa, se'ls ha de considerar constructors i no industrials i per això s'ha de descomptar de la base el benefici industrial i les despeses generals de cadascú d'ells. A més d'aquest problema, el Dictamen va plantejar, sens perjudici de si era admissible o no l'anterior al·legació, si s'havia provat que els industrials havien incorporat en els seus pressupostos o factures el benefici industrial i les despeses generals.

Respecte al problema de fons, la inspecció municipal havia assenyalat que s'havia de diferenciar el supòsit en què el subjecte passiu actua com a promotor i constructor, del cas en què el subjecte passiu actua només com a promotor, supòsit en el qual es descomptaria el benefici industrial del constructor contractista, sempre que aquesta situació es reflecteixi contractualment. Entenia que si bé és cert que el promotor pot actuar al mateix temps com a contractista, seria absurd pretendre que la promotora esmentada s'imposés a sí mateixa un increment de cost, en concepte de benefici industrial i despeses generals.

El cas concret examinat es tractava d'obres de reforma d'un local destinat a supermercat i la instal·lació d'un ascensor, obres que van dur a terme diferents industrials. Un dels contractes entre la promotora-constructora i un dels industrials designava a aquest darrer com a contractista, quan l'objecte del contracte era únicament la instal·lació de portes automàtiques i, per tant, era un industrial més dels que participaren en l'obra.

Sobre aquesta matèria el Dictamen cita la Sentència del Tribunal Suprem núm. 8411/2011, d'1 de desembre, el fonament jurídic segon diu el següent:

“2. La segunda cuestión que plantea el Ayuntamiento recurrente es, en orden a la determinación de la base imponible del impuesto, el alcance de la exclusión de los gastos generales y el beneficio industrial.

Según la sentencia impugnada, el beneficio empresarial que debe excluirse de la base imponible no es únicamente el obtenido por el empresario propietario y que puede cuantificarse por la diferencia entre los ingresos y gastos referidos a una obra concretas, sino que pretende que se considere como beneficio empresarial excludible de la base imponible la suma de los beneficios empresariales de todos los contratistas que han intervenido en la misma.

Esta interpretación es coherente con algunas de las críticas que se han realizado por parte de la doctrina a la definición de hecho imponible del ICIO, puesto que

podiera no resultar acorde con el principio de igualdad tributaria, pero no es la solución a la que ha llegado nuestro legislador que únicamente excluye el beneficio del constructor y los gastos generales del mismo y no el de los contratistas de éste. En este sentido manifiesta la doctrina que aunque pudiera ser deseable una equiparación de los beneficios empresariales del constructor y de los contratistas, bien incluyendo o excluyendo ambos de la base imponible del ICIO, en la legislación vigente exclusivamente se excluye el beneficio del constructor y los gastos generales del constructor, constituyendo el de los contratistas del constructor parte del coste de la obra y, por tanto, incluidos en la base imponible del impuesto.”

Encara més, respecte a la necessitat de provar l'existència de partides concretes de benefici industrial i despeses generals, el Dictamen invocà la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya d'11 de maig de 2016, que en el seu fonament jurídic quart, referint-se a les partides de benefici industrial i despeses generals, diu el següent:

“Pues bien, en el caso ahora examinado, en el mismo sentido que en las indicadas sentencias, el contrato de ejecución de obra no acredita el importe de dichas partidas (...) Junto con lo anterior, en consonancia con los Alegatos de la Administración apelante, ha de estarse a las características del contrato a precio alzado y a cuanto refleja el presupuesto de ejecución material, en el que no consta ninguna partida correspondiente al beneficio industrial y gastos generales, por lo que de entrada el presupuesto no acredita el importe de esos conceptos...”

El Consell Tributari conclou en el sentit de que no consta a l'expedient de referència cap document que acrediti l'existència de les partides, ni les quanties que el recurrent estimava que eren deduïbles.

En conseqüència, va proposar la desestimació del recurs.

2.- Bonificacions. Forma de sol·licitar-la

En el Dictamen del Consell Tributari 231/21 s'examina si una Comunitat de propietaris que va promoure unes obres que afavorien les condicions d'accés a l'immoble van sol·licitar correctament l'aplicació de la bonificació del 90 per 100 de la quota.

Aquesta bonificació la possibilita l'art. 103.2 e) del TRLRHL, que permet que les Ordenances fiscals regulin una bonificació fins el 90 per 100 a favor de les construccions, instal·lacions o obres que afavoreixin les condicions d'accés i habitabilitat de les persones amb discapacitat.

L'Ajuntament de Barcelona ho va regular a la seva ordenança fiscal 2.1., relativa a l'ICIO, en els seus articles 7.3 i 6, establint, el primer, que la bonificació en el supòsit previst al Text Refós seria del 90 per 100, i el segon, que per gaudir de la bonificació és necessari que el subjecte passiu la sol·liciti en el moment de presentar la corresponent sol·licitud de llicència o comunicació prèvia de les obres o instal·lacions, conjuntament amb la presentació de l'autoliquidació provisional de l'impost.

Les resolucions recorregudes en alçada havien desestimat la petició de bonificació perquè el subjecte passiu no havia sol·licitat la bonificació expressament en el moment de sol·licitar la llicència, tal i com estableix per a gaudir-la, l'article 6 de l'Ordinanza d'aplicació. El que sí havia fet la Comunitat de propietaris interessada era incloure la bonificació del 90 per 100 en l'autoliquidació provisional de l'impost presentada conjuntament amb la sol·licitud de llicència.

Sobre si es podia entendre com sol·licitada la bonificació aplicant-la en la autoliquidació provisional, el Consell Tributari va dictaminar el següent:

“ En efecte, la norma preveu que se sol·liciti la bonificació però no regula la manera com s’ha d’emplenar. En conseqüència, el que és fonamental és que el subjecte manifesti expressament la seva voluntat de comunicar a l’Administració que li sigui aplicable l’autoliquidació incorporant la bonificació pretesa, és a dir, va presentar l’autoliquidació exigible i en unitat de document va sol·licitar-ne l’aplicació. Sens dubte, l’Administració va tenir coneixement de la voluntat del recurrent que li fos reconeguda en la mesura que declara expressament, que l’autoliquidació presentada incloïa la bonificació pretesa. Per això cal confirmar que es van complir tots i cadascun dels requisits exigits per l’OF reguladora de l’impost.”

D’acord amb aquesta doctrina, el Consell Tributari va proposar l’estimació del recurs.

Ordenança Fiscal núm. 3.10.

Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis

1.- Fet imposable. Domini públic municipal no obert a l'ús públic

En l'expedient 931/21 es va analitzar un cas on el Districte municipal va autoritzar a una empresa constructora l'ocupació d'un solar de titularitat municipal per a la instal·lació d'una grua, casetes i accessoris d'una obra que realitzava al solar adjacent. El solar municipal està qualificat com d'ús públic, resultat d'una reparació, encara que en aquell moment encara no s'havia executat aquest ús previst pel planejament.

La taxa per la utilització privativa d'un bé de domini públic municipal va ser satisfeta per l'empresa constructora, i va ser recorreguda per una altra empresa, promotora de l'obra, titular de la llicència d'obres i propietària del solar on es duia a terme l'edificació.

La recurrent va argumentar que no es podia cobrar la taxa per ocupació del domini públic ja que el solar municipal no estava afecte a aquest fi.

El Districte va resoldre inadmetre el recurs per manca de legitimació de l'entitat recurrent, ja que no gaudia de la qualitat de subjecte passiu.

Els problemes que plantejava la resolució del recurs eren, per tant, el de la naturalesa de l'espai ocupat a efectes de l'aplicació de la taxa corresponent i el de la legitimació de la recurrent, que s'examinarà en l'apartat 3.

La recurrent havia argumentat que per les particulars característiques de l'espai en un interior d'illa sense urbanitzar i sense ser accessible al públic, no es podia considerar que es tractés d'una ocupació de la via pública. I això, en aquest sentit, era cert. El servei de patrimoni municipal havia informat que l'afectació a l'ús públic encara no s'havia realitzat.

El Consell Tributari va entendre que, efectivament, el bé en qüestió es trobava en una situació peculiar i, sobre aquest particular va citar la Sentència del Tribunal Suprem de 15 de març de 1982, que diu el següent:

"...la consideración de entes públicos, deriva, pues, tanto de la formalización de la cesión de las mismas al Ayuntamiento, como, sobre todo, de su afectación a un uso público, y, además, como hemos visto, a un uso público intenso y generalizado, afectación que, como se sabe, es factor decisivo en las mutaciones demaniales, hasta el extremo cuando se produce una discordancia entre las apariencias formales y la realidad del destino de un bien, no es la realidad la que tiene que sacrificarse ante el formalismo, sino al revés, es éste el que debe adoptar las fórmulas que sean precisas para concordar con tal realidad, con las solas limitaciones naturalmente, que puedan imponer principios superiores de legalidad."

Aquest criteri de prevalença de la realitat també és aplicat per la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya 982/2005, de 15 de setembre, que diu el següent:

<<La tasa en cuestión se exige por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público local (Art. 20.1 LHL) y más concretamente, por “la ocupación de terrenos de uso público local con mercancías, materiales de construcción, escombros, vallas, puntales, asnillas, andamios y otras instalaciones análogas” como reza la letra g) del art. 203 de la LHL. Por tanto, lo decisivo, no es el dato formal de titularidad jurídica de los terrenos, ni mucho menos la inscripción como tal en el Registro de la Propiedad, sino que los terrenos sean, como dice el precepto transcrito de <<uso público local>>.>>

A continuació el Dictamen es fa ressò de la conclusió de l'informe emès pel Director de Planificació Estratègica i Fiscalitat, en el sentit que l'aplicació de la doctrina anterior implicaria la inexistència de fet imposable, ja que l'immoble no gaudeix d'un ús públic, tal i com argumentava la societat recurrent.

A la vista de tot l'anterior, el Consell tributari va concloure que s'havia d'estimar el recurs, en el sentit de declarar nul·la la liquidació en concepte de taxa per la utilització del domini públic municipal, “sense perjudici de l'aplicació de l'art. 50 de la Llei 39/2015, de Procediment administratiu comú de les Administracions Públiques, relatiu a la conversió d'actes viciats”.

Concretament, va assenyalar el següent:

<<En efecto, la nul·litat de la taxa declarada és sense perjudici de la contraprestació que l'Ajuntament ha d'exigir, i el recurrent satisfer, a la vista de l'efectiu i indubtable aprofitament del bé de titularitat pública obtingut amb la instal·lació de la grua. La mateixa activitat econòmica que desplega el recurrent en l'espai de titularitat pública desmenteix la seva afirmació que en aquest espai no és possible cap aprofitament. En aplicació de la doctrina relativa a la prohibició de l'enriquiment injust, el recurrent ha de satisfer a l'Ajuntament la contraprestació que legalment correspongui.

En aquest sentit, la manca d'afectació real a l'ús públic del bé és una situació provisional i temporal, no definitiva, que mentre es mantingui permet, en cert sentit, assimilar la situació del bé a la dels béns de titularitat pública de caràcter patrimonial, almenys a aquests efectes. Si això fos així, cal tenir en compte que els principis relatius als béns i drets patrimonials de les Administracions Públiques obliguen a gestionar-los amb “eficiència i economia en la seva gestió” i amb “eficàcia i rendibilitat en l'explotació de béns i drets”, segons obliga l'art. 8 de la Llei 33/2003, de Patrimoni de les Administracions Públiques.

Més concretament, l'art. 72.1 del Decret 366/1988, de 17 d'octubre, que aprova el reglament de Patrimoni dels ens locals de Catalunya, estableix que “Els béns patrimonials han de ser administrats d'acord amb els criteris de màxima rendibilitat, segons la pràctica usual civil i mercantil.

En conseqüència, l'Ajuntament efectuarà, si escau, la compensació que procedeixi entre les quantitats ja satisfetes i les que correspongui abonar com a contraprestació per la utilització efectiva del bé de titularitat pública.>>

D'acord amb l'anterior, la proposta va ser la d'estimar parcialment el recurs i declarar la nul·litat de la taxa per ocupació de la via pública, sense perjudici d'aplicar la doctrina de la conversió d'actes viciats, i efectuar, en el seu cas, la compensació entre les quantitats ja satisfetes i les que correspongui abonar com a contraprestació per la utilització efectiva del bé de titularitat pública.

2.- Via de constrenyiment respecte d'entitat pública de la Generalitat de Catalunya

El Dictamen 112/20 del Consell Tributari va analitzar el supòsit d'una provisió de constrenyiment, derivada d'una taxa per un gual, dictada contra una entitat pública de la Generalitat de Catalunya, concretament l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA). Aquesta entitat en el seu recurs va argumentar que es tractava d'una entitat de dret públic de la Generalitat de Catalunya, i que d'acord amb la Llei de Finances públiques de Catalunya (LFPC) i la Llei 47/2003, General Pressupostària (LGP), no es podien dictar contra ella provisions de constrenyiment ni ordres d'execució contra els seus béns i drets patrimonials.

El Dictamen, després de recollir el contingut de la STC 166/1998, que va declarar inconstitucional la prohibició de dictar ordres de constrenyiment contra els béns patrimonials que no estiguin afectes a un ús o servei públic, interpreta les invocades per l'ACA, LFPC i LGP.

Pel que respecta a l'art. 13.3 del Text Refós de la Llei de Finances Públiques de la Generalitat, quan disposa que els deutes de la Generalitat no podran ésser exigits pel procediment de constrenyiment, el Consell Tributari considera que s'ha de tenir en compte el que estableix l'art. 6 del mateix text normatiu que disposa "*La Generalitat gaudirà, tant en allò que fa referència a les seves prerrogatives com als seus beneficis fiscals, el mateix tractament que la Llei estableix per l'Estat. Les seves entitats autònomes gaudiran de les prerrogatives i els beneficis fiscals que lleis estableixin.*". El citat art. 13.3 es refereix només als deutes de la Generalitat, no als de les seves entitats autònomes i del sector públic. En definitiva, d'acord amb la STC abans citada, el repetit art. 13.3 LFPC només és d'aplicació als béns patrimonials afectes a un ús o servei públic.

En aquesta línia és d'aplicació la doctrina continguda a la STS de 29 de gener de 1999, dictada en el recurs de cassació en interès de la llei núm. 7747/1998, que disposa:

"...en el sentido de reconocer a las Entidades Locales para la cobranza de tributos liquidados a organismos autónomos de carácter comercial de la Generalitat de Catalunya y sin perjuicio de las exenciones que puedan serles aplicables, pueden utilizar el procedimiento de apremio y, dentro de él, decretar y practicar las diligencias de embargo que resulten pertinentes y, asimismo, reconocer también la procedencia de la ejecución forzosa sobre los bienes patrimoniales de tales organismos que no estuvieren afectos a uso o servicio público, una vez cumplidas las prevenciones establecidas en la ley en cuanto al requerimiento de pago y notificaciones y con sujeción al procedimiento legalmente establecido."

A més, en el Dictamen es va afegir el següent:

“En un altre ordre de coses, aquest Consell Tributari no desconeix la doctrina establerta per la Secció Segona de la Sala del contenciós administratiu del Tribunal Suprem de data 23 de juliol de 2020 (ECLI:ES:2020:2700) en conèixer de la qüestió d'interès cassacional plantejada en el recurs núm. 2944/2017, sobre la suspensió automàtica de l'executivitat de les liquidacions tributàries quan són objecte de recurs per part d'una entitat pública, en concret, d'una entitat local, sense necessitat de prestació de garantia.

Tanmateix, en el cas que ens ocupa, no resulta acreditat a l'expedient administratiu que l'ACA impugnés la notificació col·lectiva dels rebuts per la taxa de gual ni que complís amb el requisit exigít per l Tribunal Suprem d'haver demanat la suspensió de l'executivitat dels rebuts. En conseqüència ha estat procedent la via de procediment aquí impugnada.”

Al no existir impediment jurídic per a dictar la provisió de constrenyiment recorreguda, el Consell Tributari va proposar la desestimació del recurs.

---

3. Recursos

3.1.- Legitimació del promotor en el supòsit de llicència sol·licitada pel constructor

Respecte a la legitimació de la recurrent, en l'expedient 931/21 també es va dictaminar el següent:

<<En aquest darrer àmbit de la tributació local, el Consell Tributari té present, entre d'altres, la important Sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem de 30 d'octubre de 2019, dictada en el marc del recurs de cassació 3738-2018, que dona rellevància als pactes entre les parts relatiu a l'assumpció de la càrrega de pagar els tributs quan es tracta de pactes referits a l'abonament de tributs locals. Literalment diu el Tribunal Suprem, en els seus Fonaments Jurídics Quart i Cinquè:

“Las normas que regulan la legitimación para la aplicación de actos de aplicación y gestión de los tributos locales son, de una parte, las normas generales sobre legitimación de la Ley de la Jurisdicción Contencioso-Administrativa (LJCA), pero, además de las mismas, han de ser tenidas en cuenta aquellas que regulan la relación jurídico-tributaria, y en particular, las disposiciones específicas en el ámbito de los tributos locales que, como veremos a continuación, establecen alguna especialidad en cuanto a los requisitos para el agotamiento de la vía administrativa previa.

Así, el artículo 19.1.a) LJCA establece, como es sabido, que están legitimados ante el orden jurisdiccional contencioso-administrativo las personas físicas o jurídicas que ostenten un derecho o un interés legítimo.

Ciertamente, el artículo 17.5 LGT dispone, con carácter general, que los elementos de la obligación tributaria no podrán ser alterados por actos o convenios de los

particulares, que no producirán efectos ante la Administración, sin perjuicio de sus consecuencias jurídico-privadas. Esta disposición no carece de relevancia en el ámbito tributario local, puesto que el artículo 12 TRLHL establece que la gestión, liquidación, inspección y recaudación de los tributos locales se realizará de acuerdo con lo prevenido en la LGT y en las demás leyes del Estado reguladoras de la materia, así como en las disposiciones dictadas para su desarrollo.

Sin embargo, el artículo 14.2 TRLHL establece el carácter preceptivo que tiene, con carácter general, el recurso de reposición, para el que dispone, de manera específica, una sucinta regulación, que en lo que aquí importa es el siguiente: “Contra los actos de aplicación y efectividad de los tributos y restantes ingresos de derecho público de las entidades locales, sólo podrá interponerse el recurso de reposición que a continuación se regula (...) d) Legitimación.-Podrán interponer el recurso de reposición: 1º Los sujetos pasivos y, en su caso, los responsables de los tributos, así como los obligados a efectuar el ingreso de derecho público de que se trate. 2º Cualquiera otra persona cuyos intereses legítimos y directos resulten afectados por el acto administrativo de gestión.

Como se ve el último de los preceptos mencionados no prescribe expresamente la legitimación para interponer el recurso de reposición tributario local de quienes asumen obligaciones tributarias en virtud de pacto o convenio como sí lo hace el artículo 232 d) LGT...>>

La transcrita sentència després de la cita del Tribunal Constitucional a obtenir la tutela judicial efectiva, conclou:

“Ahora bien, el mandato de interpretación de las disposiciones legales en términos favorables a la plenitud de acceso a la jurisdicción que se sigue de la doctrina del Tribunal Constitucional debe llevar a otra conclusión en el ámbito específico de las Haciendas Locales. En efecto, las diferencias que informan la ley de Haciendas Locales en el particular de la legitimación para impugnar en vía de recurso de reposición preceptivo los actos de gestión de los tributos locales dictados por órganos administrativos de los entes locales, son determinantes de la ampliación del ámbito de legitimación a quienes, estando legitimados para la interposición del recurso de reposición preceptivo en el ámbito tributario, no pueden verse despojados de la condición de interesados legítimos que la propia ley de Haciendas locales les reconoce para acceder a un medio de impugnación administrativa que resulte preceptivo y obligado para el posterior acceso a la jurisdicción contencioso-administrativa. Los términos del artículo 14.2.d) 2º TRLHL, son inequívocos cuando permiten que interponga el recurso de reposición (...) Cualquiera otra persona cuyos intereses legítimos y directos resulten afectados por el acto administrativo de gestión” y, desde luego, desde esta perspectiva, el tercero que se compromete y paga una carga tributaria que no le corresponde legalmente, difícilmente se le puede negar que posea un interés directo, propio, cualificado y específico, en definitiva un interés legítimo, como exige el art. 14.2.d) 2º TRLHL.”

A la vista del que fins aquí s’ha examinat, el Consell Tributari va dictaminar que procedia admetre la legitimació del recurrent i, per tant, resoldre el fons del assumpte.

Ordenança fiscal núm. 3.11.

Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de subministrament d'interès general

1.- Base imposable. Quantificació

A l'expedient 230/21 es resol un recurs l'objecte del qual se centra en la quantificació de la taxa. L'essència del debat relatiu a les liquidacions complementàries definitives de la taxa esmentada, que va donar lloc a un acta en disconformitat, es concreta en la inclusió a la base imposable del tribut de les quantitats que l'interessat factura als consumidors en concepte de “*quotes o costos amb destins específics*” (CDE) que, segons el seu criteri, no han de tenir la consideració d'ingressos bruts de l'entitat als efectes de la base imposable esmentada ja que són conceptes facturats per compte d'un tercer (la CNMC). Doncs bé, centrat l'objecte del recurs, el Consell Tributari després de l'anàlisi de l'evolució normativa i jurisprudencial del concepte la interpretació i l'abast del qual resulta essencial per a la resolució de la controvèrsia, situa l'anàlisi a la normativa actualment vigent aplicable al cas concret plantejat per l'interessat. En efecte, el debat se centra en el sentit que s'ha d'atribuir a les anomenades “*quotes o costos amb destins específics*” que són efectivament facturats per mandat legal pels obligats tributaris però les quanties dels quals es traslladen a subjectes diferents també previstos a la llei. És a dir, s'ingressen pels contribuents però no se n'apropien sinó que s'han d'invertir per compte de tercers.

A aquest efecte, el Consell entén que per a l'enjudiciament d'aquesta qüestió cal partir de l'article 12 de la LGT que es remet al Codi civil, article 3, aquest últim precepte que inclou entre els instruments d'interpretació el sistemàtic que conjuntament amb el literal, aplicat a l'article 24.1c) del TRLRHL, que és el que és a la base d'aquest recurs, permet arribar a una conclusió sobre el concepte debatut ja que té en compte el conjunt de normes que són aplicables. En efecte, sosté en la resolució que: <<*l'article esmentat en darrer lloc estableix que la quantificació del tribut es produeix mitjançant la base imposable, expressada en una magnitud dinerària, a la qual s'aplica un tipus impositiu proporcional. És a dir, es tracta d'un tribut variable la base imposable del qual està constituïda, d'acord amb el precepte precitat, paràgraf primer, per: “los ingresos brutos procedentes de la facturación que obtengan anualmente en cada término municipal las referidas empresas”>>. Afegint el paràgraf cinquè que: “A efectos de lo dispuesto en este párrafo, se entenderá por ingresos brutos procedentes de la facturación aquellos que, siendo imputables a cada entidad, hayan sido obtenidos por ésta como contraprestación por los servicios prestados en cada término municipal.”*

Partint així d'aquestes consideracions prèvies procedeix a l'anàlisi del precepte esmentat i considera que la base imposable està constituïda pels ingressos bruts procedents de la facturació sempre que tinguin una vinculació amb els serveis subministrats, és a dir, que es derivi del subministrament del servei. Aquesta afirmació es basa en el paràgraf transcrit que seria innecessari si allò que volgués incloure's en el concepte d'ingrés brut fos la totalitat dels ingressos bruts. “*El que es pretén*

precisament -prosegueix el Consell- és l'exclusió de totes les partides que siguin alienes a la finalitat de l'activitat, és a dir, al servei prestat, el que no sigui *contra-prestació pel servei prestat*". Aquesta conclusió resulta avalada pel mateix article 24.1c) del TRLRHL que disposa que no s'inclouen entre els ingressos bruts "*los impuestos indirectos que gravan los servicios prestados ni las partidas cobradas por parte de terceros que no constituyan un ingreso propio de la entidad*", és a dir, s'exclou qualsevol partida que sigui aliena a la finalitat de l'activitat i, entre aquestes últimes, els impostos indirectes i les partides cobrades per compte de tercers ja que no tenen com a destinatari últim l'entitat que realitza el subministrament sinó a subjectes diferents dels obligats tributaris per aquesta taxa. Aquesta és la característica fonamental del concepte "*ingrés brut*" respecte de la quantificació de la base imposable que s'associa exclusivament al que pertany a l'obligat segons es desprèn de la interpretació contextual i sistemàtica del precepte legal en què està regulada.

Doncs bé, atès l'anterior, es declara que "*les quantitats controvertides no cap ubicar-les en allò que s'ha d'excloure de l'ingrés brut facturat no només perquè no són esmentades expressament a la norma sinó també perquè, tal com ha quedat fixat a les resolucions esmentades en aquest mateix fonament jurídic, de l'anàlisi del seu règim jurídic es deriva que tenen com a finalitat el manteniment del sistema elèctric general que és el que permet la prestació del servei estant, en conseqüència, el seu finançament als ingressos bruts obtinguts, ja que aquests últims no serien possibles sense la previsió de les quantitats que s'inclouen a les quotes amb destinacions específiques*". Posició que es deriva del mateix article 24.1c) esmentat que estableix en primer lloc el concepte del que es parteix per concretar la magnitud que constitueix la base imposable, facturació bruta; en segon lloc, delimita allò que s'ha d'entendre per aquest darrer component, facturació, en particular ingressos, només si està vinculada al subministrament; i, en tercer lloc, aclareix que no s'inclouen les partides, els ingressos, la part de la facturació que es correspongui amb els impostos indirectes i els ingressos per compte de tercers que puguin establir-se a l'ordenament jurídic, o sigui, per normes jurídiques que no regulin l'objecte específic del subministrament que lògicament no poden formar part dels ingressos procedents de l'activitat de subministrament esmentada. En definitiva, entén que de la interpretació del conjunt de normes reguladores de la base imposable no es pot incloure aquells ingressos dels quals no cap l'apropiació mediata o immediata dels mateixos en ser aliens a les contraprestacions exigibles pel subministrament. Per tot això desestima aquesta al·legació de l'interessat.

2.- Infracció i sanció. Article 192 LGT

En aquest mateix expedient es recorre la sanció imposada com a conseqüència de la presentació inexacta i no completa de la declaració que estableix la normativa reguladora de la taxa. En efecte, el contribuent té el deure de presentació d'una declaració en què s'han d'incloure els ingressos facturats. Com a conseqüència de les actuacions de regularització, que van donar lloc a la subscripció d'un acta de conformitat, l'Administració va considerar que aquesta dada no es corresponia amb la realitat de la facturació incoant el procediment sancionador corresponent que va acabar amb la imposició d'una sanció en virtut de l'article 192 de la LGT. Es tracta d'un supòsit en què la quantia satisfeta en concepte de taxa va ser menor a la

deguda precisament perquè la declaració no ho va ser de forma completa i correcta. Entén el recurrent que va haver-hi una interpretació raonable de la norma que exclou l'exigència de responsabilitat. No obstant això, cal ressaltar que en aquest cas concret tal com s'assenyala al Dictamen del Consell Tributari no hi ha cap controvèrsia jurídica ja que la norma exigeix la declaració total de la facturació bruta del recurrent, és a dir, la totalitat dels ingressos dels que es parteix per concretar la base imposable, sobre els quals l'interessat va tenir sempre totes les dades a la seva disposició i sobre els que coneixia, en conseqüència, *“la insuficiència dels ingressos declarats, podent haver instat voluntàriament la regularització en qualsevol moment anterior a les actuacions inspectores i, en conseqüència, de conformitat amb el que preveuen els arts. 27 i 179 de la LGT, aquesta regularització voluntària hauria comportat l'exclusió de responsabilitat sancionadora”*. Per això es desestima l'al·legació del contribuent i per tant també es desestima el recurs.

1.- Subjecció. Canvi de domicili social i manteniment de l'activitat a l'anterior domicili social

L'empresa recurrent havia demanat la devolució del preu públic abonat per la part proporcional de l'any 2018 i tot el 2019, a l'haver canviat de domicili social el febrer de 2018. El preu públic que se li reclamava a partir d'aquesta data corresponia a l'anterior domicili fiscal.

Excepte l'escriptura pública del canvi de domicili social, que s'havia comunicat a l'AEAT, la interessada no va aportar cap més document que acredités haver donat de baixa al registre corresponent l'anterior domicili fiscal, que seguia essent, per tant, un lloc on desenvolupava la seva activitat.

En el Dictamen del Consell Tributari es va destacar que tant l'acord social elevat a públic de trasllat del domicili, com el certificat de situació en el cens d'Activitats Econòmiques de l'AEAT únicament acreditaven que el domicili social de la societat es trobava en una determinada direcció de Barcelona, però el domicili d'activitat relativa a l'exercici de l'activitat de l'epígraf 845 de les tarifes de l'IAE constava a l'anterior domicili respecte el que es va reclamar la devolució del preu públic abonat.

El Dictamen del Consell Tributari citava la següent normativa d'aplicació:

-L'art. 2 de les normes reguladores dels Preus Públics dels serveis de recollida de residus comercials i industrials assimilables a municipals pels anys 2018 i successius, disposen que l'objecte del preu públic consisteix en la prestació del servei de recollida selectiva de les diferents fraccions residuals dels residus generats per les diferents activitats.

-L'art. 3 de les mateixes normes estableix que es troben obligats al pagament les persones físiques o jurídiques, públiques o privades, titulars de les activitats generadores dels residus, per haver sol·licitat la prestació, o per no haver acreditat la gestió de la recollida de totes les fraccions residuals que genera per un gestor autoritzat i homologat per l'Ajuntament.

-L'art. 108.3 i 4 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, relatiu a les presumpcions en matèria tributària, que diuen el següent:

“3. La Administración Tributaria podrá considerar como titular de cualquier bien, derecho, empresa, servicio, actividad, explotación o función a quien figure como tal en un registro fiscal o en otros de carácter público.

4. Los datos y elementos de hecho consignados en las autoliquidaciones, declaraciones, comunicaciones y demás documentos presentados por los obligados tributarios se presumen ciertos para ellos y sólo podrán rectificarse por los mismos mediante prueba en contrario.”

-L'art. 91.1 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el TR-LRHL, que disposa el següent, en relació a l'Impost sobre activitats econòmiques:

“La formación de la matrícula del Impuesto, la calificación de las actividades económicas, el señalamiento de las cuotas correspondientes y, en general, la gestión censal del tributo se llevará a cabo por la Administración tributaria del Estado.”

-L'art. 96 de l'Ordenança Fiscal General de l'Ajuntament, relatiu a la formació dels padrons, matrícules i registres determina que les baixes i alteracions han de ser formulades pels obligats tributaris i comporten l'eliminació o la rectificació del padró, matrícula o registre corresponent.

A la vista dels fets i de les esmentades disposicions, el Consell Tributari, en el seu Dictamen 417/21, va concloure el següent:

“D'acord amb la normativa esmentada, la documentació que obra a l'expedient i els antecedents de fet exposats es conclou que la recurrent únicament va comunicar a l'AEAT el canvi de domicili fiscal, però no el canvi de domicili d'activitat, i no ha aportat cap document que acrediti fefaentment que la informació continguda al cens dels obligats tributaris i a la llista de cobrament del preu públic sigui incorrecta. Per tant, els rebuts de padró del preu públic de recollida de residus per als exercicis 2018 i 2019 són correctes i no escau la devolució dels mateixos.”

1.- Reemborsament de despeses d'aval

En els Dictàmens 173/21, 294/21, 295/21, 296/21, 297/21 i 298/21, el Consell Tributari va analitzar els recursos interposats per una mateixa companyia contra la resolució municipal per la que es tenia per desistida a la interessada de la sol·licitud de devolució del cost de l'aval dipositat.

La companyia havia presentat recurs contra la taxa d'aprofitament de la via pública, sol·licitant la suspensió del deute, aportant en garantia avals bancaris. Estimat el seu recurs en via administrativa i judicial li varen ser retornats els avals. Llavors la interessada va demanar el reemborsament de les costes dels avals. L'Ajuntament la va requerir a fi que, dins d'un termini de 10 dies, aportés els rebuts acreditatius de les comissions efectivament pagades en concepte de formalització i manteniment dels avals, o bé el document acreditatiu de l'entitat financera de l'import de les comissions abonades en relació als avals, amb certificació notarial. La interessada va demanar una pròrroga, que li fou concedida. Encara que aquella va aportar determinada documentació dins del nou termini concedit, no va aportar tota la procedent, el que va donar lloc que finalment l'Ajuntament declarés desistida la recurrent de la sol·licitud de reemborsament de les costes dels avals.

El Consell Tributari, en les propostes de resolució dels esmentats expedients va reproduir la doctrina continguda en el seu anterior Dictamen núm. 7/21, en què es citava l'obligació de reemborsament prevista a l'art 33.1 de la Llei 58/2006, de 17 de desembre, LGT, així com el seu Reglament de desenvolupament, de Revisió en via administrativa, que regula en la seva Secció 1a l'abast del reemborsament del cost de garanties i en la seva Secció 2a, el procediment pel reemborsament del cost de les garanties aportades.

A continuació, el Dictamen va citar l'art 76 de l'esmentat Reglament, que disposa que el procediment s'iniciarà a instància de l'interessat mitjançant escrit que s'haurà de dirigir a l'òrgan competent per a la seva resolució, conjuntament amb una còpia de la resolució administrativa ferma per la que es declari improcedent l'acte administratiu o deute l'execució dels quals es va suspendre, així com l'acreditació de l'import a què va pujar el cost de les garanties el reemborsament de les quals es sol·licita, amb indicació de la data efectiva de pagament.

El Dictamen també cita els art. 105 i 106 de la LGT, que disposen que qui vulgui fer valer els seus drets ha de provar els seus fets constitutius, amb remissió als mitjans i valoració de proves que es contenen al Codi civil i en la Llei d'enjudiciament civil.

Finalment, el Dictamen cita la Llei i el Reglament Notarial i diu:

“D'altra banda, també es recull al Reglament Notarial (art. 256) la legitimació de firmes, sent aquesta un testimoni notarial que acredita el fet que una signatura ha estat posada a presència del notari, o el seu judici sobre la seva pertinença a persona determinada. En aquest cas, el notari no assumeix cap tipus de responsabilitat per la signatura del document les firmes del qual legitima.”

En el supòsit examinat, la interessada va aportar còpia del contracte de constitució de l'aval signat amb certificació notarial, però sense acreditar les comissions efectivament pagades per la formalització i manteniment dels avals bancaris. Per tant, no es podia negar que la recurrent havia atès el requeriment i no se la podia considerar com desistida de la sol·licitud; en canvi, al no haver acreditat les comissions pagades mitjançant certificat notarial el que procedia era desestimar el recurs, que és el que va proposar el Consell Tributari en el seu Dictamen.

2.- Execució subsidiària. Acte de tràmit que no admet recurs

El Dictamen 213/20 va estudiar el supòsit de que l'Ajuntament va ordenar l'enderrocament d'unes obres il·legalitzables, actuació confirmada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Al no fer efectiu l'enderrocament, es va iniciar el procediment d'execució subsidiària i, com primer tràmit, es va dictar la provisió de constrenyiment per la que es requeria a l'interessat el pagament de les despeses de l'enderrocament corresponents a l'execució subsidiària. Aquesta provisió de constrenyiment no es va recórrer.

L'Institut Municipal d'Hisenda va notificar la diligència prèvia a l'embargament d'immobles, per la que es requeria a l'interessat el pagament del deute corresponent i que, en el supòsit que no ho fes, continuaria la via executiva. Contra aquesta diligència es va interposar el recurs d'alçada objecte de l'esmentat Dictamen del Consell Tributari.

En l'expedient consta que el recurrent havia interposat el recurs contra la diligència d'actuació prèvia a l'embargament d'immobles. El document impugnat no era ni la provisió de constrenyiment ni la diligència d'embargament. Es tractava d'un acte de tràmit, dictat en el desenvolupament del procediment, però que no el resolva ni causava indefensió. En conseqüència, no es produïa cap dels requisits per recórrer un acte de tràmit, el que va donar lloc a que es proposés la inadmissió del recurs.

3.- Reclamació en queixa

A l'expedient 359/21 es dona resposta a una queixa presentada pel contribuent, amb data d'entrada el 8 de febrer de 2021, en relació amb el recurs que va interposar contra <<el embargo llevado a cabo por Banc de Sabadell a instancias de la Unidad recaudatoria del Ayuntamiento de Barcelona por importe 16.810,58 euros por deudas tributarias pendientes por el concepto "Impuesto sobre Actividades Económicas", ejercicios 1992 a 2002, por la actividad profesional de abogado, que se encontraban prescritas en el año 2019, a todos los efectos>>. El Consell Tributari declara que, "sent la matèria sobre la qual recau la queixa estrictament tributària, és l'òrgan competent per resoldre-la per raó de la seva especialitat i qualificació tecnicojurídica de conformitat amb l'article 47 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.c) del seu Reglament orgànic de 29 de juny de 2012 mitjançant els quals s'atribueix expressament la funció d'atendre les queixes i els suggeriments que presentin els/les contribuents sobre l'activitat tributària local".

Doncs bé, analitzada la queixa que s'assenta a la demora de l'Administració tributària respecte de la resolució del recurs així com en el silenci d'aquesta darrera respecte de les sol·licituds d'informació i exposició de l'expedient, realitzades per l'interessat i que consten a l'expedient, remet ofici a l'IMH demanant informació i documentació relativa a l'expedient que motiva la queixa i així ho va notificar a l'interessat. El 17 de març del 2021 aquest últim òrgan dicta resolució per la qual resol la reclamació estimant-la i anul·lant les quotes tributàries reclamades. Així mateix n'ordena la devolució. En vista d'aquesta informació, considera que és procedent resoldre la queixa en el sentit de traslladar a l'interessat la informació rebuda de l'IMH, entenent que *“la Resolució de 8 de febrer de 2021 garanteix la satisfacció de la tutela efectiva de l'actor, doncs amb ella obté una resposta expressa de l'Administració a la seva petició, i és una resposta estimatòria de la seva pretensió”*.

En conseqüència, dóna per resolta la queixa interposada, ordena la notificació de l'acord resolutori així com traslladar-lo a la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda i al Gerent de l'IMH perquè en prenguessin coneixement.

Durant l'exercici 2021 el Consell Tributari ha formulat 23 informes a sol·licitud dels òrgans municipals competents.

Els informes sobre els projectes d'Ordenances fiscals constitueixen els preceptius del Consell Tributari, en virtut del que disposa l'article 2.1.b) del seu Reglament Orgànic. En tots ells es formulen les consideracions que susciten les principals qüestions plantejades, relatives especialment a les modificacions introduïdes respecte de les Ordenances vigents.

L'examen de les Ordenances fiscals i els preus públics que realitza el Consell es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius que se sotmeten a l'informe, quedant fora de la seva competència l'estudi de l'expedient administratiu i dels preceptius informes tècnics.

1.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 690/21)

El Consell Tributari, en sessió de 21 d'abril de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB) sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.10, reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 6 d'abril de 2021 s'acompanyà dels següents documents: (i) l' "Informe per l'exempció de taxes d'ocupació de la via pública per les activitats artístiques al carrer" signat pel Coordinador Executiu de programes Cultura Viva de l'ICUB en data 30 de març de 2021 i (ii) l'Informe jurídic de l'Assessora jurídica i Secretària delegada de l'ICUB de data 31 de març de 2021.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es centra a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

Se sotmet a informe del Consell Tributari la proposta de modificació de l'Ordenança Fiscal 3.10 que estableix i regula les taxes per utilització privativa del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis per tal d'incloure un nou supòsit de no subjecció a la mateixa relatiu a les activitats d'art de carrer.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) ha d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient ha de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, documentació que en el present cas consta degudament incorporada a l'expedient.

III.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 3 de la referida OF, dedicat al règim de no subjecció a la taxa, la nova redacció del qual hauria d'incloure a través d'una lletra m) un nou supòsit de no subjecció amb la següent redacció:

«m) La realització de les activitats d'art de carrer, quan aquestes siguin regulades, organitzades i coordinades des de l'àrea de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona o els diferents Districtes de la Ciutat.

Als efectes d'aquesta ordenança, s'entenen activitats d'art de carrer tota forma de representació amb finalitats artístiques ofertes a l'espai públic de manera gratuïta, entenen per activitat artística les activitats de música, estàtues humanes, teatre, circ i dansa.»

En relació amb aquesta proposta de modificació, consistent en incloure entre els supòsits de no subjecció a la taxa l'ocupació del domini públic local per la realització de determinades activitats d'art de carrer, el Consell Tributari realitza les següents observacions:

Primera.- La modificació proposada consistent en la introducció d'un nou supòsit de no subjecció a la taxa relatiu a activitats d'art de carrer s'empara en l'àmbit de disposició del Consistori per definir els supòsits de no subjecció a la mateixa, en atenció a la capacitat econòmica gravada i les funcions i finalitats de la taxa, i d'acord amb les previsions legals contingudes a l'article 52 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona i als articles 20 a 27 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals aprovat pel Real Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, d'aplicació supletòria.

D'altra banda, la proposta no mereix cap objecció de legalitat, ja que està degudament motivada en l'informe de l'ICUB i en l'Informe jurídic que consten a l'expedient. En particular s'invoca l'article 113 de la Carta municipal de Barcelona aprovada per la Llei 22/1998, de 30 de desembre, segons el qual "l'Ajuntament ha de proporcionar ofertes culturals d'interès per als ciutadans, ha de posar un èmfasi especial "en la promoció d'iniciatives culturals als districtes i als barris", i a aquests efectes, entre altres mesures, ha "d'impulsar les activitats de sectors culturals sense ànim de lucre, i potenciar-ne el diàleg interdisciplinari."

Segona.- Pel que fa a la redacció de la proposta cal indicar que de la literalitat del nou supòsit taxat de no subjecció previst a la lletra m) es desprèn necessàriament que per tal de quedar no subjectes a la taxa, les activitats d'art de carrer han de complir cumulativament els tres requisits que la norma enumera, és a dir, tractar-se d'activitats "*regulades, organitzades i coordinades*" per l'àrea de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona o els diferents Districtes de la Ciutat. D'acord amb aquesta previsió, sí que restarien subjectes aquelles activitats regulades, i fins i tot coordinades, per l'Ajuntament però que no fossin organitzades per l'àrea de Cultura o pels districtes. En aquest context resulta determinant l'abast que es doni a la funció organitzadora municipal com a responsabilització de l'activitat en tots els seus aspectes subjectius, objectius, espacials i temporals.

Tercera.- Atenent així mateix al tenor literal de la modificació proposada i molt concretament a la enumeració o tipologia d'activitats que s'inclou al darrer incís del text, i que eventualment podria ser invocada com a interpretació autèntica, el Consell Tributari observa que el nou supòsit de no subjecció a la taxa abasta clarament les arts escèniques ("*activitats de música, estàtues humanes, teatre, circ i dansa*"), però en canvi no preveu la possibilitat de considerar no subjectes a la taxa altres manifestacions artístiques i culturals que també poden ser de carrer com per exemple, les diverses manifestacions de les arts plàstiques. El Consell entén que l'Ajuntament ja haurà valorat aquest extrem, tot i que no figuri de manera expressa en els informes que s'han tramès.

IV.- Conclusió

A la vista de les consideracions efectuades pel Consell Tributari, que no contenen cap observació d'il·legalitat, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació de la proposta de modificació d'Ordenança sotmesa a la seva consideració.

2.- Informe relatiu a la creació de l'Ordenança fiscal 3.19, reguladora de taxes pel manteniment dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament (SPEIS). (Exp. 884/21)

97

El Consell Tributari, en sessió de 14 de juliol de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la creació de l'Ordenança Fiscal 3.19, reguladora de Taxes pel manteniment dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament (SPEIS). La sol·licitud d'emissió d'informe de data 13 de maig de 2021 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) Proposta de text de la nova Ordenança 3.19; (ii) Certificat de Secretaria consulta prèvia taxa manteniment SPEIS; (iii) Informe de la Direcció de Serveis Jurídics relatiu a l'anàlisi sobre la viabilitat d'aprovar una nova ordenança fiscal reguladora de la taxa de manteniment dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvament, i (iiii) Informe econòmic elaborat per la Gerència de Seguretat i Prevenció. Celebrada una sessió informativa amb la Gerència de Pressupostos i Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona el dia 9 de juny de 2021 en la qual van ser presents els senyors Toni Mora Puigví, Director de Projectes d'Ordenances Fiscals i altres ingressos, Josep Manel Medrano Molina, Director de Planificació Estratègica i Fiscal i Carlos Salanova Pardina, Director de Serveis de Gestió de Costos i Avaluació, de la Gerència de Pressupostos i Hisenda i la senyora Marta Martí Besas, Cap del Departament d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció, i d'acord amb l'assenyalat a l'última sessió, han tingut entrada en el Consell Tributari, en data 30 de juny de 2021, els següents documents: Conveni UNESPA 2012, Conveni UNESPA 2020 i Informe Econòmic Financer. A més s'adjunta a l'anterior una nova proposta de la OF 3.19 sobre la qual recau el present Informe. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Sobre el procediment i l'objecte del projecte normatiu

El procediment per a l'aprovació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En aquest cas consta a l'expedient la documentació ja assenyalada.

Constitueix l'objecte d'aquest informe l'aprovació de una nova taxa pel manteniment del servei de prevenció, extinció d'incendis i salvament de l'Ajuntament de Barcelona. La proposta se situa en l'àmbit del règim jurídic dels elements d'identificació del tribut, -fet imposable-obligats tributaris-, i de la seva quantificació. Així mateix se situa en l'àmbit del règim corresponent a la seva aplicació.

Se sotmet a informe del Consell Tributari el següent text normatiu:

“Ordenança fiscal núm. 3.19

TAXA PEL MANTENIMENT DELS SERVEIS QUE PRESTA EL SERVEI DE PREVENCIÓ, EXTINCIÓ D'INCENDIS I SALVAMENT

Art. 1r. Disposicions generals.

D'acord amb allò que disposa l'article 106è de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, i, específicament, l'article 57è del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, i de conformitat amb els articles 15è i 19è del mateix text refós, s'estableixen taxes pel manteniment dels serveis del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament que es regeixen pels articles 20è a 27è del text refós esmentat.

Art. 2n. Fet imposable.

1. Constitueix el fet imposable de la present taxa, d'acord amb l'article 20.1.B) i 20.4.k) del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, el manteniment dels serveis que presti el Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament de l'Ajuntament de Barcelona, amb independència que se sol·liciti o no una prestació directa i específica del servei, sorgint l'obligació de contribuir com a conseqüència de l'existència d'aquests serveis i de la disponibilitat permanent dels mitjans materials i personals adscrits als mateixos per a actuar davant de situacions de risc. S'entén per serveis d'emergència, a aquests efectes, els de prevenció i extinció d'incendis, de prevenció de runes, construccions i enderrocs, salvaments i, en general, els serveis de protecció de persones i béns que depenen del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament de l'Ajuntament de Barcelona.

2. Resten exclosos de l'aplicació de la present taxa els serveis previstos a l'Ordenança Fiscal 3.2, que es regulen per l'esmentada disposició.

Art. 3r. Subjectes passius.

1. Són subjectes passius en concepte de contribuents, les persones físiques i jurídiques, així com les entitats que es refereix l'article 35.4 de la Llei General Tributària, que resultin beneficiàries o afectades pel manteniment dels serveis referenciats a l'article 2n.

2. No obstant el que es disposa a l'apartat anterior, tindran la condició de subjectes passius substituïts i vindran obligades al pagament de la taxa les entitats o societats asseguradores del risc en el municipi de Barcelona, de conformitat amb el que s'estableix a l'article 23.2.b) del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.

Art. 4t. Quantificació.

1. El càlcul de la quota tributària que, de forma individualitzada, correspon a cada subjecte passiu contribuent vindrà determinada per l'aplicació de la següent fórmula:

$$\text{Quota tributària} = (Cg \times VCi) / VCt$$

On, Cg és el cost del manteniment dels serveis que presta el Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament en l'exercici immediat anterior al que es refereix la meritació; VCi és el valor cadastral que consta en el rebut de l'IBI de l'obligat tributari en l'exercici immediat anterior al que es refereix la meritació de la taxa; i VCt representa la suma dels valors cadastrals de la totalitat dels béns immobles que consten en les matrícules de l'IBI de naturalesa urbana, de característiques especials i de naturalesa rústica de l'exercici immediat anterior al que es refereix la meritació de la taxa.

S'entendrà, als efectes del paràgraf anterior, per cost de manteniment dels serveis que presta el Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament, l'import determinat per l'Ajuntament de Barcelona d'acord amb els criteris definits en l'estudi tècnic-econòmic que forma part de l'expedient per a l'adopció de l'acord d'establiment de la taxa.

2. No obstant el que es disposa a l'apartat anterior, en el supòsit de les entitats o societats asseguradores, que actuen en concepte de substituïts del contribuent, la quota tributària serà equivalent al 5 per cent de les primes recaptades pel ram d'incendis en l'exercici immediat anterior al de la meritació.

Art. 5è. Meritació i gestió de la taxa.

1. La taxa pel manteniment dels serveis que presta el Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament tindrà caràcter periòdic, i el període impositiu coincideix amb l'any natural i la seva meritació es produirà el primer dia del període impositiu.

2. La gestió de la taxa se sotmetrà a les següents regles:

- Les entitats asseguradores realitzaran una autoliquidació abans de l'1 d'abril de cada any, que comportarà la realització d'un pagament a compte. El càlcul d'aquest pagament es realitzarà prenent com a base el 5 per cent de les primes recaptades, en el ram d'incendis, en l'exercici precedent a l'anterior al de la meritació de la taxa.

- Posteriorment, abans del 15 d'octubre de cada any, les entitats asseguradores estaran obligades a comunicar a l'Institut Municipal d'Hisenda l'import total de les primes recaptades en el ram d'incendis en l'exercici immediat anterior al de la meritació, als efectes de poder practicar les oportunes liquidacions o, en el seu cas, les devolucions que puguin correspondre, en els casos en què el pagament a compte realitzat a través de l'autoliquidació excedeixi l'import de la quota.

3. Les liquidacions tributàries que corresponguin seran notificades als subjectes passius en els termes establerts en la Llei General Tributària i en l'Ordenança Fiscal General. El pagament de la quota resultant de les liquidacions s'efectuarà en els terminis determinats en la Llei General Tributària, en el Reglament General de Recaptació i l'Ordenança Fiscal General.

4. D'acord amb el que disposa l'article 27.2 del text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals i conforme a allò previst en l'article 92 de la Llei General Tributària, es podran subscriure convenis de col·laboració amb institucions, entitats i organitzacions representatives de les companyies i societats asseguradores, amb la finalitat de simplificar el compliment de les obligacions formals i materials derivades de la present taxa. Aquests convenis només regirà per a les companyies i entitats que s'adhereixin al mateix. Les restants entitats quedaran subjectes a les normes de gestió, liquidació i pagament previstes en aquesta ordenança.

Art. 6è. *Infraccions i sancions.* Es procedirà d'acord amb allò que es disposa a la Llei General Tributària i a l'Ordenança fiscal general.

Disposició addicional 1a. La taxa regulada en aquesta ordenança no és compatible amb el cobrament de la contribució especial per instal·lació, ampliació o millora del servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament a les entitats o societats que cobreixin el risc per béns situats al municipi de Barcelona, quedant exclosa l'exacció d'aquesta contribució especial en el supòsit del pagament d'aquesta taxa.

Disposició final. La present Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data XX de XXXXX de 2021, començarà a regir, un cop publicada al Butlletí Oficial de la Província, a partir de l'1 de gener de 2022 i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació.”

1. Amb caràcter general no hi cap objecció de legalitat.

2. No obstant això es realitzen les següents consideracions i observacions:

A) Article 2. En aquesta norma jurídica s'estableix i delimita el fet imposable de la taxa pel manteniment del servei de prevenció i extinció d'incendis. Cap observació cal realitzar respecte de la seva configuració general en la mesura que s'adapta plenament al que disposen l'article 20 del TRLRHL i la seva disposició addicional dissetena. En particular, s'adequa al que preveu el número 4, lletra K, al disposar que pot establir-se una taxa per:

“K) Servicios de prevención y extinción de incendios, de prevención de ruinas, construcciones y derribos, salvamentos y, en general, de protección de personas y bienes, comprendiéndose también el mantenimiento del servicio y la cesión del uso de maquinaria y equipo adscritos a estos servicios, tales como escales, cubas, motobombas, barcas etcétera”.

Més concretament la disposició addicional dissetena es refereix a aquesta taxa a l'assenyalar que:

“Disposición adicional decimoséptima. Obtención de información a efectos de la liquidación y recaudación de las tasas por mantenimiento del servicio de prevención y extinción de incendios y de las contribuciones especiales por el establecimiento o ampliación de los servicios de extinción de incendios. ....”.

No obstant això, al definir els “serveis d'emergència”, utilitza una terminologia diferent de la prevista en la tipificació de l'element objectiu del fet imposable que es refereix a “situacions de risc”. Sembla convenient unificar els esmentats termes per aclarir la vinculació que la definició de “serveis d'emergència” té respecte d'aquest element objectiu.

B) Article 4

Aquest precepte regula la quantificació del tribut. No hi ha res a objectar en relació amb el seu règim jurídic general en la mesura que és expressió de la potestat tributària reconeguda constitucionalment als ens locals -articles 133.2, 137 i 142 de la CE-. Així mateix s'adapta plenament als articles 16.1, a) i números tres i quatre de l'article 24 ambdós del TRLRHL.

Els límits a l'exercici d'aquesta potestat s'estableixen també en el TRLRHL l'article 24.2 del qual, paràgraf primer, disposa, d'una banda, que l'import de les taxes per la realització d'una activitat no pot excedir, en conjunt, del cost de la mateixa. D'una altra, en el paràgraf segon, regula els components que s'han d'incloure en el citat cost afegint que “*El mantenimiento y desarrollo razonable del servicio o actividad de que se trate se calculará con arreglo al presupuesto y proyecto aprobados por el órgano competente*”. Doncs bé, la proposta normativa compleix amb caràcter general amb aquest precepte legal.

Sobre aquest precepte, el Consell Tributari realitza les següents consideracions:

En primer lloc, cal manifestar que, pel que fa al límit màxim establert en el TR, la proposta, article 4.1, s'adapta a aquest últim al remetre's, per a la seva quantificació, a l'import del cost de manteniment dels serveis que presta el Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament determinat per l'Ajuntament “*d'acord amb els criteris definits en l'estudi tècnic-econòmic que forma part de l'expedient per a l'adopció de l'acord d'establiment de la taxa*”. En efecte, l'article 25 del TRLRHL disposa que:

“Los acuerdos de establecimiento de tasas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público, o para financiar total o parcialmente los nuevos servicios, deberán adoptarse a la vista de informes técnico-económicos en los que se ponga de manifiesto el valor de mercado o la previsible cobertura del coste de aquellos, respectivamente. Dicho informe se incorporará al expediente para la adopción del correspondiente acuerdo”.

Sense oblidar que l'article 24.2 paràgraf segon estableix:

“Para la determinación de dicho importe se tomarán en consideración los costes directos e indirectos, inclusive los de carácter financiero, amortización del inmovilizado y, en su caso, los necesarios para garantizar el mantenimiento y un desarrollo razonable del servicio o actividad por cuya prestación o satisfacción se exige la tasa., todo ello con independencia del presupuesto u organismo que lo satisfaga....”

A aquests efectes, en el denominat Informe econòmic -segons la denominació utilitzada en la seva pàgina 1- en els epígrafs III i IV es conté, en concordança amb el model de costos de l'Ajuntament de Barcelona -pàg. 3 i ss.-, la classificació de les activitats mitjançant les quals s'atribueixen els costos del servei realitzat. Seguint aquest model es procedeix a l'Informe a desglossar amb caràcter global els atribuïbles a cadascuna de les activitats realitzades. Així mateix s'inclou la previsió d'ingressos.

Doncs bé, en relació amb la determinació dels costos cal assenyalar que no s'especifica l'individual de cadascun dels que preveu el TR a l'article 24.2 paràgraf segon ni qualsevol altre que en concret sigui atribuïble a l'activitat de manteniment realitzada. No es particularitzen els costos sobre la base dels quals es concreta la quantia de la taxa, obtinguda mitjançant l'aplicació dels paràmetres establerts a l'article 4.1 de l'OF, tal com estableix l'article 25 del TRLRHL transcrit. El cost del servei prestat o, com és el cas, de l'activitat realitzada, que constitueix el fet imposable del tribut, és el límit màxim a què pot ascendir l'import de la taxa establerta per exigències del deure de contribuir i, en conseqüència, la seva quantia ha d'estar prou delimitada com per plasmar que la contribució es realitza d'acord amb les regles que la presideixen. En aquest cas particular constitueix a la seva vegada un dels elements de quantificació expressament establerts en el citat i transcrit article 4.1 de la proposta i com a tal ha d'estar suficientment delimitat perquè aquesta quantia s'adapti, a més, al principi de legalitat. Tampoc es concreta el capítol dels ingressos, limitat al ram d'incendis, i a una previsió general “Imports no assignables” -p. 5- sense que es pugui determinar si, respecte dels costos presupostats, es compleix amb el límit màxim a què pot ascendir el seu import. En definitiva, cal especificar de manera suficient els costos atribuïbles a l'activitat de manteniment del servei que, si escau, es realitzi. Doncs aquest és el fet imposable de la taxa l'element objectiu de la qual s'expressa quantitativament a través dels paràmetres que estableix l'article 4.1 de la proposta i que estan integrats per tres magnituds: l'import dels costos imputables a aquesta exclusiva activitat, el valor cadastral dels immobles de l'obligat tributari i el valor cadastral total en els termes regulats en el mateix.

Finalment cal portar a col·lació l'Informe jurídic emès per la Direcció dels Serveis Jurídics -Direcció de l'Àrea de Règim Jurídic-, pàg. 5- en el qual s'assenyala que *“l'òrgan gestor, de conformitat amb el que preveu l'article 24.2 del TRLHL, ha de tenir present que els costos imputats en el càlcul de la taxa de manteniment no poden vulnerar el principi de equivalència, i per tant no haurien d'haver estat valorats en el càlcul dels costos de l'Ordenança fiscal 3.2. reguladora de les taxes per la prestació del servei de prevenció, extinció d'incendis i salvament”*. Es tracta en definitiva de quantificar el cost de l'activitat realitzada que és la que constitueix l'element objectiu del fet imposable que, en aquest supòsit, és la de manteniment

d'un determinat servei definit en l'article 2 d'aquesta proposta normativa. No es pot, doncs, incloure en la quantificació del cost l'import del servei prestat ni, si és el cas, incloure en el corresponent a aquest últim l'específic del manteniment. Tot això sense perjudici dels costos comuns que, si s'escau, s'hagin d'integrar dins el concepte cost del servei o activitat realitzada. Costos comuns que en cap cas poden incloure supòsits en què es pugui veure afectat el deure de contribuir.

El número dos de l'article 4 estableix que:

“No obstant el que es disposa a l'apartat anterior, en el supòsit de les entitats o societats asseguradores, que actuen en concepte de substituïts del contribuent, la quota tributària serà equivalent al 5 per cent de les primes recaptades pel ram d'incidències en l'exercici immediat anterior al de la meritació”.

Com ja s'ha indicat, el número u de l'article 4 regula els elements fonamentals de quantificació de la quota tributària corresponent a la taxa, és a dir, la quantia a què ascendeix l'import a satisfer pels subjectes passius que, d'acord amb la norma, han de complir amb les obligacions derivades de la realització del fet imposable, sigui quina sigui la seva naturalesa. Per tant, els substituïts deuen l'import de la quota determinat d'acord amb l'esmentat article i número.

Doncs bé, partint d'aquesta afirmació, la segona consideració a realitzar es centra precisament en la regulació prevista en el transcrit article 4.2. En efecte, dels termes utilitzats en aquest últim es dedueixen, segons criteri del Consell Tributari, les següents possibilitats:

D'una banda que es pretengui establir una quota concreta per als substituïts *“equivalent al 5 per cent de les primes recaptades pel...”*. Si és aquesta la previsió, s'estarien regulant dues quotes tributàries, la corresponent als contribuents ex article 4.1 de l'OF i la que es refereix als substituïts la quantia de la qual es determinaria aplicant els paràmetres i tipus regulats en el paràgraf transcrit, la base constituïda per l'import de les primes recaptades i el tipus de gravamen una alíquota proporcional fixada en el 5%. Aquesta possibilitat contravindria la qualificació de substituït que la pròpia OF -article 2.2- i l'article 23.2.b) del TRLRHL atribueixen a les companyies asseguradores. Interessa ressaltar que el substituït és un subjecte que, per definició legal -article 36 LGT- substitueix al contribuent en el compliment de totes les seves obligacions, de manera que, de forma indirecta, s'eliminarà, en aquest cas concret, aquesta condició sense que hi hagi fonament legal ni per modificar la naturalesa de substituït ni per, si escau, justificar una quota tributària a quantificar d'acord amb paràmetres diferents als generals que preveu el número u del mateix article 4. En definitiva si són contribuents la quota hauria de ser la mateixa per a tots els que tinguin aquesta condició; si són substituïts deuen, per mandat legal, la mateixa quota que el contribuent a què substitueixen, és a dir, en aquesta taxa concreta, la que preveu l'article 4.1 de l'OF.

D'altra banda, si el que es preveu és una quota màxima aquesta última hauria de regular-se amb aquest caràcter expressament en l'OF, és a dir, s'hauria d'establir que és la quota màxima del tribut, és a dir, el límit màxim que s'ha de satisfer com a

conseqüència de la realització del fet imposable resultant aplicable, per tant, al subjecte que ha de complir amb les obligacions derivades d'aquesta realització, ja sigui a títol de contribuent o a títol de substitut i la quantia de la qual resulta de l'aplicació dels paràmetres regulats en l'article 4.1 analitzat. En aquest sentit, podria aclarir-se en el text normatiu que aquesta quota màxima és d'aplicació a tots els subjectes passius.

Per la resta, cal dir que a l'article 5.2, paràgraf primer de l'OF proposada, en relació amb els anomenats substituïts, es disposa que:

“Les entitats asseguradores realitzaran una autoliquidació abans de l'1 d'abril de cada any, que comportarà la realització d'un pagament a compte. El càlcul d'aquest pagament es realitzarà prenent com a base el 5 per cent de les primes recaptades, en el ram d'incendis, en el exercici precedent a l'anterior al de la meritació de la taxa”.

En efecte, aquest precepte estableix el deure d'ingressar, com a anticipació d'ingressos, una quantitat calculada “prenent com a base el 5 per cent de les primes recaptades...”, anticipació d'ingressos que només cabria si és a compte, tal com s'especifica a la norma transcrita, d'una posterior que, en principi, només podria ser la quota tributària de la taxa ex article 4.1 de l'OF si es té en compte la qualificació de substitut que s'atribueix a les companyies asseguradores. La naturalesa de pagament a compte queda ratificada si s'atén el paràgraf segon de l'article 5.2 de l'OF en el qual es preveu la possibilitat de devolució dels excessos de les quanties que puguin resultar “en els casos en què el pagament a compte realitzat a través de l'autoliquidació excedeix l'import de la quota” (article 5.2, paràgraf segon) una vegada que es procedís a la liquidació preceptiva dels deutes tributaris resultants de l'aplicació de l'article 4 de l'OF. Seria convenient especificar la forma de quantificació d'aquest pagament a compte ja que la redacció transcrita ofereix dubtes d'interpretació respecte dels elements regulats a aquest efecte.

C) Article 5

Amb caràcter general aquest precepte s'adequa al que preveuen els articles 26 i 27 del TRLRHL així com la disposició addicional dissetena. En el número u de l'article 5 del text normatiu s'estableix, d'acord amb la naturalesa del fet imposable, el caràcter periòdic de la taxa i es determina que el període impositiu coincideix amb l'any natural meritant-se el primer dia de l'esmentat període.

En el número dos es regula el règim d'aplicació d'aquest tribut. Aquest últim s'até al règim general d'aplicació dels tributs -gestió tributària -regulat en la LGT (article 117 i següents) - establint, en els números dos, tres i quatre, les regles bàsiques mitjançant les quals s'articula la forma de fer efectiva la taxa establerta en l'OF proposada. A aquests efectes, en el número dos es regulen les actuacions que han de dur a terme els obligats tributaris. D'una banda s'estableix el deure de comunicar determinats fets a càrrec dels subjectes passius, en particular els substituïts i, d'una altra, es disposa, en el número tres, que

l'Administració ha de dictar l'acte de liquidació corresponent. Per tant el règim general d'aplicació es basa en l'existència d'una liquidació tributària indirectament vinculada al deure de declarar a què s'ha fet referència. Seria convenient que l'Ordenança contingués una referència a aspectes fonamentals de l'actuació de l'Administració gestora, en particular respecte del moment temporal en què es va a dictar l'acte de liquidació. Moment temporal a què es refereix la proposta normativa exclusivament en el paràgraf segon del número dos de l'article 5 al manifestar que es realitzarà després del 15 d'octubre, data límit de compliment del deure de declarar, específic dels substituïts, a què s'ha fet referència amb anterioritat. No es pot oblidar que l'existència d'un règim d'anticipació d'ingressos liquidats i ingressats mitjançant la tècnica de l'autoliquidació, exigeix la liquidació administrativa als efectes de concretar la situació de l'obligat -possible devolució de l'excés satisfet- i, si escau, la seva defensa.

En efecte, i com s'ha assenyalat en paràgraf anterior, el número dos d'aquest article 5 regula el deure de presentar una autoliquidació mitjançant el qual s'articula el compliment de l'article 4.2. L'establiment d'aquest deure es recolza en l'article 27.1 del TRLRHL en el qual de forma genèrica es regula la possibilitat que els ens locals exigeixin les taxes en règim d'autoliquidació. Doncs bé, tenint en compte la naturalesa de quota tributària atribuïda a la prevista en el citat article 5.2 del text normatiu proposat, no cap sinó reiterar, des d'aquesta perspectiva, la seva adequació al règim jurídic general que el TRLRHL preveu quant al seu establiment i regulació.

Respecte del compliment dels deures analitzats en els paràgrafs anteriors s'ha de fer una consideració general sobre un element fonamental que pot afectar la seguretat jurídica. Es tracta del temps en què s'ha de procedir a l'esmentat compliment.

El deure d'autoliquidar s'ha de complimentar -"abans de l'1 d'abril de cada any", data que, en una primera aproximació, expressa un límit temporal en el sentit que no cap la seva presentació tempestiva després de la mateixa. És a dir, no es podria admetre com a temporània la seva presentació a partir del dia dos d'abril. No obstant això no ofereix la mateixa claredat el compliment realitzat en aquesta mateixa data o en la que correspongui si el citat dia fos festiu -article 30.5 de la LPA-. El terme "abans" significa prioritat o preferència de temps, DLE, és a dir, no cal presentar-la després de la mateixa però no es pot admetre de forma automàtica que la realitzada en aquest temps, en aquest dia, s'hagi de qualificar de extemporània. En conseqüència atenent als efectes associats a la manca de compliment dels deures tributaris en el temps previst en la norma, en particular respecte de la possible aplicació de les obligacions accessòries, s'hauria d'establir de manera clara i inequívoca que la data de compliment dels citats deures inclou el dia 1 d'abril.

Per la seva banda, respecte del deure de declarar, cal realitzar consideracions semblants. No obstant cal ressaltar que la norma preveu que, en aquest cas, el deure de declarar s'ha de portar a terme "*Posteriorment, abans del 15 d'octubre de cada any...*", és a dir, s'està establint un termini amb la qual cosa s'hauria de disposar, eliminant el vocable "abans", que aquest últim acaba el dia 15 d'octubre, sent així aplicables les regles generals de l'ordenament jurídic respecte del seu còm-

put. S'evitaria d'aquesta forma qualsevol dubte sobre el compliment tempestiu del deure de declarar atenent bàsicament als efectes sancionadors que, en aquest cas, poguessin derivar-se.

D) Disposició addicional 1a

Es pot dir que per raons de tècnica normativa seria convenient eliminar la numeració d'aquesta disposició addicional en la mesura que només està prevista la denominada 1a.

III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció general de l'ordenament jurídic, amb les precisions i observacions posades de relleu en el cos del present informe, i molt especialment a les realitzades respecte de les previsions contingudes a l'Informe econòmic exigint a l'article 25 TRLRHL i respecte del número 2 de l'article 4 del text de l'Ordenança.

3.- Informe respecte a la naturalesa tributària de la reparació paisatgística, derivada de l'ús excepcional del paisatge mitjançant publicitat, tant si el suport de l'activitat publicitària es troba situat en una propietat privada, principalment bastides d'obra i els tancaments d'obra privada, com si es troba en espais del domini públic municipal. (Exp. 970/21)

El Consell Tributari, en sessió de 28 de juliol de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet Informe a petició de la Direcció de Planificació Estratègica i Fiscalitat de la Gerència de Pressupostos i Hisenda, respecte a la naturalesa tributària de la reparació paisatgística, derivada de l'ús excepcional del paisatge mitjançant publicitat, tant si el suport de l'activitat publicitària es troba situat en una propietat privada, principalment bastides d'obra i els tancaments d'obra privada, com si es troba en espais del domini públic municipal. En aquest sentit, es sol·licita que s'informi sobre si la reparació paisatgística derivada de l'ús excepcional del paisatge mitjançant publicitat podria reunir els requisits d'aplicació d'una taxa com a figura fiscal per finançar aquesta reparació, prevista a l'art. 20 i següents del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text Refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL).

A l'esmentada petició s'adjunta un Informe, de caràcter jurídic, sobre la naturalesa tributària de l'ús excepcional del paisatge mitjançant publicitat, i un Informe de justificació econòmica del valor de la utilitat derivada de l'ús excepcional del paisatge mitjançant publicitat.

Es va celebrar una Sessió Informativa sobre la qüestió plantejada, en la qual van estar presents el Director de Planificació Estratègica i Fiscal; el Director d'Ordreances fiscals i altres ingressos, i el Secretari Delegat de l'Institut del Paisatge Urbà i la Qualitat de Vida.

Examinats els anteriors antecedents, s'emeta el següent

INFORME

I.- Plantejament

Els problemes que planteja la present sol·licitud d'Informe, que s'han d'examinar per separat, són els següents:

- a) Possibilitat d'establir una taxa per situar suports d'activitat publicitària en la propietat privada visibles des de les vies públiques. Aquesta anàlisi comporta també determinar si la publicitat situada a les bastides instal·lades per a la restauració o la rehabilitació d'edificis s'ha de considerar publicitat situada en la propietat privada o en el domini públic.
- b) Possibilitat d'establir una taxa per situar suports d'activitat publicitària en el domini públic.

II.- Possibilitat d'establir una taxa per situar suports d'activitat publicitària en la propietat privada visible des de les vies públiques

a) La pregunta que es planteja en la petició d'Informe és la de si la quantificació de la reparació paisatgística (reparació ambiental) derivada de l'ús excepcional del paisatge mitjançant publicitat, la naturalesa de la qual no es determina a l'Ordre de Usos del Paisatge Urbà (OUPU), pot tenir la naturalesa jurídica d'una taxa per l'ocupació del domini públic. Del que es tracta, en definitiva és de determinar, com titula aquest apartat, si es pot establir una taxa per la instal·lació de publicitat en una propietat privada visible des de la via pública.

El problema plantejat es pot entendre resolt a partir de la Sentència del Tribunal Constitucional (STC) núm. 73\2011, de 19 de maig, que va conèixer d'una qüestió d'inconstitucionalitat promoguda per la Secció Primera de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC).

Com a antecedent, l'esmentada Sentència explica el següent:

“La Ley 25/1998, de 13 de julio, de modificación del régimen legal de las tasas estatales y locales y reordenación de las prestaciones patrimoniales de carácter público, fue dictada para adecuar tres textos legales, la Ley general tributaria (LGT), la Ley de tasas y precios públicos (LTPP) y la Ley de haciendas locales (LHL), a la doctrina de la STC 185/1995, de 5 de diciembre. A su vez introdujo en el art. 20.3 LHL, apartado s), un nuevo supuesto de tasa por la utilización privativa o aprovechamiento especial del dominio público local, la instalación de anuncios visibles desde carreteras, caminos vecinales y demás vías públicas locales, al cual se contrae exclusivamente este juicio de constitucionalidad. Las dudas de constitucionalidad se plantean, por consiguiente, sólo en relación con esta concreta tasa por la instalación de anuncios en inmuebles privados que sean visibles desde las vías públicas, y no por la que, conforme autoriza el mismo art. 20.3 letra s), pueda exigirse por la instalación de anuncios ocupando terrenos de dominio público local.”

“El inciso impugnado fue derogado por la Ley 51/002, de 27 de diciembre, de reforma de la LHL, que dio nueva redacción a la letra s) del art. 20.3 LHL, permitiendo a los entes locales a partir de entonces exigir el pago de tasas sólo por la <<instalación de anuncios ocupando terrenos de dominio público local>>”

Degut a la pendència d'un recurs contenciós administratiu en seu del TSJC, el TC va haver de resoldre, encara que l'incís sobre el que es plantejava la qüestió d'inconstitucionalitat ja havia estat derogat.

Pel que aquí interessa, el TC va concloure el següent:

“Aplicando estos criterios, podemos concluir que el tributo cuestionado no es una tasa por ocupación del dominio público, desde el momento en que la instalación de carteles no se produce en el dominio público, sino exclusivamente en el dominio privado, y además la literalidad del precepto descarta que se esté gravando la ocupación del suelo o del vuelo del dominio público. Sostienen el Abogado del Estado y

el Fiscal General del Estado, que podría entenderse que el tributo enjuiciado grava una forma especial de aprovechamiento del dominio público, que podría denominarse <<dominio público visual>>. En otras ocasiones hemos manifestado que nada cabe objetar a que el legislador imponga a los que se benefician de la ocupación del dominio público el deber de financiar la utilización o el aprovechamiento especial del mismo, evitando su financiación por los restantes miembros de la colectividad, ya que su actuación priva o limita el total disfrute del dominio público por parte de la colectividad, (STC 185/1995, de 5 de diciembre), pero no es esto lo que sucede en este caso, ya que no se produce ni privación ni limitación alguna en el disfrute del dominio público. El legislador también puede, en uso de sus competencias de policía, atendiendo a razones medioambientales, de seguridad vial o urbanísticas restringir el uso de la propiedad privada en una de sus manifestaciones, como sería ésta, consistente en situar carteles o anuncios, pero ello no puede servir de base para justificar el tributo enjuiciado, pues no media permiso o autorización administrativa alguna. Realmente lo que se ha pretendido es extender en exceso el concepto de dominio público con la única finalidad de someter a gravamen la mera visibilidad como una forma de aprovechamiento especial del dominio público. El hecho de que puedan ser vistos los carteles o anuncios desde el dominio público no configura un aprovechamiento especial del dominio público susceptible de ser gravado con una tasa.”

Com a conclusió del contingut de la STC transcrita, en la seva part necessària, es pot concloure que no és possible establir una taxa per ocupació del domini públic per publicitat visible des de la via pública i situada en terrenys o espais de propietat privada.

En tot cas, com també diu la STC, són admissibles les restriccions de la publicitat en propietat privada per raons mediambientals o urbanístiques el que, d'alguna forma, ja contempla la OUPU.

b) Sense perjudici de la qüestió que s'exposa a l'apartat anterior, però que hi està relacionat, es planteja el problema de determinar si les bastides que es col·loquen per la restauració o rehabilitació d'edificis o façanes, s'entén que estan situades al domini públic o a la propietat privada.

L'Ordenança Fiscal (OF) 3.10 que regula les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis, disposa en el seu art. 2n.1, que “*Constitueix el fet imposable la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació de serveis de gestió municipal sobre el domini públic estatal*”.

L'apartat 2 del citat art. 2n, disposa:

“A aquests efectes, s'entén per:

(...)

3. Ocupacions auxiliars de l'espai públic per bastides: Ocupació del domini públic municipal per un vehicle, o més a la via pública per operacions de càrrega i descàrrega per al muntatge i desmuntatge de bastides tubulars destinades a la rehabilitació de façanes.”

L'art 3r. b) de la mateixa OF disposa que no estaran subjectes a la taxa “els tancats de protecció de tota classe d'obres i bastides”. El fet que no estiguin subjectes, en el sentit de que “no es meritaren taxes, amb independència de l'obligació de sol·licitar la llicència corresponent” respecte a l'esmentat aprofitament de tancament de protecció d'obres i façanes, confirma que l'OF considera que tant les bastides com la seva protecció, estan situades sobre el domini públic.

Corroborar aquesta apreciació el contingut de l'art. 34 de l'Ordenança sobre l'ús de les vies i els espais públics (OUVPEP). Aquest precepte, pel que aquí interessa, disposa el següent:

“1.L'ocupació de la via pública per a la realització d'obres o per la neteja de les façanes requereix llicència municipal, que es concedirà en les condicions que s'escaiguin per no perjudicar innecessàriament la circulació de persones i vehicles o altres usos. Quan no sigui possible l'ocupació de la via pública es podrà autoritzar la instal·lació de ponts volants o bastides que ocupin l'espai aeri públic.

2.En qualsevol cas, la llicència serà temporal i limitada a la durada de l'obra com a màxim. El titular de la llicència té l'obligació de tancar l'espai per al qual s'autoritza l'ocupació i establir els elements de protecció escaients per tal d'impedir la caiguda de materials a la via pública, i també l'obligació de garantir el pas dels vianants.

3.Les obres es duran a terme en tot cas en les condicions establertes a l'Ordenança sobre medi paisatge urbà.....

(...)

6.El propietari de l'immoble és responsable subsidiari de les obligacions que s'estableixen en aquest precepte en relació al titular de la llicència d'ocupació.”

El problema que llavors es planteja és si la publicitat instal·lada sobre les esmentades bastides es considera que està situada sobre el domini públic o sobre la propietat privada. Sembla, d'acord amb els preceptes citats de l'OF 3.10, i de l'OUVPEP que les bastides es considera que estan situades sobre el domini públic i, en conseqüència, també ho estaria la publicitat que suportessin.

Encara que no és objecte del present Informe, entenem, a la vista de l'anterior conclusió, que caldria clarificar les relacions entre els propietaris dels edificis -responsables subsidiaris dels titulars de la llicència-, les constructors i l'Ajuntament de Barcelona, en relació a la publicitat, a fi de salvaguardar els seus drets i interessos.

III.- Possibilitat d'establir una taxa per situar suports d'activitat publicitària en el domini públic municipal

L'art. 20.3 del TRLRHL estableix que es pot establir una taxa per la “Instal·lació de anuncis ocupant terrenes de domini públic local”.

El clar contingut del precepte fa evident la possibilitat d'establir una taxa per instal·lar anuncis a la via pública, com, per una altra part, recollia la STC abans transcrita.

El complet Informe adjuntat sobre la justificació econòmica de la taxa o algun similar s'haurà d'incloure en el seu dia al procediment d'aprovació de l'OF corresponent.

IV.- Conclusions

Com a conclusions respecte a la sol·licitud formulada, es poden establir les següents:

- a) No s'ajusta a dret l'establiment d'una taxa per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic, per la instal·lació de publicitat visible des de la via pública en terrenys o espais de propietat privada.
- b) L'establiment d'una taxa per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic per la instal·lació de publicitat en espais de domini públic s'ajusta al que estableix l'art. 20.3 del TRLRHL.

4.- Informe sobre la proposta de projecte normatiu (ordenança no fiscal) per a les prestacions patrimonials de caràcter públic no tributàries per al desplegament de conductes portafibra òptica a l'interior del clavegueram (PPCPNT). (Exp. 1072/21)

El Consell Tributari, en sessió de 8 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la proposta de projecte normatiu (ordenança no fiscal) per a les prestacions patrimonials de caràcter públic no tributàries per al desplegament de conductes portafibra òptica a l'interior del clavegueram (PPCPNT). La sol·licitud d'emissió d'informe de data 12 de juliol de 2021 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) Proposta de text de projecte normatiu; (ii) Informe jurídic justificatiu de la proposta de prestacions patrimonials no tributàries relatives al servei de desplegament de conductes portafibra òptica a l'interior del clavegueram, elaborat per la Direcció Jurídica de Medi Ambient i Serveis Urbans-Ecologia Urbana. Barcelona Cicle de l'Aigua, SA; (iii) Informe justificatiu de la necessitat de regular la contraprestació dels serveis que Barcelona Cicle de l'Aigua, SA (BCASA) presta als operadors de fibra òptica, elaborat per la Gerència de Medi Ambient i Serveis Urbans i la Gerència d'Ecologia Urbana i (iiii) Proposta econòmica per l'establiment de prestacions patrimonials públiques no tributàries per al desplegament de conductes portafibra òptica a l'interior del clavegueram, elaborat per la Direcció General de Medi Ambient i Serveis Urbans-Ecologia Urbana. Barcelona Cicle de l'Aigua, SA. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Sobre el procediment i l'objecte del projecte normatiu

El procediment per a l'aprovació de l'Ordenança haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 22.d), 49 i 70.2 de la LBRL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi l'informe econòmic-financer que valori les conseqüències derivades de l'aprovació de l'Ordenança, tal i com el Consell Tributari va assenyalar a l'expedient 109/18, p. 3. En aquest cas consta a l'expedient la documentació ja assenyalada.

Constitueix l'objecte d'aquest informe l'aprovació de la PPCPNT pel desplegament de conductes portafibra òptica a l'interior del clavegueram. La proposta normatiua se situa en l'àmbit del règim jurídic dels elements d'identificació de la PP i de la seva quantificació. Així mateix regula l'àmbit del règim corresponent a la seva aplicació.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

D'acord amb els articles 2 i 20.6 del TRLRHL així com la disposició addicional primera de la Llei general tributària (LGT), són prestacions patrimonials de caràcter

públic no tributàries subjectes a l'article 31.3 de la CE *“las exigidas por la explotación de obras o la prestación de servicios, en régimen de concesión, o sociedades de economía mixta, entidades públicas empresariales, sociedades de capital íntegramente público y demás fórmulas de derecho privado”*. La conseqüència immediata d'aquesta previsió es tradueix en el fet que la norma que les estableixi, en l'àmbit local l'Ordenança, ha de regular-la amb el grau de desenvolupament suficient que permeti la delimitació clara dels elements que les identifiquen i dels que la quantifiquen, és a dir, s'ha de deduir del seu règim jurídic els supòsits a què es vincula el seu naixement, qui ha de satisfer-les, i la quantia a què ascendeix el seu import.

Doncs bé, d'acord amb aquesta regla bàsica, cal afirmar que la proposta normativa presentada a la consideració del Consell Tributari s'adapta amb caràcter general a la mateixa. No obstant això, sense perjudici de les precisions i observacions que es contenen en el cos de l'informe, cal assenyalar que la redacció de la proposta normativa és equívoca respecte de la configuració jurídica de la figura regulada en aquesta. En efecte, es tracta de l'establiment de l'anomenada legalment “prestació patrimonial de caràcter públic no tributària” que consisteix en una obligació que té per objecte donar una quantitat de diners que constitueix la prestació patrimonial. El naixement d'aquesta obligació es vincula a la realització d'uns fets tipificats en la norma que a més ha d'especificar la quantia de la prestació patrimonial que en concret ha de satisfer-se, és a dir, la contraprestació econòmica, fent ara ús de la terminologia utilitzada en l'ordenança projectada.

A) Article primer:

“Art. 1r. Disposicions generals.

D'acord amb allò que disposen els articles 105 i 106 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril reguladora de les bases de règim local, i, especialment l'article 2 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i de conformitat amb l'article 20 del mateix text refós, s'estableixen contraprestacions econòmiques per les prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari relatives al servei de desplegament de conductes porta fibra òptica a l'interior del clavegueram a executar per BCASA.”

Conté aquest precepte referència expressa al conjunt normatiu en el qual es basa l'establiment de les PPCPNT relacionades amb el “servei de desplegament de conductes porta fibra òptica a l'interior del...”. Cap dubte de legalitat al respecte d'aquesta regulació. No obstant els termes “contraprestacions econòmiques” utilitzats en el text normatiu, tal com s'ha assenyalat anteriorment, no es corresponen amb la configuració legal de la figura regulada i no afegeixen res al règim objecte del precepte proposat introduint, a més, un matís de voluntarietat entre parts que és aliè a la naturalesa de la prestació. Es recomana revisar la seva redacció dient directament que “s'estableixen les Prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari...”. Aquests termes es repeteixen en tota la proposta normativa per la qual cosa es recomana la seva revisió.

B) Article segon:

“Art. 2n. Prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari.

Constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari:

1. *Els treballs de planificació, diagnosi de la viabilitat i el projecte de conductes per l'interior del clavegueram.*
2. *Els treballs d'instal·lació de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram entre els punts demanats per l'operador de comunicació en base al projecte constructiu.*
3. *Els treballs de desinstal·lació de conductes portafibra òptica de l'interior del clavegueram.*
4. *Els treballs de manteniment necessaris per garantir la subjecció dels tubs a la paret del clavegueram.”*

Es regulen els supòsits de fet a què es vincula el naixement de la prestació patrimonial prevista. No obstant això aquests supòsits de fet no poden ser qualificats de prestacions patrimonials de caràcter públic denominació que es correspon amb la quantia que ha de satisfer l'obligat o usuari. En aquest precepte s'ha de reflectir especialment de manera directa i inequívoca quins són els fets jurídics a què es vincula el naixement de la prestació patrimonial de referència. És a dir s'han d'establir específicament els supòsits la realització converteix a un subjecte en deutor de la prestació patrimonial regulada. És un element essencial del seu règim jurídic que determina l'existència de la pròpia prestació. En el cas concret, els supòsits regulats s'associen a actuacions administratives, és a dir, a activitats que consisteixen en la realització dels treballs tipificats en els números un a quatre de la proposta. És la realització de l'activitat que es tradueix en els treballs el supòsit de fet que origina l'obligació en què es concreta la PPCPNT regulada.

En aquest sentit podria tenir-se en compte la redacció *“Origina el naixement de les PPCPNT regulades en aquesta Ordenança la realització de les activitats següents: 1. Les que consisteixen en els treballs de planificació...”*.

C) Article tercer:

“Art. 3r. Persones obligades al pagament.

Aquelles empreses que estiguin autoritzades per subministrar xarxes públiques de comunicació.

L'operador comunicarà a BCASA qualsevol traspàs de xarxa de fibra òptica a un altre operador, a fi de mantenir actualitzada la seva base de dades i el seu control general”.

S'identifica en aquest precepte el subjecte que resulta obligat al pagament de la quantia a què ascendeix la prestació patrimonial de referència. S'adequa al que assenyala la introducció d'aquest informe. En relació amb el paràgraf primer, cal assenyalar la conveniència d'utilitzar el vocable *“persones”* que dona títol al precepte en substitució de l'emprat *“empreses”* l'àmbit del qual pot excloure subjectes que reuneixen els requisits que estableix la norma per considerar-los obligats.

Respecte de la regulació continguda en el paràgraf segon, cal aclarir que l'adquirent a què l'obligat cedeix els seus drets ha de ser un subjecte que reuneixi els mateixos requisits exigits a l'obligat a què es refereix el paràgraf primer.

D) Article quart:

“Art. 4t. Bonificacions.

Estan contemplats només pels treballs de manteniment, trams de descompte als operadors amb major volum de conductes portafibra a mantenir, i que es detallen en l'Annex I.”

Cap dubte de legalitat. Els elements de la bonificació estan prou desenvolupats en l'article 4 de manera que no ofereix dubte sobre el seu àmbit objectiu d'aplicació disposant-se a més la seva quantia per remissió al règim de la quota.

Referent a això pot ser més clarificador per als obligats ubicar, sistemàticament, aquesta bonificació bé en l'actual article 6, “*Tarifes*”, relacionat amb un aspecte bàsic de la quantificació de l'import de la prestació patrimonial, situant-la en un possible número 2 i en els mateixos termes en què s'estableix en l'article 4 proposat, bé en un article específic, seria el 7. En definitiva al tractar-se d'una bonificació de la quota el seu règim se situaria immediatament després de regulada aquesta última.

E) Article cinquè:

“Art. 5è. Base de la prestació.

Per la determinació de la base de la prestació es tindrà en compte el següent:

-Pels treballs de planificació, diagnosi de la viabilitat i projecte d'estesa de conductes per l'interior del clavegueram, la base de la prestació seran els metres de conducte projectats independentment del nombre de subconductes.

-Pels treballs d'instal·lació de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram, la base de la prestació seran els metres de conductes portafibra a instal·lar independentment del nombre de subconductes, el nombre de subjeccions de reforç a instal·lar i el nombre de proves d'estanquitat i mandrinat.

-Pels treballs de desinstal·lació de conductes portafibra òptica de l'interior del clavegueram, la base de la prestació seran els metres de conductes portafibra a desinstal·lar independentment del nombre de subconductes, el nombre de talls i connexions de subconductes a l'interior del clavegueram i el nombre de desclavament de subjeccions de reforç.

-Pels treballs de manteniment, la base de la prestació seran els metres de claveguera afectada de conducte portafibra a mantenir i les hores executades en servei d'urgència.”

En aquest precepte s'estableix el paràmetre que permet concretar la base de la prestació. Està expressat en magnituds no dineràries i s'especifiquen per a cada un dels supòsits que conformen l'element objectiu dels fets jurídics a què es vincula el naixement de la PPCPNT regulada. No hi ha objecció de legalitat respecte del text proposat: estan identificades de forma detallada i no s'aparten de les exigències que preveu l'article 31.3 de la CE. D'altra banda, tal com s'ha dit, són expressió de l'element objectiu del fet jurídic que origina la prestació patrimonial.

F) Article sisè:

“Art. 6è. Quota.

Les tarifes de les contraprestacions econòmiques són les que es detallen en l'Annex I.”

Es regula en aquesta norma la quota en què es concreta la prestació patrimonial com a conseqüència de l'aplicació de les anomenades “*Tarifes*” que preveu l'Annex I d'aquesta proposta normativa. En particular, s'articulen mitjançant l'establiment de tipus que constitueixen unitats monetàries aplicables a cada unitat de mesura a través de les quals es manifesta la base regulada a l'article 5 del text. També es regulen en aquest Annex I les quanties a què ascendeixen les bonificacions establertes en l'article 4 de la proposta alhora que es concreta el pressupòsit objectiu a què s'associen.

Res a objectar a aquesta regulació. Podria considerar-se la possibilitat de substituir els termes “*contraprestacions econòmiques*” pel de prestacions patrimonials per la raó ja apuntada a propòsit de l'article 1 de la proposta.

Doncs bé, abans de procedir a l'anàlisi del règim previst en l'Annex I necessari per determinar el contingut d'aquest informe sobre aquest aspecte fonamental de la PPCPNT, considera el Consell Tributari que ha d'analitzar la regulació de l'article 7 de la proposta a l'estar directament vinculada amb els paràmetres i tipus amb l'aplicació dels quals quantifica l'import a què ascendeix la quota. Això és així perquè en aquest article 7 es completa el règim aplicable a la quantificació de la prestació deguda per la realització dels supòsits tipificats en l'article 2. En efecte, amb el títol “*Classificació dels treballs*”, aquest precepte s'ocupa de concretar aspectes fonamentals del règim jurídic de la prestació patrimonial amb la finalitat de regular criteris a tenir en compte en la determinació de les quotes i, en particular, dels tipus específics previstos a l'Annex I. Sense oblidar que, tal com va declarar el Consell Tributari a l'expedient 109/18, pàg. 3 i 4, és preceptiva la incorporació a l'expedient de la proposta d'establiment de la prestació patrimonial d'una memòria econòmica en què es posin en relleu els fonaments justificatius de les quanties de les quotes, és a dir, dels paràmetres i els tipus establerts per la norma per a quantificar-les.

En aquest sentit ja s'ha assenyalat que les magnituds que preveu l'article 5 són transsumpte de l'element objectiu del supòsit de fet que origina l'obligació corresponent, precepte que es completa amb la regulació de l'article 7 en la mesura que aquest últim estableix el contingut i abast dels treballs la realització dels quals constitueix l'aspecte material de l'element objectiu del pressupòsit de fet. A més, completa la delimitació a l'especificar els aspectes quantitius particularitzant els elements que s'han de tenir en compte per dur a terme l'esmentada quantificació. En definitiva es concreten així els aspectes materials i quantificatius que fonamenten les denominades tarifes que preveu l'Annex I de la proposta i troba el seu desenvolupament en la memòria econòmica a la qual s'ha fet referència. Des d'aquesta perspectiva i tenint en compte l'objecte de la PPCPNT prevista en el projecte d'Ordenança presentat, segons criteri del Consell, no cal oposar retret de legalitat als articles 6 i 7.

D'acord amb l'anterior, l'Annex I preveu els tipus específics aplicables a cada unitat de mesura que conforma el paràmetre o base establerta en l'article 5 de la proposta. Aquests tipus es quantifiquen d'acord amb les previsions de l'article 7 que, com s'ha assenyalat, especifiquen l'element objectiu dels fets jurídics que originen la PPCNT tant en el seu aspecte material com en el seu aspecte quantitatiu. Les quanties estan fonamentades en la Memòria econòmica incorporada a l'expedient l'estructura part dels diferents supòsits tipificats en l'article 2 i atenent les magnituds que els expressen quantitativament segons el que preveuen els articles 5 i 7 de l'esmentada proposta. Així apareixen els costos directes i indirectes atribuïbles a cadascun dels supòsits d'acord amb les magnituds que constitueixen la base per a especificar el tipus aplicable a cadascuna d'elles. Els esmentats costos s'adapten amb caràcter general als articles 130 i 131 del RD 1098/2001, de 12 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament general de la Llei de Contractes de l'Administració pública.

En conseqüència, el Consell Tributari considera que la normativa sobre la qual informa s'adapta al règim jurídic d'una PPCNT i que en els seus aspectes quantitatius està justificada suficientment des de la perspectiva dels principis bàsics de la proporcionalitat i de la interdicció de l'arbitrarietat.

G) Article setè:

Art. 7è. Classificació dels treballs.

A l'efecte de l'aplicació de les tarifes de les contraprestacions econòmiques, els treballs es classifiquen de la manera següent:

GRUP I. PLANIFICACIÓ I PROJECTE CONSTRUCTIU. *Planificació, estudis de viabilitat i redacció de projectes d'estesa de conductes portafibra òptica a l'interior del clavegueram.*

Treballs de planificació, diagnosi de la viabilitat d'estesa de conductes per l'interior del clavegueram, i redacció de projecte per a l'estesa de conductes portadors de fibra òptica entre els punts demanats per l'operador de comunicacions, en base a les característiques conegudes del clavegueram, el funcionament hidràulic del mateix, el grau d'ocupació per conductes portafibra ja existents, i les possibles actuacions futures al clavegueram previstes en el Pla Director de Clavegueram.

Establiment d'un sistema tarifari independent del nombre de conductes a projectar, i sense increments per la realització de projectes de dimensió reduïda.

La tarifa corresponent a la redacció del projecte constructiu inclou:

- *La inspecció per part d'una brigada de 7 persones (1 Encarregat, 1 Oficial 1ª, 5 Oficials 2ª) especialista en treballs a l'interior del clavegueram del possible recorregut per a localitzar punts crítics que impedeixin o dificultin el traçat planificat, o identificar qualsevol imprevist no detectat en la fase de planificació. El personal de camp disposa dels equips de seguretat personal i comuns per a desenvolupar les tasques amb seguretat, així com vehicle adaptat al transport de materials i equips.*
- *L'execució del projecte constructiu per part d'un enginyer especialista que treballa amb els sistemes informàtics presents a BCASA que permeten el disseny de les noves instal·lacions i l'execució del pressupost corresponent:*

- *Sistema d'Informació Geogràfica (SIG): per a identificar el possible recorregut dels conductes.*

- *Sistema de Modelització: per a identificar la capacitat hidràulica de les clavegueres per on es proposa el recorregut i determinar el nombre de subjeccions de reforç i revocats amb morter que caldrà executar.*
- *Sistema ofimàtic per a la redacció del projecte i càlcul del pressupost.*

GRUP 2. INSTAL·LACIÓ CONDUCTES PORTAFIBRA. Treballs d'instal·lació de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram entre els punts demanats per l'operador de comunicacions, en base al projecte constructiu prèviament redactat.

Establiment d'un sistema tarifari independent del nombre de conductes a instal·lar, i sense increments per la realització d'instal·lacions de dimensió reduïda o treballs a realitzar en dies festius i/o hores nocturnes.

Els treballs d'instal·lació es realitzen segons el projectat i per tant suposen:

- *L'estesa de conductes, instal·lació de reforços addicionals i revocats amb morter en diferent grau segons les condicions hidràuliques específiques de cada tram de clavegueram, per part d'un equip especialista en treballs a l'interior del clavegueram.*

- *La realització de proves d'estanquitat i mandrinat un cop finalitzada la instal·lació per a garantir els requeriments del operadors de comunicacions per tal de que els tubs estiguin lliures i siguin totalment estancs, facilitant l'estesa de cablejat.*

- *La utilització de materials molt específics (tant en els conductes com en els reforços i morter) doncs han de ser resistents a:*

- *Les especials condicions ambientals del clavegueram per causa de circulació d'aigües fecals.*
- *Les especials condicions de funcionament hidràulic en cas d'episodis de pluja intensa, doncs a Barcelona el clavegueram per on s'instal·len conductes portafibra recull tant aigües fecals com pluvials, i en un volum molt gran per causa de les grans dimensions dels col·lectors.*

Per a la determinació de les tarifes corresponents a la instal·lació de conductes portafibra cal tenir en compte els següents costos:

- *Brigada de 7 persones (1 Encarregat, 1 Oficial 1^a, 5 Oficials 2^a) especialista en treballs a l'interior del clavegueram per a la instal·lació dels conductes, subjeccions de reforç i altres elements que els protegeixen del funcionament hidràulic del clavegueram en condicions extremes. Execució de les sortides cap a les arquetes de l'operador. Realització de les proves d'estanquitat i mandrinatge. El personal de camp disposa dels equips de seguretat personal i comuns per a desenvolupar les tasques amb seguretat, així com de les eines per a treballar en condicions mullades i vehicle adaptat al transport de materials i equips.*

- *La direcció dels treballs i coordinació amb l'operador per a la realització de les sortides cap a la seva arqueta es realitza per part d'un enginyer superior.*

GRUP 3. DESINSTAL·LACIÓ CONDUCTES PORTAFIBRA. Treballs de retirada total de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram entre els punts en que els tubs surten cap a les arquetes dels operadors, o retirada d'una part dels conductes per causa de redistribució dels mateixos cap a noves sortides a l'exterior. Aquest segon cas se sol donar per afeccions d'obres d'urbanització que afecten al clavegueram.

Establiment d'un sistema tarifari independent del nombre de conductes a desinstal·lar, i sense increments per la desinstal·lació de dimensió reduïda o treballs a

realitzar en dies festius i/o hores nocturnes.

Els treballs de desinstal·lació total de conductes contemplen la retirada de subjeccions de reforç i morter de protecció, i la retirada dels conductes de manera que les parets de la claveguera quedin en les condicions prèvies a la instal·lació dels mateixos

La retirada parcial de conductes que suposa la seva redistribució cap a noves sortides es realitza segons el projectat i per tant suposa:

- El tall de conductes, amb total coordinació amb els operadors, per a que aquests prèviament hagin retirat el cablejat de manera que no es provoqui cap afecció a les comunicacions.

- L'estesa de nous conductes, segons el projecte constructiu realitzat.

Per a la determinació de les tarifes corresponents a la desinstal·lació de conductes portafibra cal tenir en compte els següents costos:

- Brigada de 7 persones (1 Encarregat, 1 Oficial 1^a, 5 Oficials 2^a) especialista en treballs a l'interior del clavegueram per a la retirada dels conductes, subjeccions de reforç i altres elements que els protegeixen del funcionament hidràulic del clavegueram en condicions extremes. El personal de camp disposa dels equips de seguretat personal i comuns per a desenvolupar les tasques amb seguretat, així com de les eines per a treballar en condicions mullades i vehicle adaptat al transport de materials i equips.

- La direcció dels treballs i coordinació amb l'operador per a la realització dels talls de conductes, i en cas necessari, de les sortides cap a la seva arqueta es realitza per part d'un enginyer superior.

GRUP 4. MANTENIMENT. Treballs de manteniment necessaris per a garantir la subjecció dels tubs a la paret del clavegueram, doncs per una banda les comunicacions no han de resultar interrompudes, i per altra banda el funcionament hidràulic del clavegueram no ha de quedar afectat per despenjat de conductes.

Els treballs de manteniment de conductes portafibra contemplen:

- Subgrup A. Manteniment preventiu: revisions periòdiques per a detectar l'estat de conservació i subjecció dels tubs i elements auxiliars de protecció, i la reposició d'aquells elements que es detectin en mal estat per evitar el seu trencament. Aquests treballs s'executen en base al Pla de Manteniment que es renova cada 2 anys.

- Subgrup B. Manteniment posterior a episodi de pluja intensa: revisió d'aquells tubs que en episodis de pluja intensa hagin quedat submergits. La identificació d'aquests tubs es fa en base al resultat de la modelació hidràulica del clavegueram, i la planificació de les revisions es fa tenint en compte la criticitat de cadascun dels tubs transmesa pels operadors.

- Subgrup C. Manteniment correctiu: substitució d'elements trencats (subjeccions) o desgastats (arrebossats de morter) i reparació de tubs amb fissures, cops o trencaments, realitzades segons el Pla de Manteniment que es renova cada 2 anys. En cas de reparacions excepcionals en que cal coordinació amb els operadors, es segueixen els protocols establerts en el Pla de Contingència que es renova cada 4 anys.

- Subgrup D. Servei de manteniment urgent 24h x 365d: atenció als operadors davant possibles incidents detectats pels mateixos operadors, o per avaries d'urgent reparació detectades durant el manteniment preventiu o post pluja.

El servei de manteniment requereix d'un equip format per personal de gabinet que realitza els Plans de Manteniment i de Contingència, així com la necessària coordinació i comunicació amb els operadors de comunicacions, i personal de camp que executa les accions de manteniment:

- El personal de camp està compost per un equip de 5 persones (1 Encarregat, 1 Oficial 1^a, 3 Oficials 2^a) que són especialistes en treballs a l'interior del clavegueram i tenen coneixements suficients com per a executar les tasques de manteniment de conductes portafibra òptica. El personal de camp disposa dels materials necessaris per a realitzar reparacions i reposicions, de les eines adients per a treballar a l'interior del clavegueram en condicions mullades, dels equips de seguretat personal i comuns per a desenvolupar les tasques amb seguretat, així com vehicle adaptat al transport de materials i equips.

- El personal de gabinet està compost per l'equivalent de 1,25 persones (1 Tècnic superior i 0,25 Tècnic mig) que realitzen les comunicacions i gestions necessàries per a informar als operadors i donar resposta en cas d'avaries, l'actualització del Pla de Manteniment i el Pla de Contingència, la recerca dels millors materials per a resistir les condicions del clavegueram, així com transmetre les ordres al personal de camp.

- El personal de gabinet treballa amb els sistemes informàtics presents a BCASA que permeten el tractament de la informació, i faciliten la gestió en cas de pluja:

- Sistema d'Informació Geogràfica (SIG): per a identificar la posició dels conductes i enregistrar les operacions de manteniment preventiu i correctiu i els elements substituïts.*
- Sistema de Modelació Hidràulica: per a identificar la càrrega hidràulica de les clavegueres en episodis de pluja i identificar els tubs que hagin pogut patir les conseqüències d'avingudes.*
- Sistema de Telecontrol que permet la rebuda de les dades de pluja i la connexió amb els sistemes SIG i de Modelació Hidràulica.*

El cost dels treballs de manteniment preventiu, post pluja i correctiu es calculen anualment i per a la totalitat de tubs existents al clavegueram de Barcelona doncs, per a optimitzar els treballs i la despesa, el manteniment es realitza conjuntament per a tots els tubs presents en una claveguera independentment del nombre d'operadors als que pertanyin.”

No correspon fer cap retret de legalitat d'acord amb l'assenyalat en relació amb l'article anterior.

H) Article vuitè:

“Art. 8è. Meritació.

La meritació pels treballs de planificació, diagnosi de la viabilitat i projecte d'estesa de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram, es produeix en el moment de fer les feines corresponents.

La meritació pels treballs d'instal·lació de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram, es produeix en el moment de fer les feines corresponents.

La meritació pels treballs de desinstal·lació de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram, es produeix en el moment de fer les feines corresponents.

La meritació pels treballs de manteniment de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram és l'inici de l'exercici corresponent.”

Es regula en aquesta norma un aspecte fonamental que afecta els elements d'identificació de la PPCPNT. Es tracta de la dimensió temporal que està incorporada en el supòsit de fet que origina la prestació prevista. En efecte es tracta de concretar quan s'origina aquesta prestació. Cal assenyalar que conèixer quan existeix jurídicament aquesta última és un aspecte fonamental que afecta la posició de l'obligat que ha de saber de forma inequívoca el moment temporal en què es converteix en obligat amb els efectes que aquesta situació comporta respecte del compliment de la prestació.

En aquest sentit, l'article 6 de la proposta té com a finalitat regular el moment del naixement de l'obligació corresponent per haver realitzat els fets jurídics a què aquesta última s'associa. Doncs bé la regulació proposada s'adapta amb caràcter general a la funció que representa però, a parer del Consell Tributari, s'hauria de precisar quin és el moment de "*fer les feines corresponents*", és a dir, si es tracta del començament de la seva realització o és el de la seva terminació. Els termes utilitzats poden plantejar problemes d'interpretació que s'haurien d'eliminar.

Respecte de la meritació de la prestació "*pels treballs de manteniment*" hauria de substituir-se l'expressió "*és l'inici de l'exercici corresponent*" pel dia concret en què comença l'exercici -1 de gener si la referència és l'any natural- a més d'especificar la durada d'aquest últim. La pròpia proposta utilitza, en l'article anterior, últim paràgraf del "*GRUP 4. MANTENIMENT*", el vocable "*anualment*" que potser hauria de ser la referència per fixar el període temporal que permeti especificar l'exercici a què remet l'article 8 paràgraf quart analitzat. Cal no oblidar que l'activitat de manteniment porta implícita la continuïtat en la seva realització, en conseqüència, en aquest supòsit concret, l'aspecte temporal del supòsit de fet cobra una especial rellevància que explica la necessitat d'especificar el seu abast respecte del naixement de l'obligació en què es concreta des del punt de vista jurídic la PPCPNT.

I) Article novè:

"Art. 9è. Normes de gestió, facturació i període de pagament.

1. La gestió i la recaptació de les contraprestacions econòmiques serà realitzada per BCASA.

2. Les contraprestacions econòmiques se satisfaran en els terminis següents:

-Pels treballs de planificació, diagnosi de la viabilitat i projecte d'estesa de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram, es produeix a la finalització de les feines corresponents.

-Pels treballs d'instal·lació de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram, es produeix a la finalització de les feines corresponents.

-Pels treballs de desinstal·lació de conductes portafibra òptica de l'interior del clavegueram, es produeix a la finalització de les feines corresponents.

-Pels treballs de manteniment de conductes portafibra òptica de l'interior del clavegueram, serà a l'inici del segon trimestre de l'exercici corresponent.

3. El període de pagament de tota la facturació emesa és a 30 dies data factura."

Es regula en aquest precepte el temps de compliment de l'obligació, és a dir, el moment temporal en què neix el deure de satisfer la quantia a què ascendeix la quota de la prestació. Cap problema de legalitat planteja aquesta previsió. Tanmateix cal

ressaltar que en el supòsit d'incompliment per part de l'esmentat obligat la recaptació executiva pot realitzar-se mitjançant el procediment de constrenyiment que ha de dur a terme en tot cas l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona tal com el Consell Tributari va declarar a l'expedient 109/18, pàg. 4-7.

Al número dos d'aquest precepte es regula, segons la dicció literal de la proposta, el termini de pagament de la prestació objecte de l'obligació. Doncs bé cal assenyalar que no s'està regulant aquest últim sinó que s'està establint el moment en què BCASA pot procedir a l'emissió del document en el qual es quantifiqui l'esmentada prestació i la notificació suposarà per a l'obligat al deure de satisfer-la. Ha d'aclarir-se, doncs, en aquest sentit, la norma de referència.

En el paràgraf quart d'aquest número dos s'estableix que el naixement del deure de pagament respecte dels treballs de manteniment és "*l'inici del segon trimestre de l'exercici corresponent*". Es reproduïxen les consideracions fetes en relació amb aquest mateix supòsit de fet respecte de la meritació de l'obligació.

El termini de pagament es regula en el número tres de l'article 9 en el qual es disposa que emesa la factura, i, d'acord amb el manifestat, notificada aquella, el termini de pagament serà de trenta dies a partir de l'esmentada notificació. Cal no oblidar que el títol d'aquest precepte al·ludeix a la gestió de la prestació, funció que inclou la necessitat d'emetre un document -en aquest cas factura- la data de notificació de la qual es converteix en el moment d'inici del termini de compliment. S'ha d'incloure en aquest paràgraf referència expressa a la necessària notificació del document -factura, en la qual es liquida l'import a què ascendeix la prestació objecte de l'obligació.

J) Article desè:

"Art. 10è. Infraccions i sancions.

Cal atènyer-se al que es disposa a l'Ordenança fiscal general.

No obstant, l'incompliment de qualsevol condició tècnica, econòmica o administrativa per part de l'operador eximeix de tota responsabilitat a BCASA, qui al seu temps podrà exercir les accions legals oportunes.

La responsabilitat de BCASA es refereix a la correcta instal·lació i manteniment dels conductes portadors de la fibra òptica, però mai a la pròpia fibra òptica."

Respecte del paràgraf primer de la proposta normativa, cal assenyalar, d'una banda, que si el que està preveient és la possibilitat d'aplicació de la OFG en matèria sancionadora quan així es prevegi en la llei, cap dubte de legalitat es podria atribuir a la norma proposada. Si per contra s'estableix que és d'aplicació el sistema sancionador desenvolupat a la OFG d'acord amb el TRLRHL i amb la LGT, cal manifestar que no hi ha cobertura legal que la fonamenti, atès que l'esmentada normativa es refereix, amb exclusivitat, als tributs. En efecte el conjunt normatiu que regula la potestat sancionadora de l'Administració exigeix que es dugui a terme en el marc de la llei, és a dir, requereix l'existència prèvia d'una llei que reguli els aspectes fonamentals de la mateixa. Aquesta exigència és conseqüència immediata de l'article 25 de la CE que, aplicat al cas concret, vol dir que una Ordenança no pot regular ex novo els aspectes relacionats amb aquesta potestat. Només amb l'existència prèvia

de la llei, i amb respecte als termes en ella establerts, podria una Ordenança intervenir en la regulació del règim d'infraccions i sancions aplicables, si escau, als obligats establerts en l'ordenança reguladora de les PPCPNT. En conseqüència, sense habilitació legal no és possible que aquesta última estableixi el règim d'infraccions i sancions, ni directament ni per remissió, respecte de les prestacions projectades en l'Ordenança sobre la legalitat del qual s'ha de pronunciar el Consell Tributari.

K) Article onzè:

“Art. 11è. Responsabilitat civil

L'operador s'obliga a tenir contractada una pòlissa d'assegurança de Responsabilitat Civil que cobreixi els danys i perjudicis personals, materials i immaterials, els perjudicis immaterials no consecutius i els patrimonials primaris, en una quantitat suficient per a garantir els imports i quantitats que es puguin meritjar pels usuaris i/o clients del propi operador amb la interrupció del servei i la impossibilitat de prestar el mateix per qualsevol causa, i per a qualsevol altre risc d'explotació.”

Cap observació a realitzar ni tampoc cap retret de legalitat.

L) Disposició addicional:

“Les contraprestacions econòmiques seran augmentades amb el percentatge que estableix la legislació sobre l'impost del valor afegit.”

Cap consideració a realitzar. Tampoc cap retret de legalitat.

M) Disposició final.

“La present Ordenança aprovada definitivament entrarà en vigor a partir de l'endemà de la seva publicació al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona i continuarà vigent mentre no s'acordi la derogació o modificació.”

Cap retret de legalitat. Cap consideració a realitzar.

N) Annex I

“TARIFES (Imports en euros i IVA exclòs)

Epígraf I. Treballs de planificació, diagnosi de la viabilitat i projecte.

La contraprestació econòmica a satisfer pels treballs de planificació, diagnosi de la viabilitat i el projecte referits en l'article 7è és la següent: 4,54 €/m

Epígraf II. Treballs d'instal·lació.

La contraprestació econòmica a satisfer pels treballs d'instal·lació de conductes portafibra òptica per l'interior del clavegueram entre els punts demanats per l'operador de comunicació en base al projecte constructiu referits en l'article 7è és la següent:

<i>-Tub adossat/encastat (m):</i>	<i>38,71 €/m</i>
<i>-Subjeccions de reforç (unitat):</i>	<i>12,69 €</i>
<i>-Proves d'estanquitat i mandrinat (unitat):</i>	<i>399,03 €</i>

Epígraf III. Treballs de desinstal·lació.

La contraprestació econòmica a satisfer pels treballs de desinstal·lació de conductes portafibra òptica de l'interior del clavegueram referits en l'article 7è és la següent:

-Tall i connexió de subconductes (unitat):	91,27 €
-Retirada de subconductes instal·lats (m):	6,78 €/m
-Desclavament de subjeccions de reforç (unitat):	7,46 €

Epígraf IV. Treballs de manteniment.

La contraprestació econòmica a satisfer pels treballs de manteniment necessaris per garantir la subjecció dels tubs a la paret del clavegueram referits en l'article 7è és la següent: 2,10 €/m

-Actuacions per activació del servei d'urgència (hora): 229,20 €/h

Pel que fa a les bonificacions que es descriuen en el Art. 4t, el detall dels trams i els descomptes són els següents:

Concepte	Descompte (%)
Primers 25 km de claveguera afectada	0%
Excés de 25 km i fins a 50 km de claveguera afectada	10%
Excés de 50 km i fins a 75 km de claveguera afectada	25%
Excés de 75 km i fins a 100 km de claveguera afectada	50%
Excés de 100 km de claveguera afectada	75%

Les consideracions i observacions corresponents a aquesta norma jurídica s'han realitzat amb ocasió de l'anàlisi dels articles 5, 6 i 7 d'aquesta proposta normativa.

O) Annex II

"PREESCRIPCIONS TÈCNIQUES

Els condicionants tècnics específics dels serveis, seran els següents:

1. Planificació, viabilitat i projecte:

La sol·licitud de viabilitat i projecte d'una nova instal·lació per part de l'operador haurà d'indicar el traçat aproximat i qualsevol altre requeriment (nombre de tubs, situació i nombre d'arquetes, etc.). Si fos necessari es mantindran les reunions tècniques necessàries.

L'estudi de viabilitat que realitzi BCASA definirà la solució més idònia (traçat pels col·lectors i sortides a les arquetes sobre la via pública), en base al seu Sistema de Informació Territorial (SITE), verificant possibles interferències amb altres instal·lacions i/o obres actuals i futures.

En cas de viabilitat positiva, i prèvia acceptació del traçat i definició dels requeriments específics, es realitzarà el projecte a raó d'uns 4 Km. de traçat per mes hàbil, amb inclusió del pressupost estimatiu de la instal·lació. Com a mesura de validació s'efectuaran inspeccions "in situ" del traçat i connexions, per part de brigades especialitzades.

El termini d'execució de la instal·lació de conductes a l'interior del clavegueram, que també se inclouria en el projecte, en condicions normals serà de un màxim de 2 Km. per mes hàbil.

A no ser que s'indiqui el contrari, la oferta presentada en el projecte tindrà una validesa d'un mes com a reserva d'espai. Passat el mes sense rebre encàrrec d'instal·lació, l'espai quedarà disponible per a altres operadors.

2. Instal·lació de conductes:

La instal·lació per part de BCASA dels conductes inclourà el subministrament i grapejat i/o encastat a l'interior dels col·lectors i/o clavegueres, les entrades i sortides per pous de registre i/o embornals, i les proves finals de mandrinat i estanquitat. Correspondrà a l'operador la realització de les rases de connexió i les arquetes situades a l'exterior.

La direcció de les obres d'instal·lació dels conductes, així com la seva inspecció i control, sempre serà realitzada per personal de BCASA, per a assegurar el seu correcte funcionament, i el compliment de les normes de seguretat d'accés a la xarxa de clavegueram.

El replanteig el realitzarà BCASA, abans de l'inici de les obres, conjuntament amb l'operador de fibra òptica o la persona que el representi, si ho desitja. El replanteig bàsicament es realitzarà per la necessària coordinació que cal tenir amb l'operador en l'execució de l'obra civil (rases i arquetes) relativa a les sortides del clavegueram. Si durant el replanteig s'observa algun inconvenient per a realitzar l'obra civil en els punts de sortida escollits, es procedirà a escollir altres punts en millors condicions de mutu acord amb l'operador.

L'accés al clavegueram estarà supeditat a l'absència de risc pluviomètric o d'altre tipus. D'existir algun perill, no es podrà accedir al mateix, ni es computarà el temps perdut a efectes del termini d'execució estimat en el projecte.

3. Manteniment de conductes:

El manteniment, tant preventiu com correctiu, es refereix únicament als conductes portadors de fibra òptica en l'interior del clavegueram, incloses les seves entrades i sortides per pous de registre i/o embornals, però no en les rases de calçada i/o vorera ni en les arquetes de connexió.

El manteniment preventiu consistirà en el recorregut interior del clavegueram, revisant l'estat dels conductes i reparant aquelles anomalies que es detectin. Aquestes operacions s'efectuaran després d'episodis plujosos significatius que produeixin calats en els col·lectors superiors al llindar establert a cada claveguera segons el seu funcionament hidràulic, així com periòdicament al llarg de l'any. Els resultats de les revisions s'informaran periòdicament a l'operador. Si es detectessin anomalies que poguessin posar en risc el servei es comunicarien immediatament a l'operador.

El manteniment correctiu degut a avaries detectades internament es realitzarà com a conseqüència d'avisos del personal que recorre freqüentment els col·lectors i clavegueres. Les avaries en els conductes es deuran normalment al grapejat o desperfectes dels tubs, però també poden ser degudes a enfonsaments del propi clavegueram.

El manteniment correctiu degut a avaries detectades i comunicades per l'operador consistirà en la recerca de possibles trencaments o aixafaments de conductes, i en cas positiu, en la reparació dels mateixos en el menor temps possible, de forma que s'acompleixin els requeriments especificats en el Plec de Condicions Tècniques vigent. En cas negatiu (inspecció fallida) serà comunicat amb la màxima celeritat a l'operador:

• *Avisos en dies laborables de 8h a 18 h: El desplaçament “in situ” dels mitjans de BCASA es farà en el mateix dia, si l’avís arriba abans de les 12 h, o en les primeres 4 h del dia següent laborable si l’avís arriba després de les 12 h. El resultat de la inspecció serà comunicat a l’operador immediatament, i la reparació, si en cal, s’efectuarà tan aviat com sigui possible, depenent de la anomalia existent.*

• *Avisos en altres horaris: En aquests casos la recepció de l’avís la recollirà el servei de guàrdia de BCASA (24 h x 365 dies) i el desplaçament “in situ” es realitzarà en les primeres 4 h del dia següent laborable, en cas de no ser una reparació urgent, o immediatament si ho requereix la urgència.*

En cas d’avaría a la fibra òptica i no en els conductes, si aquesta no pogués ser reparada des de l’exterior, l’operador podrà sol·licitar autorització i ajuda a BCASA per a accedir als col·lectors i/o clavegueres. També podrà sol·licitar autorització i ajuda a BCASA en altres casos.

En cas d’avaría per causes externes al drenatge residual o pluvial, és a dir per afecció de tercers, BCASA procurarà amb la màxima celeritat que es restableixi la continuïtat interrompuda dels conductes i dels col·lectors afectats.

Quan es produeixin afeccions a la xarxa de clavegueram com a conseqüència d’obres programades, es procurarà mantenir la continuïtat dels conductes portafibra, excepte en casos insalvables, en que serà comunicat amb suficient antelació a l’operador (3 mesos), per a produir el menor impacte possible sobre el servei. Si les obres fossin promogudes per l’Ajuntament, no hi haurà compensació econòmica alguna.

Tota la informació que transita per qualsevol conducte de portafibra òptica ha de ser susceptible de ser realitzada per vies alternatives.

Finalitzades les obres, es procediran a realitzar les proves d’estanquitat i mandrinat, en la totalitat dels tubs instal·lats, i en presència de l’operador si aquest ho desitja. Un cop superades les proves, es donaran per acabades les obres i rebudes pel operador.

Els amidaments definitius de l’obra executada seran introduïts en el Sistema d’Informació Territorial de BCASA, així com els preus establerts en el projecte i l’import final resultant, que serà el realment facturat.”

No es realitza cap observació.

III.- Conclusió

El text sotmès a informe s’ajusta, en termes generals, a la legalitat. No obstant això, han de ser ateses les observacions que es formulen en el cos de l’informe i, especialment, les referides als articles 2 i 8 de la proposta normativa.

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal General. La sol·licitud d'emissió d'informe és de data 21 de juliol de 2021.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que ara se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis, respecte de l'Ordenança Fiscal vigent, essencialment en relació amb: (i) la confidencialitat de dades de caràcter personal protegides; ii La publicació de les ordenances fiscals a Norma, Portal Jurídic de Barcelona (iii) els mitjans de pagament dels deutes i sancions tributàries, així com d'altres ingressos de dret públic, i (iv) la reclamació econòmica administrativa en relació amb els actes dictats per l'Ajuntament en el marc de les actuacions d'inspecció relatives a l'Impost sobre Activitats Econòmiques (IAE).

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal General (OFG), haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable.

III.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació del segon paràgraf de l'apartat 2 de l'article 95è de la referida OFG la nova redacció del qual és la següent:

“En tot cas, l'Administració tributària municipal ha de garantir la confidencialitat de les dades de caràcter personal, protegides per la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals i el Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell de 27 d'abril de 2016 relatiu a la protecció de les persones físiques en allò que respecta al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i pel qual es deroga la Directiva 95/46/CE (Reglament general de protecció de dades), així com el caràcter reservat de les dades amb transcendència tributària establert a l'article 95è de la Llei general tributària”.

La modificació proposada respecte d'aquest article 95.2, consistent en l'actualització de la cita de la normativa vigent aplicable a la matèria, és correcta i no mereix cap objecció.

B) L'art. 61, en regular les actuacions municipals per a fer efectiu el deure d'informació i assistència als obligats tributaris, afegeix la publicació en Norma, Portal Jurídic de Barcelona, dels textos de les Ordenances Fiscals i de les seves modificacions.

La inclusió d'aquet medi de publicitat és totalment adient. Se sotmet a la consideració de l'òrgan redactor la conveniència d'afegir que, a més de les Ordenances fiscals i les seves modificacions, el Portal Norma també publica altres disposicions, jurisprudència i dictàmens en matèria tributària, ja que tot plegat contribueix al millor coneixement dels drets i les obligacions tributàries.

C) La modificació de l'article 114.1 de la referida OFG inclou un nou mitjà de pagament dels deutes i sancions tributàries, així com d'altres ingressos de dret públic en la lletra e), que té la següent redacció:

“e) Gir postal a través de la modalitat Tenvio”

En relació amb el fet d'introduir el gir postal com a nou mitjà de pagament el Consell Tributari no té cap objecció. No obstant, cal fer notar que la redacció proposada del precepte circumscriu aquesta possibilitat a un únic i concret tipus de gir postal (“Tenvio”). En relació amb això, si és exactament el que es pretén caldria concretar una la modalitat de gir postal a què es refereix, per tal d'identificar-la i distingir-la d'altres, detallant, per exemple, si és un servei que s'ofereix a través d'un concret operador de serveis postals (per exemple, Correos) o de diversos. Si pel contrari el que es pretén es obrir la porta a altres modalitats de gir postal, caldria emprar una fórmula més oberta –indicant, per exemple, com a mitjà de pagament vàlid el gir postal a través de qualsevol modalitat admesa expressament per l'Ajuntament-, fórmula que es pot acotar, si es vol, identificant una o diverses modalitats concretes –com, per exemple, Tenvio de l'operador x-.

En qualsevol cas, si es vol referir al servei amb aquesta denominació prestat per Correos, cal tenir en compte que la grafia utilitzada per Correos és “TÈnvio”.

D) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 189è de la referida OFG la nova redacció del qual és la següent:

“Article 189è. Reclamació econòmica administrativa. De conformitat amb el que disposa l'article 18.4 del Real Decret 243/1995, pel qual es dicten normes per a la gestió de l'impost sobre activitats econòmiques i es regula la delegació de competències en matèria de gestió censal d'aquest impost, contra els actes derivats de les actuacions d'inspecció que suposin inclusió, exclusió o alteració de les dades contingudes als censos quan aquests actes sons dictats per l'Ajuntament, es pot interposar reclamació econòmica administrativa davant el Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya, prèvia interposició preceptiva a què fa referència l'article 188è de

la present ordenança fiscal general. Fins que aquest recurs no es resolgui, de forma expressa o per silenci, no es podrà plantejar reclamació econòmica administrativa”.

En relació amb la redacció d'aquest precepte i, a la vista que es proposa només substituir l'epígraf del mateix per introduir-hi una referència expressa i explícita a la “reclamació econòmica administrativa” contra els actes dictats per l'Ajuntament en el marc de les actuacions d'inspecció relatives a l'Impost sobre Activitats Econòmiques (IAE) el Consell Tributari considera necessari clarificar la redacció del contingut del precepte de manera que aquesta reclamació econòmica administrativa no es confongui amb el recurs d'alçada el coneixement del qual està reservat al Consell Tributari de conformitat amb l'article 188è de l'OFG. Així, entén el Consell Tributari que, amb posterioritat a la referència que conté l'article 189è al Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya, caldria completar el requisit de la “prèvia interposició preceptiva” incloent una referència expressa al “recurs d'alçada” i continuar segons es recull “a que fa referència l'article 188è de la present ordenança fiscal general”. I seguidament, caldria també completar el darrer incís del precepte 189è afegint, just darrere de l'expressió “fins que aquest recurs”, la referència concreta “d'alçada”, per tal que quedi clar en tot cas que es refereix al recurs del qual ha de conèixer el Consell Tributari.

E) L'art. 192è del projecte es refereix a la composició del Consell Tributari i al mandat els seus membres. Els arts.3.1 i 6.1 del Reglament Orgànic del Consell Tributari, que regulen aquestes qüestions, han estat modificats per Acord del Plenari del Consell municipal en sessió de 23 de juny de 2021 (BOP de 30 de juny de 2021. El primer dels preceptes eleva de cinc a sis el nombre de membres del Consell, i atenent al criteri de paritat de gènere. I l'altra precepte citat disposa que la renovació parcial es farà per meitats, en ser ara parell el nombre de membres.

En conseqüència, l'art. 192è del projecte s'haurà d'ajustar a la nova redacció del Reglament Orgànic del Consell Tributari.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions formulades pel Consell Tributari, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació del projecte sotmès a informe.

6.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.1, reguladora de l'Impost sobre béns immobles. (Exp. 1103/21)

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 1.1, reguladora de l'Impost sobre béns immobles. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 21 de juliol de 2021 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) Proposta de text de projecte normatiu; (ii) Informe justificatiu sobre la inclusió de nova bonificació en sector industrial per incorporació instal·lacions solars voluntàries, realitzat per la Gerència de Medi Ambient i Serveis Urbans. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del TRLRHL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe economicofinancer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest Informe.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 9è.8, la Disposició final i l'Annex de la referida OF, la nova redacció dels quals amb transcripció, en el seu cas, del text anterior que es presenta ratllat és la següent:

Art. 9è. Bonificacions

“8. Gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota íntegra de l'impost per als béns immobles destinats a l'ús residencial o terciari, i del 30% els destinats a ús industrial, en els quals s'hagin instal·lat sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, durant els tres períodes impositius següents a la data de legalització de la instal·lació.

A efectes de l'ús del bé immoble, es considera ús de terciari, la classificació dels usos cadastrals següent:

A: Aparcament

C: Comerç

E: Ensenyament i Cultura

G: Turisme i Hostaleria

K: Esportiu

O: Oficines

P: Administracions Públiques

R: Religió

T: Espectacles

Y: Sanitat

L'aplicació d'aquesta bonificació estarà condicionada a que:

la instal·lació solar no sigui obligatòria per normativa;

la instal·lació estigui degudament legalitzada i/o registrada en l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya; l'Ajuntament hagi acceptat el comunicat d'obres que correspongui;

el/ta sol·licitant subjecte passiu justifiqui la seva participació econòmica, en el cas d'instal·lacions comunitàries;

el/ta sol·licitant subjecte passiu no sigui beneficiari de la bonificació de l'IAE pel mateix motiu per la mateixa instal·lació i entitat o altres ajuts de l'Ajuntament o altres organismes pel mateix concepte.

Per a tots els usos a excepció de l'industrial, l'import acumulat de la bonificació en els tres anys no pot superar el cost de la participació econòmica del sol·licitant en la instal·lació de generació en el cas d'instal·lacions col·lectives o el cost de la instal·lació en el cas que es tracti d'una instal·lació individual. En cas contrari s'haurà de reintegrar l'import econòmic corresponent a l'excés de bonificació. En el cas de l'ús Industrial, l'import màxim de la bonificació acumulat en els tres 3 anys serà el criteri més restrictiu dels següents: de 12.000 € o el cost de la instal·lació sense IVA. (el criteri més restrictiu dels dos).

A aquest efecte, el cost de la instal·lació es considerarà amb IVA, en el cas que la sol·licitud la faci una persona física, i sense IVA, en cas de sol·licitud per una persona jurídica.

La bonificació haurà de ser sol·licitada per l'interessat/a en el termini de tres mesos posteriors a la data de registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya, acreditant:

- a) el document d'admissió del comunicat d'obres per l'Ajuntament;*
- b) la factura de la instal·lació executada signada i segellada per l'empresa instal·ladora;*
- c) declaració responsable conforme es compleixen els diferents condicionants i es presenta la documentació sol·licitada*
- d) en el cas d'instal·lacions col·lectives en edificacions amb divisió de propietat horitzontal, còpia de l'acta de la comunitat de propietaris que inclogui:

  - l'acord de participació i repartiment de costos de la instal·lació,*
  - en el cas de que el cost econòmic de la instal·lació sigui assumit per un tercer, l'acord de la comunitat de propietaris haurà d'expressar que la participació i repartiment de costos de la instal·lació és sufragat per aquesta entitat amb una relació detallada dels propietaris e immobles beneficiats de la inversió realitzada.*
  - el consentiment exprés signat per tal que un tercer presenti una sol·licitud única de bonificació en nom de tots els participants, actuant com a representant, si escau;**
- e) en el cas de sistemes solars tèrmics:

  - el certificat final i d'especificacions tècniques de la instal·lació per a l'aprofitament d'energia solar tèrmica signat per l'instal·lador o el direc-**

tor de l'obra, segons model de l'Agència d'Energia de Barcelona (<http://energia.barcelona>) i

- el justificant de presentació de la declaració responsable per a instal·lacions tèrmiques en edificis en el registre d'entrada de l'Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya, si escau;

f) en el cas de sistemes solars fotovoltaics:

- el justificant de presentació de la sol·licitud de posada en servei o l'autorització administrativa en el registre d'entrada de l'Oficina de Gestió empresarial de la Generalitat de Catalunya, segons model que correspongui, així com el Certificat de direcció i Acabament de l'Obra signat per la Direcció d'Obra o Tècnic competent

- La bonificació corresponent a l'any 2022 és aplicable a les instal·lacions voluntàries on el registre del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament tingui data del 2022.”

Disposició final

“Aquesta Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data **XX de desembre de 2021**, començarà a regir a partir de l'1 de gener de 2022 i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació.”

Annex

“ANNEX

Quadre dels valors cadastrals assignat als usos, establerts a la normativa cadastral per a la valoració de les construccions, a partir dels quals s'aplicarà el tipus específic.

	Ús	Valor cadastral
A	Aparcament	Des de 15.999,37 €
C	Comerç	Des de 314.572,95 €
E	Ensenyament i Cultura	Des de 5.345.103,09 €
G	Turisme i Hostaleria	Des de ~~1.736.665,51 €~~ 5.285.394,10€
I	Indústria	Des de 699.527,88 €
K	Esportiu	Des de 4.347.259,14 €
O	Oficines	Des de 661.900,70 €
P	Administracions Públiques	Des de 9.185.485,82 €
R	Religió	Des de 4.070.277,20 €
T	Espectacles	Des de 4.381.188,36 €
Y	Sanitat	Des de 3.790.097,08 €”

La regulació establerta en aquest precepte es fonamenta en l'article 74.5 del TRLRHL que disposa:

“Las ordenanzas fiscales podrán regular una bonificación de hasta el 50 por 100 de la cuota íntegra del impuesto para los bienes inmuebles en los que se hayan instalado sistemas para el aprovechamiento térmico o eléctrico de la energía proveniente del sol. La aplicación de esta bonificación estará condicionada a que las

instalaciones para la producción de calor incluyan colectores que dispongan de la correspondiente homologación por la Administración competente. Los demás aspectos sustantivos y formales de esta bonificación se especificaran en la ordenanza fiscal.”

Doncs bé, el projecte d'ordenança sobre el qual recau aquest informe s'adapta a aquesta norma legal limitant-se, d'una banda, a modificar les quanties de la bonificació i, de l'altra, a especificar determinats requisits materials i formals de la bonificació proposta dins de l'àmbit subjectiu i objectiu del pressupòsit de fet delimitat en la mateixa. El projecte manté, amb caràcter general, el règim jurídic previst en l'Ordenança actualment en vigor ampliant i aclarint els requisits i el procediment a seguir per a gaudir de la bonificació. En aquest sentit no es formula observació ni cap precisió. En efecte, en relació amb els elements del pressupòsit de fet de la bonificació establerts expressament en la norma legal transcrita cal dir que la proposta normativa especifica la quantia de la bonificació en funció de l'ús dels immobles distingint entre els destinats a ús residencial i terciari, 50%, i industrial, 30%. Cap problema de legalitat planteja la proposta en la mesura que respecta plenament l'article 74.5 transcrit.

Respecte de la possibilitat de completar l'esmentat pressupòsit de fet mitjançant l'establiment de requisits materials, cal dir que en ús d'aquesta habilitació legal prevista en l'article 74.5 esmentat s'incorporen els termes “*i/o registrada*” que s'afegeixen als ja en vigor “*degudament legalitzada*” ampliant-se així les possibilitats de presentació de la sol·licitud regulada en l'OF. Es substitueixen així mateix el termes “*el/la sol·licitant*” per els de “*subjecte passiu*” en els punts en què es regulen amb caràcter general aquests requisits materials. Considera el Consell Tributari que la terminologia incorporada en aquest supòsit és la pròpia del tribut en relació amb el subjecte a què, si és el cas, se li reconeix la bonificació. Cal recordar que en el paràgraf quart d'aquest número 8 de l'article 9è, objecte de la proposta normativa, s'utilitzen els termes “*del sol·licitant*” que en concordança amb el que s'ha dit anteriorment haurien de ser substituïts pels de “*subjecte passiu*”. Afegir ara que aquest paràgraf quart es correspon, parcialment amb el que preveu l'article 12.5 de l'OF en vigor per la qual cosa la proposta normativa preveu la supressió d'aquest últim evitant-se així reiteracions innecessàries. No obstant això cal posar de manifest que en el citat paràgraf quart s'incorpora amb caràcter general un límit a l'import de la bonificació que, respecte dels immobles amb ús industrial, no especificats com ja s'ha assenyalat en la norma actualment en vigor, s'estableix en el menor de 12000 euros o en el cost de la instal·lació en sentit estricte, és a dir, sense incorporació de l'IVA.

Quant als requisits formals, amb caràcter general cal assenyalat que la proposta normativa incorpora com a nous requisits formals els següents: a) s'ha de presentar una declaració responsable en què es manifesti que es compleixen tots els requisits exigits en l'OF conjuntament amb la documentació prevista a la mateixa; b) en cas que el cost econòmic de la instal·lació sigui assumit per un tercer, es disposa que l'acord de la comunitat de propietaris, que ha de ser així mateix presentat, ha d'expressar que la participació i repartiment dels costos és satisfet per aquest, amb una relació dels propietaris i dels immobles beneficiats amb la inversió. Respecte d'aquesta qüestió considera el Consell Tributari que tenint en compte la finalitat que amb caràcter general cal atribuir a la bonificació de referència -protecció del

medi ambient- s'ha de substituir el terme “entitat” pel de “tercer”; c) finalment, quan es tracti de la instal·lació de sistemes solars fotovoltaics es requereix com a nou requisit el certificat de direcció d'acabament de l'obra signat per la direcció de la mateixa o pel tècnic competent.

Tots ells són resultat de l'exercici de les competències normatives de titularitat local d'acord amb els preceptes constitucionals i legals als quals s'ha fet referència en aquest informe i en conseqüència no hi ha cap retret de legalitat.

D'altra banda, i des d'una perspectiva exclusivament formal, tenint en compte que la nova regulació d'aquest número 8 es realitza en un sol paràgraf amb guions i asteriscos, considera el Consell, en concordança amb allò ja assenyalat en l'Informe 181/20, que donada la seva important extensió i complexitat podria ser convenient utilitzar lletres i números amb la finalitat de fer-lo més sistemàtic i clarificador.

Pel que fa a la regulació de la disposició final i de l'Annex no correspon realitzar precisió ni observació al respecte.

III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic amb les precisions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre 2021, de conformitat amb l'art. 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'art. 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet Informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal (OF) 1.2, reguladora de l'Impost sobre Vehicles de Tracció Mecànica (IVTM). La sol·licitud d'emissió d'Informe s'acompanya d'un Informe tècnic justificatiu de modificació de les bonificacions a l'IVTM, signat per la Gerent d'Ecologia Urbana.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La proposta que se sotmet a Informe del Consell Tributari, de modificació de l'OF 1.2, reguladora de l'IVTM, afecta a diferents apartats de l'art. 7è, així com a la inclusió d'una Disposició transitòria. Segons es diu a l'informe tècnic justificatiu citat, diferents informes utilitzats per a l'elaboració del Pla de millora de la qualitat de l'aire de Barcelona han determinat que el trànsit rodat és la principal font contribuïdora als nivells de contaminació d'NO₂ i PM₁₀ a la ciutat. La modificació de l'OF de referència persegueix fomentar la disminució dels nivells de contaminació.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

Les modificacions que es proposen figuren assenyalades en vermell en el text de l'OF 1.2 que figura a l'expedient. Suposen una modificació dels apartats 2 i 3 i la supressió de l'apartat 4, de l'art 7è. Bonificacions, i la inclusió d'una nova Disposició Transitòria. Les redaccions que es proposen són les següents:

“Art. 7è. Bonificacions

1.....

2.Els vehicles amb etiqueta ZERO corresponents a les categories BEV i FCEV segons el registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit gaudiran d'una bonificació del 75% de la quota de l'impost.

3.Els vehicles de tot tipus (excepte remolcs) classificats com ECO que utilitzin combustible benzina, amb emissions fins a 120 gr/km de CO₂, així com els vehicles classificats com PHEV segons el registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit gaudiran d'una bonificació del 25% de la quota de l'impost durant els 5 primers anys a partir de la data de la primera matriculació”.

“Disposició transitòria

Els vehicles que tinguessin aplicada una bonificació amb caràcter previ a l'entrada en vigor d'aquesta Ordenança fiscal i que es vegi modificada o suprimida per les disposicions establertes al nou redactat de l'art 7è se sotmetran al següent règim transitori:

a) Pel que fa als vehicles amb etiqueta ECO de la DGT matriculats abans de l'1 de gener de 2022 i que tinguessin reconeguda la bonificació del 50% passaran a gaudir d'una bonificació del 25% durant un termini màxim de 5 anys a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Ordenança, és a dir, fins el 31 de desembre de 2026.

b) Pel que fa als vehicles amb etiqueta C, B o sense etiqueta ambiental de la DGT, i els vehicles amb etiqueta ambiental ECO que reuneixin alguna de les condicions 1 o 2, mantindran la bonificació reconeguda fins al seu exhauriment: 1) Que es tracti de vehicles que utilitzin com a combustible biogàs, gas natural comprimit, gas líquat, metà, metanol o hidrogen. 2) Que es tracti de vehicles híbrids que utilitzin com a combustible benzina, amb emissions fins a 120 gr/km de CO2.

En l'informe justificatiu que acompanya el projecte es motiven les modificacions, dirigides fonamentalment a fomentar la utilització de vehicles menys contaminants i a evitar la discriminació que pateixen els vehicles elèctrics respecte als més contaminants.

No es fa cap objecció de legalitat a les modificacions proposades, de clara naturalesa tècnica.

Per un altre cantó s'hauria de tenir en consideració el que estableix el Reglament Orgànic municipal, en el seu art. 110, que referint-se a projectes normatius estableix que “*també s'hauria d'incloure prèviament a la seva tramitació, informe jurídic i els informes tècnics i econòmics escaients dels serveis municipals.*” En el supòsit que aquests informes s'incorporessin a l'expedient i donessin lloc a canvis substancials a la proposta de modificació de l'OF, ara informada per aquest Consell Tributari, aquest òrgan hauria d'informar posteriorment sobre les esmentades modificacions.

III.- Conclusió

La proposta de modificació s'ajusta a dret en el seu contingut, sens perjudici de les observacions fetes respecte al contingut de l'expedient.

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 1.4, reguladora de l'Impost sobre activitats econòmiques. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 21 de juliol de 2021 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) Proposta de text de projecte normatiu. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

Les modificacions de l'OF 1.4 que se sotmeten a informe són les següents:

- Modificació de l'article 7.5, relatiu a la bonificació per energia solar
- Modificació de l'article 7.6, relatiu a la bonificació per increment de plantilla

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del TRLRHL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe economicofinancer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança.

En aquest cas, consta a l'expedient la documentació que es ressenya en l'encapçalament del present informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

1.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 7.5 de la referida OF, que regula la bonificació del 50% de la quota de l'impost dels subjectes passius que instal·lin sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, durant els dos períodes impositius següents a la data de legalització de la instal·lació, consistent en la modificació dels incisos cinquè i sisè del paràgraf segon i en l'addició d'un nou incís, que queda situat com a tercer, en el paràgraf tercer del mateix apartat, tot això amb la nova redacció següent amb transcripció, en el seu cas, del text anterior que es presenta ratllat:

Paràgraf segon:

“L’aplicació d’aquesta bonificació estarà condicionada a que:

- la instal·lació solar no sigui obligatòria per normativa,
- els col·lectors solars tèrmics disposin de la corresponent homologació per un organisme competent (Ministeri d’Indústria, Generalitat de Catalunya, Keymark Management Organization, entre d’altres), en el cas d’instal·lacions de producció de calor,
- la instal·lació estigui degudament legalitzada per l’òrgan competent de la Generalitat de Catalunya,
- l’Ajuntament hagi acceptat el comunicat d’obres que correspongui,
- el ~~l’ha sol·licitant~~ **subjecte passiu** justifiqui la seva participació econòmica, en el cas d’instal·lacions comunitàries,
- el ~~l’ha sol·licitant~~ **subjecte passiu** no sigui beneficiari/a de la bonificació de l’~~IAE IBI pel mateix motiu~~ **per la mateixa instal·lació i entitat,**
- les instal·lacions solars que s’integrin a l’edifici on es desenvolupi l’activitat o als edificis adjacents en règim de cessió de l’espai, s’utilitzin a la pròpia activitat,
- l’import de la bonificació acumulat en els dos anys no superi l’import de la seva participació econòmica en el cas d’instal·lacions col·lectives o el cost de la instal·lació en el cas d’instal·lacions individuals.”

Paràgraf tercer:

“La bonificació haurà de ser sol·licitada per l’interessat en el termini de tres mesos posteriors a la data de registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l’òrgan competent de la Generalitat de Catalunya, acreditant:

- el document d’admissió del comunicat d’obres per l’Ajuntament;
- en el cas d’instal·lacions col·lectives, la còpia de l’acord de participació econòmica i repartiment de costos de la instal·lació, degudament signat;
- **En el cas de que el cost econòmic de la instal·lació sigui assumit per un tercer, l’acord de la comunitat de propietaris haurà d’expressar que la participació i repartiment de costos de la instal·lació és sufragat per aquesta entitat amb una relació detallada dels propietaris e immobles beneficiats de la inversió realitzada**
- en el cas de sistemes solars tèrmics:
  - el certificat d’homologació dels col·lectors solars tèrmics,
  - el certificat final i d’especificacions tècniques de la instal·lació per a l’aprofitament d’energia solar tèrmica signat per l’instal·lador o el director de l’obra, segons model de l’Agència d’Energia de Barcelona (<http://energia.barcelona>) i
  - el justificant de presentació de la declaració responsable per a instal·lacions tèrmiques en edificis en el registre d’entrada de l’Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya, si escau;
- en el cas de sistemes solars fotovoltaics:
  - el justificant de presentació de la sol·licitud de posada en servei o l’autorització administrativa en el registre d’entrada de l’Oficina de Gestió empresarial de la Generalitat de Catalunya, segons model correspongui.”

Respecte a les modificacions proposades, importa destacar amb caràcter previ que el text de l’OF manté la redacció de la bonificació que ja va ser objecte d’informe per aquest Consell Tributari en el seu Dictamen 260/17 i en el 571/19, sense

recollir les observacions en ells realitzades, de manera que aquestes observacions es donen per reproduïdes en el present informe que, en conseqüència, es limita a l'examen de la nova redacció donada als incisos abans assenyalats, úniques novetats que presenta l'OF per al exercici 2022.

Concretament, en el paràgraf segon, relatiu a les condicions de la bonificació, tals novetats consisteixen en la substitució de el terme “sol·licitant” pel més adequat de “subjecte passiu” en els incisos 5 i 6; i en la substitució de la referència a la bonificació de l'IAE per la referència a la bonificació de l'IBI a l'incís 6.

L'incís 6 conté l'exigència que el subjecte passiu, abans el sol·licitant, “no sigui beneficiari/a de la bonificació”. En la redacció anterior, aquesta condició de gaudi consistia a no ser beneficiari/a de “la bonificació de l'IAE pel mateix motiu”. En la redacció actual, s'exigeix no ser beneficiari/a de la “la bonificació de l'IBI per la mateixa instal·lació i entitat”. Modificació que, si bé podria ser millorada en la seva redacció concreta, fent menció específica de la denominació de la bonificació a la que s'està fent referència a l'IBI, en nom de la claredat normativa i del respecte a la seguretat jurídica, no hi ha dubte que entra dins de la potestat normativa de configuració d'aquesta bonificació per part de l'Ajuntament, pel que no requereix cap altra observació.

Pel que fa a la modificació del paràgraf tercer d'aquest mateix apartat, relatiu a la documentació acreditativa que ha d'acompanyar la sol·licitud de la bonificació que es regula, consisteix, com s'ha dit en la introducció d'un nou incís. Aquest nou incís contempla el cas específic que “el cost econòmic de la instal·lació sigui assumit per un tercer”. En aquests supòsits, s'exigeix que el corresponent acord de la comunitat de propietaris especifiqui que la participació i el repartiment de costos de la instal·lació “és sufragat per aquesta entitat amb una relació detallada dels propietaris e immobles beneficiats de la inversió realitzada”.

Es tracta per tant, de la regulació d'un supòsit no previst en l'anterior redacció, que incorpora una exigència anàloga a la que s'ha introduït en l'OF de l'IBI per al 2022 per al cas d'instal·lacions col·lectives en edificacions amb divisió de propietat horitzontal. A l'igual que en el supòsit anterior, aquesta previsió entra plenament dins de l'àmbit de configuració normativa que correspon a l'Ajuntament en la regulació d'aquesta bonificació.

2.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'ordinal 5è de l'apartat 6 de l'article 7, de la OF 1.4 relatiu al termini per presentar la sol·licitud de la bonificació per increment de plantilla amb la següent redacció amb transcripció, en el seu cas, del text anterior que es presenta ratllat:

*“5è. La sol·licitud de bonificació s'haurà de presentar **abans de fins el 31 de maig** de l'exercici per al qual es demana la bonificació.”*

La modificació proposada es limita a la regla del punt 5è de les relatives a l'aplicació de la bonificació per increment de plantilla i afecta el termini de presentació de la sol·licitud d'aquesta bonificació. Concretament, es precisa la data de finalització de l'esmentat termini, que serà “el 31 de maig de l'exercici per al qual es demana

la bonificació”, i no “*abans de*” aquesta data, que eren els termes utilitzats per la redacció anterior que ara es substitueix.

3.- Com a última observació, cal indicar que l’Ordenança s’ha d’adaptar a la Llei 11/2021 de 9 de juliol, que va modificar l’article 82-1-c) del TRLHL per aclarir dos extrems: a) aclareix que també les persones físiques no residents en territori espanyol estan exemptes de l’impost i b) aclareix qüestions relatives al càlcul de la xifra de negocis (menor d’un milió d’euros) que determina l’exempció. El nou precepte legal s’ha d’incorporar a l’Ordenança.

IV.- Conclusió

Per tot el que s’ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l’Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l’ordenament jurídic amb les precisions i observacions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'art. 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i amb l'art. 2.1.b) del seu Reglament Orgànic, emet Informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal (OF) 2.1, reguladora de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO). La sol·licitud d'emissió d'Informe s'acompanya d'un Informe justificatiu que inclou la proposta de modificació de l'Ordenança Fiscal per a l'exercici 2022, signat el 14 de juny de 2021 per la Directora de Serveis de Llicències i per la Gerent d'Ecologia Urbana.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

Les modificacions que se sotmeten a Informe del Consell Tributari afecten als dos primers paràgrafs de l'apartat 6 de l'art. 7è. Bonificacions de l'OF 2.1. Segons s'indica en el citat Informe justificatiu, les modificacions es proposen amb l'exclusiva motivació de fer "*adaptacions derivades de l'experiència en la tramitació/gestió corresponents a les bonificacions de l'impost. Havien arribat peticions d'aclariment sobre el redactat*".

II.- Sobre el procediment normatiu

Les modificacions que es proposen figuren assenyalades en vermell en el text de l'OF 2.1. Són les següents (assenyalades sense lletra cursiva):

"6.- Per tal de gaudir de qualsevol de les bonificacions esmentades, serà necessari que el subjecte passiu les sol·liciti, en el moment de presentar la corresponent sol·licitud de la llicència o comunicació prèvia d'obres. L'aplicació de la bonificació en l'autoliquidació de l'impost s'ha d'entendre com a sol·licitud d'aquest benefici fiscal. A tal efecte, s'haurà de detallar en l'autoliquidació el tipus de bonificació sol·licitada.

En qualsevol cas, les sol·licituds de bonificacions que es presentin amb posterioritat a la sol·licitud de llicència o comunicació prèvia, així com amb posterioritat a la finalització de les obres, construccions o instal·lacions en cas de legalització de les mateixes, es consideraran extemporànies.

En cap cas s'atorgarà la bonificació si les construccions, instal·lacions o obres no es troben emparades amb la corresponent llicència o comunicat previ".

En l'informe justificatiu que acompanya el text de l'OF, es motiva la modificació del paràgraf segon del precepte transcrit; res es diu, en canvi, respecte al paràgraf primer, aspecte que s'hauria d'esmenar ja que encara que del seu contingut es pot deduir quina és la seva finalitat, és convenient incloure a l'expedient la seva justificació.

Per un altre cantó, no sembla necessari en aquest supòsit la inclusió d'un estudi d'impacte economicofinancer dels canvis proposats a l'OF 2.1, ja que es tracta d'aspectes procedimentals sense repercussions de caràcter econòmic, sens perjudici de tenir en compte el que disposen els art. 17 a 19 del Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes locals, així com el que disposa l'art. 110 del Reglament Orgànic municipal, respecte a la documentació que ha d'acompanyar a tot projecte normatiu.

III.- Observacions

A) Respecte a la modificació que es proposa del primer paràgraf de l'apartat 6 de l'art. 7è de l'OF, consistent en afegir un punt que determina el com i quan s'ha d'entendre sol·licitada la bonificació. Aquesta qüestió s'havia posat de manifest per aquest Consell Tributari, en el seu Dictamen 231/21, de 2 de juny de 2021. Deia el següent, en la seva part necessària:

“En efecto la norma prevé que se solicite la bonificación pero no regula la forma en que debe cumplimentarse. En consecuencia, lo fundamental es que el sujeto manifieste expresamente su voluntad de comunicar a la Administración que le sea de aplicación la citada bonificación. El sujeto practicó la autoliquidación incorporando la bonificación pretendida, es decir, presentó la autoliquidación exigible y en unidad de documento solicitó su aplicación. No cabe duda de que la Administración tuvo conocimiento de la voluntad del recurrente de que le fuera reconocida en la medida en que declara expresamente ...”.

Entenem que amb aquesta proposta es resol el problema d'una de les possibles formes de sol·licitar la bonificació, sens perjudici que, com abans s'ha indicat, es justifiqui la proposta a l'expedient d'aprovació de modificació de l'OF.

B) Respecte a la proposta de nova redacció del segon apartat 6 de l'art. 7è, inclou el supòsit de que no s'hagi demanat llicència, i les construccions, instal·lacions o obres s'hagin legalitzat amb posterioritat. En aquest cas la bonificació demanada després de la seva finalització es considerarà extemporània.

En el repetit apartat 6, hi ha un tercer paràgraf, que no es proposa modificar, en què s'estableix el següent:

“En cap cas s'atorgarà la bonificació si les construccions, instal·lacions o obres no es troben emparades amb la corresponent llicència o comunicat”.

Entenem que la inclusió de la frase *“en cas de legalització de les mateixes”* en el segon paràgraf de l'apartat 6 pateix un problema de sistemàtica, ja que encaixaria millor en el paràgraf tercer, que estableix que no s'atorgarà la bonificació si

les construccions, instal·lacions o obres no estan emparades amb la corresponent llicència o comunicat; per tant, tampoc, si no estan legalitzades. Per aquesta raó entenem que la modificació que es proposa del paràgraf segon, que és correcta, s'haurà d'integrar al que és el contingut del paràgraf tercer.

Per un altre cantó, també s'ha de tenir en compte quan es reconeix la bonificació en el supòsit de comunicació prèvia de l'art. 73.2 del Decret 64/2014, pel qual s'aprova el Reglament sobre protecció de la legalitat urbanística. Aquest precepte disposa que si transcorreguessin els terminis màxims indicats a la comunicació prèvia, sense que hagin estat iniciades o finalitzades les obres, la persona interessada restarà inhabilitada per començar-les o continuarles.

A aquest fi, aquest Consell proposa la següent redacció dels apartats segon i tercer:

“En qualsevol cas, es consideraran extemporànies les sol·licituds de bonificacions que es presentin amb posterioritat a la sol·licitud de llicència o presentació de la comunicació prèvia, o, en el supòsit de no haver sol·licitat la llicència o presentat la comunicació prèvia, amb posterioritat a la finalització de les construccions, instal·lacions o obres.

En cap cas s'atorgarà la bonificació si les construccions, instal·lacions o obres no es troben emparades amb la corresponent llicència o comunicat, o amb la legalització de les obres.”

IV.- Conclusió

D'acord amb el que s'ha exposat, el Consell Tributari considera que la proposta de modificació dels paràgrafs primer i segon de l'apartat 6 de l'art. 7è. Bonificacions de l'OF 2.1 ICIO, s'ajusta a dret, sens perjudici de les observacions formulades respecte a la seva redacció i sistemàtica.

10.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.2 reguladora del recàrrec a l'impost sobre estades en establiments turístics (Exp. 1107/21)

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 2.2, reguladora del recàrrec a l'impost sobre les estades en establiments turístics. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 21 de juliol de 2021 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) Proposta de text de projecte normatiu; (ii) Informe justificatiu per a la modificació de l'OF 2.2 relativa al recàrrec municipal sobre l'impost d'estades en establiments turístics (IEET) a la ciutat de Barcelona, realitzat per la Direcció de Turisme, Esdeveniments i Indústries Creatives de l'Àrea d'Economia, Recursos i Promoció Econòmica. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

El procediment per a la modificació de la regulació general dels tributs locals haurà d'ajustar-se a les previsions legals contingudes als articles 15-17 del RDLegislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable. L'expedient conté els documents i informes esmentats al paràgraf primer d'aquest informe.

Les normes sobre les que se sol·licita emissió d'informe a aquest Consell es refereixen d'una banda a la disposició transitòria, i d'una altra a la disposició final de l'OF 2.2 reguladora del recàrrec municipal sobre l'Impost d'estades en establiments turístics (IEET) a la ciutat de Barcelona. A la primera es modifica el règim transitori d'aplicació dels tipus impositius del recàrrec i, en la segona, s'estableix la data de l'entrada en vigor.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

La proposta normativa disposa amb transcripció, en el seu cas, del text anterior que es presenta ratllat:

Disposició transitòria

“Per tal de facilitar la implementació del recàrrec previst en aquesta ordenança, s'estableix un període transitori d'aplicació entre els anys 2021 i 2023, durant els quals s'anirà aplicant un increment progressiu del mateix fins assolir la quota prevista a l'article 2.1, d'acord amb el següent escalat:

<i>Any</i>	<i>Import recàrrec</i>	<i>Període de liquidació</i>
2021	0,75 euros	<i>De l'1 de juny de 2021 al 31 de març de 2022</i>
2022	1,75 euros	<i>de l'1 d'abril de 2022 al 31 de març de 2023</i>
2023	2,75 euros	<i>de l'1 d'abril de 2023 al 31 de març de 2024</i>

Disposició final segona

*“Aquesta Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data **XX de desembre de 2021**, entrarà en vigor **l'1 de gener de 2022**, i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació.*

Amb antelació al 15 de maig de 2021, el Govern municipal presentarà al Plenari informació suficient perquè aquest pugui avaluar l'evolució que ha experimentat el turisme a la ciutat.”

El Consell Tributari a l'expedient 96/20, assenyala que *“Quant al número 4 de l'article 2 del Projecte, no cap observació alguna al adaptar-se al que preveu el número 2 de l'article 34 bis de la Llei 5/2017, de 28 de març, en la redacció donada per l'article 5 de la Llei 5/2020, d'abril. Totes les funcions d'aplicació del tribut corresponen a l'ens titular del tribut base, Generalitat de Catalunya. No hi ha cap competència, normativa o aplicativa, atribuïda a l'Ajuntament de Barcelona disposant-se en l'esmentat precepte que, no obstant, les despeses corresponents a l'exercici de les mencionades funcions han de ser satisfets per aquest últim Ajuntament en la quantia i en la forma que preveu la pròpia llei”.*

La norma proposada té per objecte adaptar el règim transitori previst en l'OF reguladora del recàrrec a la normativa que estableix la gestió de l'impost que està a la base de l'esmentat recàrrec municipal regulat en l'OF 2.2. En efecte, en aquesta última, mitjançant la disposició transitòria objecte de la modificació proposada, s'articula una tributació gradual en el temps respecte de l'aplicació dels tipus impositius previstos a l'OF. En aquesta regulació es preveu que cada any s'aplica un tipus diferent de tal manera que les quotes meritades en aquesta unitat temporal van augmentant fins a la plena aplicació dels tipus previstos a l'OF. La unitat de temps és l'any natural. No obstant això en la normativa autonòmica de l'impost bàsic, que és un impost de meritació instantània, es preveu que la seva declaració-liquidació inclourà les quotes meritades en un període de temps semestral que a més no coincideix amb el semestre de l'any natural corresponent. En efecte l'article 10 del Decret 141/2017, de 19 de setembre, pel qual s'aprova el Reglament de l'Impost sobre les estades en establiments turístics, estableix:

Article 10. Període de liquidació.:

1. S'estableixen dos períodes de liquidació semestral:

- a) De l'1 d'abril al 30 de setembre del mateix any.*
- b) De l'1 d'octubre al 30 de març de l'any següent.*

2. L'autoliquidació ha d'incloure les quotes meritades dins de cada semestre per a cada establiment o equipament turístics.”

De manera que la regulació original de l'OF no es correspon amb la de la norma transcrita cosa que fa indispensable adaptar els tipus impositius aplicables per anys naturals a la naturalesa de l'Impost base per ser aquesta d'aplicació necessària per part de l'Ajuntament de Barcelona que, d'acord amb la Llei 5/2017 esmentada i en l'exercici de la seva potestat tributària, reconeguda en els articles 137, 142 i 133.2 de la CE, va aprovar el recàrrec previst.

Per tot això la modificació proposada és conforme amb el règim jurídic establert en la Llei 5/2017 a la qual s'ha fet referència.

Respecte de la Disposició final segona no hi ha cap retret de legalitat a fer.

III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta del text d'Ordenança sotmesa a la seva consideració cap infracció de l'ordenament jurídic.

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.1, reguladora de les Taxes per serveis generals. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 21 de juliol de 2021 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) l'Informe sobre la proposta de modificació de les ordenances fiscals per a l'any 2022, de 30 de juny de 2021, de l'Assessoria Jurídica i del Director dels Serveis d'Assessorament Jurídic; (ii) l'Informe relatiu a l'Ordenança Fiscal 3.1 –Taxes per serveis generals i l'Ordenança Fiscal 3.10 –Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis, de juny de 2021, de la Cap d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (iii) l'Informe relatiu a la Taxa per informes de plans d'autoprotecció per la protecció civil i per l'expedició d'informes tècnics amb l'intervenció del Servei d'SPCPEIS, de juny de 2021, de la Cap d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (iv) l'Informe per incloure noves taxes, i modificar-ne d'existents, a les Ordenances Fiscals 2.5 i 3.1 per a l'any 2022, de 14 de juny de 2021, de l'Arxiver en Cap i el Gerent de Recursos; (v) el quadre que conté el càlcul dels costos de prestació dels serveis d'arxius, de 14 de juny de 2021, de l'Arxiver en Cap; (vi) el quadre que conté el càlcul respecte de la cobertura del cost mitjançant tarifa, de 14 de juny de 2021; (vii) l'Informe relatiu a les Taxes per llicències, informes i altres prestacions relatius a l'àmbit de prevenció, seguretat i mobilitat, de juny de 2021, de la Cap d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (viii) l'Informe relatiu a les Taxes per llicències, informes i altres prestacions relatius a l'àmbit de prevenció, seguretat i mobilitat, de juliol de 2021, de la Cap d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (ix) l'Informe justificatiu de la proposta de taxes per a l'Ordenança Fiscal 3.1 –Taxes per serveis generals, de 18 de juny de 2021, de la Tècnica Superior en Organització del Departament de Transparència i Bones Pràctiques i el Gerent d'Àrea Agenda 2030, Transició Digital i Esports; (x) Informe Tècnic-Econòmic relatiu a la proposta de Taxes per l'Ordenança Fiscal 3.1 –Taxes per Serveis Generals, de 18 de juny de 2021, de la Tècnica Superior en Organització del Departament de Transparència i Bones Pràctiques i el Gerent d'Àrea Agenda 2030, Transició Digital i Esports; (xi) l'Informe relatiu a la Taxa per l'anàlisi d'alcoholèmies i drogo –test, de juny de 2021, de la Cap d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (xii) l'Informe relatiu a la Taxa per l'obtenció dels informes d'accidents i informes tècnics de patrulla de la Guàrdia Urbana, de juny de 2021, de la Cap d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció i (xiii) l'Informe relatiu a la Taxa per concessió de targetes per a les carrabines i pistoles d'aire comprimit, de juny de 2021, de la Cap d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que ara se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis, respecte de l'Ordenança Fiscal vigent, essencialment en relació amb: (i) la inclusió de la referència a la utilització de drons en relació amb l'ocupació de la via pública per a rodatges de pel·lícules, vídeos, enregistraments televisius, realització de maquetes i sessions fotogràfiques; (ii) la supressió d'un supòsit de no subjecció; (iii) la inclusió d'un nou supòsit d'exempció de la taxa en funció de l'import; i (iv) l'Annex de tarifes, introduint algunes noves –relatives als rodatges i gravacions mitjançant vols de drons i a còpies, digitalitzacions i lliurament de documentació-, i modificant els imports d'algunes ja existents.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) 3.1, reguladora de les Taxes per serveis generals, haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostaries derivades de l'aprovació de l'Ordenança i, en el seu cas, el preceptiu informe econòmic-financer que posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost del servei previst a l'article 25 del TRLRHL. Consten incorporats a l'expedient els respectius informes referits a cada una de les modificacions proposades.

III.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 2.2 lletra f) de la referida OF 3.1 la nova redacció del qual és la següent:

“f) Les autoritzacions de sol·licituds d'ocupació de la via pública per a rodatges de pel·lícules, vídeos, enregistraments televisius, realització de maquetes i sessions fotogràfiques (per qualsevol sistema tècnic de gravació i rodatge, per exemple vols de drons,...), mudances (...)”

La modificació proposada respecte d'aquest article 2.2 f) –consistent en afegir la referència a “qualsevol sistema tècnic de gravació i rodatge, per exemple vols de drons”– no mereix cap objecció. Tot i així, des del punt de vista de la tècnica normativa, es recomana evitar les referències exemplificatives. Així es podria redactar: “qualsevol sistema tècnic de gravació i rodatge, inclosos els vols de drons”.

Val a dir que els informes corresponents no fan cap referència justificativa a aquesta modificació.

B) La modificació de l'article 4 de la referida OF 3.1 suprimeix el següent paràgraf:

“No estaran subjectes a la taxa per autoritzacions de sol·licituds d'ocupació de la via pública per a rodatges de pel·lícules, vídeos, enregistraments televisius, realització de maquetes i sessions fotogràfiques, mudances, bastides, grues i reserves, els serveis de recollida de béns i estris procedents de desnonaments judicials de domicili o en situació d'emergència que l'Ajuntament presti d'acord amb la cartera de serveis socials”.

En relació amb la modificació proposada –consistent en l'eliminació d'un supòsit de no subjecció a la taxa (concretament, el dels serveis de recollida de béns i estris procedents de desnonaments judicials de domicili o en situació d'emergència que l'Ajuntament presti d'acord amb la cartera de serveis socials)- el Consell no té res a objectar jurídicament, atès que no només resta emparada per l'autonomia del Consistori, sinó que a més suposa una depuració de la tècnica normativa en tant que suprimeix una reiteració en eliminar un supòsit de no subjecció a la taxa que ja es contempla com al tal a la lletra b) de l'apartat segon de l'article 5 del mateix text de l'OF 3.1, precepte específicament dedicat a les exempcions i bonificacions.

Val a dir que els informes corresponents no es pronuncien respecte d'aquesta proposta de modificació.

C) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 5.3 de la referida OF 3.1 la nova redacció del qual és la següent:

“3. En l'exercici del dret d'accés a la informació pública, estaran exempts de taxa els imports inferiors a 5 euros. L'exempció s'aplicarà a un mateix subjecte passiu només en els supòsits de primera o única sol·licitud en la mateixa setmana. La quota inferior a 5 euros es determinarà un cop aplicades les reduccions i bonificacions que escaiguin”.

Respecte de la modificació proposada, consistent en establir un nou supòsit d'exempció de la taxa per raó de l'import de la mateixa, el Consell Tributari no té cap objecció. Se suggereix una clarificació de la seva redacció de manera que es puguin evitar interpretacions dispars respecte) si el concepte de setmana al qual es refereix el precepte és el de període de set dies consecutius de dilluns a diumenge o bé qualsevol període de set dies consecutius.

En relació amb aquesta proposta de modificació l'Informe justificatiu corresponent emès el 18 de juny de 2021 per la Tècnica Superior en Organització del Departament de Transparència i Bones Pràctiques justifica la mesura en els següents termes:

“Addicionalment, s'ha proposat la incorporació d'una exempció a l'article 5è de l'Ordenança Fiscal 3.1, amb el següent redactat:

“En l'exercici del dret d'accés a la informació pública, estaran exempts de taxa els imports inferiors a 5 euros. L'exempció s'aplicarà a un mateix subjecte passiu només en els supòsits de primera o única sol·licitud en la mateixa setmana.

La quota inferior a 5 euros es determinarà un cop aplicades les reduccions i bonificacions que escaiguin.”

L'exempció es proposa únicament per a l'àmbit del dret d'accés a la informació pública, que és l'àmbit en el qual és competent aquesta Gerència, però la proposta es condiciona, com no pot ser d'una altra manera, a que des d'una altra Gerència no s'hagi formulat una proposta d'exempció per raó de l'import que sigui aplicable amb caràcter general.

L'objectiu d'aquesta proposta d'exempció es proposa per evitar que el cost, en termes de dedicació del personal municipal, de la gestió de la documentació necessària per a fer efectiu el cobrament d'aquestes taxes sigui superior a l'ingrés que finalment suposaran. Aquest objectiu és especialment rellevant en el cas del dret d'accés a la informació pública que es porta a terme en les unitats de gestió fora dels centres municipals d'arxiu, perquè la majoria d'elles reben al cap de l'any, com a molt, una o dues sol·licituds. Com que habitualment la liquidació i cobrament de taxes no es troben entre les tasques habituals d'aquestes unitats, la gestió de la taxa els consumirà un temps elevat que faria que, per a imports petits, el cost de personal sigui superior al corresponent ingrés. D'altra banda, la limitació a una única exempció per subjecte passiu i setmana pretén evitar que els sol·licitants fraccionin les seves sol·licituds d'accés a la informació pública, multiplicant així la feina de tramitació, amb l'objectiu d'evitar el pagament de la taxa."

D) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat A de l'Anex de tarifes de la referida OF 3.1 en relació amb les tarifes per als serveis generals, la nova redacció del qual és la següent:

Apartat	Concepte	Import €
Epígraf I	Llicències, informes i altres prestacions relatius als àmbits de prevenció, seguretat i mobilitat; i de l'hàbitat urbà	
1.1	Per cada autorització de transport escolar i de menors, de caràcter anual	14,67
1.2	Concessió de targetes per a carrabines i pistoles accionades per aire o per un altre gas comprimit, no assimilades a escopetes, d'ànima llisa o ratllada i d'un sol tret, de tret semiautomàtic i les armes lúdica-esportives d'airsoft i paintball accionades per molla o ressort i/o de tipus automàtic.	25,62
1.3	Còpies autoritzades d'informes tècnics i de comunicats d'accidents de circulació als interessats, a les companyies o entitats asseguradores i als jutjats o tribunals	
1.3.1	Informes sol·licitats per finestra:	
	- Per cada informes (amb un màxim d'una fotografia)	117,68
	- Per cada fotografia addicional	3,78
1.3.2	Informes sol·licitats per portal Internet:	
	- Per cada informe (amb un màxim d'una fotografia)	100,03
	- Per cada fotografia addicional	3,16
1.3.2	Expedició d'informes tècnics en els que hagi intervingut el servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament	138,76
1.3.3	Expedició d'informes tècnics d'intervenció de patrulla emesos per la Guàrdia Urbana de Barcelona	28,18
1.4	Croquis d'instal·lacions de semàfors i diagrama de funcionament, i de senyals de circulació	69,82
1.5	Plans de mobilitat de Districtes	
1.5.1	-Duplicat targeta d'accés	9,23
1.5.2	-Duplicat targeta de resident	5,00
1.6	Realització d'anàlisis clíniques de contrast	
1.6.1	Anàlisi clínica per detectar els nivells d'alcohol en sang	272,02
1.6.2	Anàlisi clínica per detectar la presència de drogues tòxiques, estupefaents i/o substàncies psicotròpiques a l'organisme.	307,77
1.7	Informes de plans d'autoprotecció per la protecció civil local.	170,11
1.8	Autoritzacions de sol·licitud d'ocupació de la via pública	
1.8.1	Ocupació per MUDANCES, GRUES MOBILS AUTOPROPULSADES, BASTIDES. PER MAQUINÀRIA DE TREBALL I ALTRES RESERVES	
1.8.1	Tipus A – Vehicle pma ≤ 3.500 Kg + no mitjans Mecànics externs Autorització x Assabentat	0,00
1.8.1	Tipus B – Resta de vehicles Autorització NO Assabentat	40,79
1.8.1	Ocupació per BASTIDES Autorització NO Assabentat	40,79
1.8.1	Ocupació x GRUES	40,79
1.8.1	Tipus A – Vehicle 2/4 eixos Autorització NO Tipus B – Vehicle 5/6 eixos Assabentat Tipus C – Vehicle + ≥ 7 eixos	40,79

1.8.1	Ocupacions x MAQUINÀRIA DE TREBALL I ALTRES RESERVES		
1.8.1	Tipus A – Vehicle 10 m ²	Autorització	40,79
	Tipus B – Vehicle 30 m ²	NO Assabentat	
	Tipus C – Vehicle 30 m ²		
	Tipus D – Vehicle 12 m ²		
1.8.2	Ocupacions x RODATGES I GRAVACIONS	Autorització NO	88,97
	Autoritzacions de sol·licituds d'ocupació de la via pública per rodatges de pel·lícules, videos, enregistrament televisius, realització de maquetes i sessions fotogràfiques	Assabentat	
	AUTOLIQUIDACIÓ		
1.8.3	Ocupacions x RODATGES I GRAVACIONS mitjançant VOLS DE DRONS		124,72
	Autoritzacions de sol·licituds d'ocupació de l'espai públic per al vol de drons	Autorització NO Assabentat	
	AUTOLIQUIDACIÓ		
1.9	Per la tramitació de llicència de terrassa en espai privat d'ús públic , d'acord amb el que estableix l'article 3r apartat b) de l'ordenança municipal de terrasses		220,00
1.10	Pels serveis de tramitació administrativa per l'atorgament, duplicat o modificació de l'autorització sanitària dels establiments i instal·lacions on es realitzen pràctiques de tatuatge, pircing, micropigmentació i tècniques assimilables		
1.10.1	Per l'atorgament de l'autorització sanitària de funcionament, o el canvi de titularitat o les modificacions múltiples de l'autorització sanitària ja atorgada		153,50
1.10.2	Per duplicat o una modificació específica de l'autorització sanitària de funcionament		61,50
1.11.1	Pels serveis de tramitació administrativa d'identificació i registre de Vehicles de Mobilitat Personal (VMP), bicicletes i cicles de més de dues rodes que desenvolupin una activitat d'explotació econòmica		19,00
1.11.2	Pels serveis de tramitació administrativa d'identificació i registre de Vehicles de Mobilitat Personal (VMP), bicicletes i cicles de més de dues rodes per a ús particular		9,50

Epígraf II

153

Informes, estudis i reproduccions de documents d'àmbit general**Euros**

2.1	Compulses de documents a instància de particulars per presentar a administracions alienes a l'Ajuntament de Barcelona	
	- Per cada full a una cara	4,38
	- Per cada full a doble cara	6,93
2.2.	Compareixences a instància de particulars per presentar a administracions alienes a l'Ajuntament de Barcelona	
	- Per cadascuna	18,31
2.3	Fotocòpies, amb exclusió dels documents que la seva reproducció tingui establerta una tarifa específica.	
	Per cada fotocòpia:	
	- una sola cara	0,10
	- les dues cares	0,12
2.4	Impressió en paper d'imatges ja digitalitzades	
	- DIN A-4	0,93
	- DIN A-3	1,65
	- DIN A-2	2,58
2.5	Reproducció de plànols	
	Mesures estàndard (sistema DIN A):	
	- DIN A0 (841×1189 mm)	12,00
	- DIN A1 (594×841 mm)	8,30
	- DIN A2 (420×594 mm)	4,50
	Mesures no estàndard:	
	- De 40 a 80 cm	4,21
	- De 120 a 150 cm	9,63
	- De 150 a 200 cm	11,74
2.6	Subministrament d'informació urbanística informatitzada plànol 1:1.000 (€/ha en suport digital)	5,97
2.7	Reproducció de microfilm	
	- Còpia en paper de microfilm fet	0,56
	- Microfilm de microfilm	0,74
2.8	Còpia en paper, mitjançant el maquinari estàndard disponible a les oficines de gestió, de documents existents en suport digital que es trobin disponibles de forma directa des d'aquestes oficines, amb exclusió dels documents que la seva impressió tingui establerta una tarifa específica.	
	Per cada full:	
	- imprès a una sola cara	0,10
	- imprès a doble cara	0,12
2.9	Digitalització, mitjançant el maquinari estàndard disponible a les oficines de gestió, de documents existents en suport paper, amb exclusió de les digitalitzacions que tinguin establerta una tarifa específica.	
	Per cada pàgina:	0,05
2.10	Suport de lliurament de documentació en format digital, quan sigui inviable la seva remissió per correu electrònic. - USB	5,50
2.11	Informes i estudis realitzats per les diferents àrees a instància de part	
	- per tècnic superior i hora	31,38
	- per tècnic mitjà i hora	24,83
	- per administratiu i hora	20,85

Epígraf III

Reproducció i digitalització de documents del Sistema Municipal d'Arxius

Euros

3.1	Digitalitzacions b/n i color (no inclou el suport de lliurament)	
3.1.1	Fins a DIN A3 (jpeg 150 dpi) Fins a DIN A3, còpia de difusió: PDF/A o JPEG (resolució de referència: 100 a 150 ppp)	0,35
3.1.2	Fins a DIN A3 (tiff 300 dpi) Fins a DIN A3, còpia de preservació: TIFF 6 (resolució de referència: 300 ppp)	4,12
3.1.3	A partir de DIN A2 (tiff 300 dpi) A partir de DIN A2, còpia de difusió: PDF/A o JPEG (resolució de referència: 100 a 150 ppp)	1,00
3.1.4	Fotografia manual digital jpeg (6 mb aprox.) A partir de DIN A2, còpia de preservació: TIFF 6 (resolució de referència: 300 ppp)	5,15
3.1.5	Fotografia manual digital tiff (50 mb aprox.) Fotografia manual digital², còpia de difusió: PDF/A o JPEG (resolució de referència: 100 a 150 ppp). 6Mb aprox.	7,20
3.1.6	Fotografia manual digital², còpia de preservació: TIFF 6 (resolució de referència: 300 ppp). 50Mb aprox.	18,00
3.2	Suport de lliurament (aquest preu s'ha d'afegir al de digitalització)	
3.2.1	Subministrament DVD	1,87
3.2.2	Subministrament CD	1,19

² Nota aplicació taxa epígraf III, apartats 3.1.5 i 3.1.6: El servei de digitalització de documentació mitjançant fotografia manual digital, recollit als apartats 3.1.5 i 3.1.6 de l'epígraf III, serà d'aplicació quan es produeixi alguna de les següents circumstàncies:

- a) Quan l'estat de conservació del document objecte de digitalització no faci possible l'ús d'escàners o plotters, o s'aconselli l'ús de la fotografia manual digital, per tal minimitzar la seva manipulació i garantir-ne l'adequada integritat i preservació. Aquest fet el determinarà el centre d'arxiu en qüestió.
- b) Quan les dimensions del document objecte de digitalització (grans formats) no facin possible l'ús d'escàners o plotters, i requereixin l'ús de la fotografia manual digital. Aquest fet el determinarà el centre d'arxiu en qüestió.
- c) Quan l'usuari sol·liciti expressament, i de forma voluntària, que la reproducció digital del document sigui realitzada mitjançant fotografia manual digital

	Euros	
4.1	Processos d'oferta pública d'ocupació d'accés als grups A1 i A2 amb presentació de la sol·licitud per mitjans telemàtics	26,08
4.2	Processos d'oferta pública d'ocupació d'accés als grups B, C1, C2 i altres amb presentació de la sol·licitud per mitjans telemàtics	16,12
4.3	Processos d'oferta pública d'ocupació d'accés als grups A1 i A2 amb presentació de la sol·licitud per mitjans no telemàtics	52,16
4.4	Processos d'oferta pública d'ocupació d'accés als grups B, C1, C2 i altres amb presentació de la sol·licitud per mitjans no telemàtics	32,24
4.5	Quan els/les aspirants siguin persones que es trobin en situació de desocupació i que no percebin cap prestació econòmica, segons certificat expedit per l'oficina del servei d'ocupació corresponent, o bé persones amb discapacitat que acreditin una discapacitat igual o superior al 33%, mitjançant certificat emès per la institució competent, la quota serà zero.	

Quant a la inclusió específicament d'una tarifa per les ocupacions per rodatges i gravacions mitjançant vols de drons i la determinació del sistema d'autoliquidació per fer efectiva la taxa que es deriva d'aquestes ocupacions, el Consell Tributari no té res a objectar perquè la proposta simplement especifica la norma per a un supòsit concret i estableix el règim de declaració de conformitat amb dret.

En relació amb la distinció, quant a tarifes, entre les còpies de documents d'àmbit general en paper –a una i a doble cara- i la seva digitalització en diversos formats (DIN A3, DIN A2, Fotografies, etc.) i lliurament, aquest Consell Tributari no té jurídicament res a objectar en tant que és una precisió que confereix més claredat a la norma i, en conseqüència, major seguretat jurídica als ciutadans.

Pel que fa a la resta de modificacions previstes en aquest Annex de tarifes per als serveis generals, en tant que contenen variacions de quanties i aspectes exclusivament econòmics, el Consell Tributari observa que ha estat incorporat a l'expedient l'estudi econòmic respectiu que justifica l'establiment de les noves tarifes.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions formulades pel Consell Tributari, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació del projecte sotmès a informe.

12.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.2, reguladora de les taxes per serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament. (Exp. 1109/21)

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.2, reguladora de les Taxes per Serveis de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 21 de juliol s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) Proposta de text de projecte normatiu; (ii) Informe econòmic realitzat pel Departament d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció, i (iii) Informe Jurídic realitzat per la Direcció de Serveis d'Assessorament Jurídic de la Gerència de Seguretat i Prevenció. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

El procediment per a la modificació de la regulació general dels tributs locals haurà d'ajustar-se a les previsions legals contingudes als articles 15-17 del RDLegislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable. L'expedient conté els documents i informes esmentats al paràgraf primer d'aquest informe.

Les normes sobre les que se sol·licita emissió d'informe a aquest Consell es refereixen a l'Annex de la OF 3.2, reguladora de les Taxes per Serveis de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament, en els termes exposats al número següent. A més es refereix a la Disposició final de l'Ordenança en la qual s'estableix la data de la seva entrada en vigor.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

Las normes afectades per la proposta de modificació són les següents:

Article 6è. Tarifes

“Les quotes a satisfer pels serveis d'extinció d'incendis seran el resultat d'aplicar les tarifes següents a la base establerta en l'article anterior.

SERVEI D'EXTINCIÓ D'INCENDIS**Quotes per servei d'intervenció**

<i>Apartat/Concepte</i>	<i>Import €</i>
-------------------------	-----------------

1.1 Quota	224,10
------------------	---------------

La quota de 213,97€ és d'aplicació en tots els serveis esmentats en l'article 2n d'aquesta Ordenança sempre que es compleixin els condicionants següents:

1r. Quan la durada màxima del servei sigui una hora.

2n. Quan en la intervenció no s'utilitzin materials dels esmentats en el punt 4 d'aquest article.

Servei de vehicles (personal i material)

<i>Apartat/Concepte</i>	<i>Import €</i>
-------------------------	-----------------

2.1 Autobomba lleugera tipus B-100. Per hora o fracció	291,68
--	--------

2.2 Autobomba pesant tipus B-200 o B-300. Per hora o fracció	335,65
--	--------

2.3 Autobomba gran incendi tipus B-400. Per hora o fracció	467,41
--	--------

2.4 Escala o braç articulats pesats => 30m. Per hora o fracció	322,20
--	--------

2.5 Escala < 20m. Per hora o fracció	371,70
--------------------------------------	--------

2.6 Vehicle de salvament (tipus C). Per hora o fracció	288,17
--	--------

2.7 Ambulància. Per hora o fracció	176,95
------------------------------------	--------

2.9 Vehicle especial (tipus J). Per hora o fracció	222,85
--	--------

2.10 Furgó de transport (tipus F). Per hora o fracció	87,39
---	-------

2.11 Embarcació pneumàtica. Per hora o fracció	186,75
--	--------

Material

<i>Apartat/Concepte</i>	<i>Import €</i>
-------------------------	-----------------

3.1 Puntal triangular. Per dia o fracció	50,91
--	-------

3.2 Puntal estabilitzador de tracció-compressió. Per dia o fracció	47,97
--	-------

3.3 Puntal telescòpic. Per dia o fracció	11,04
--	-------

3.4 Tauló de 4 m. Per dia o fracció	8,57
-------------------------------------	------

3.5 Xarxa protectora. Per dia o fracció	13,69
---	-------

3.6 Corda comanda de 20 m. (per cada ús)	11,59
--	-------

Préstec de roba i equips d'intervenció del SPEIS

<i>Apartat/Concepte</i>	<i>Import €</i>
-------------------------	-----------------

4.1 Equip d'intervenció sense equip respiratori (ERA)	122,43
---	--------

4.2 Equip d'intervenció amb equip respiratori (ERA)	179,40
---	--------

4.3 Mànega	51,58
------------	-------

NOTA: El material amb tarifa per dia o fracció es facturarà per un import màxim al seu valor de reposició.

5.1 Entrades per accés a l'exposició permanent

- Entrada Ordinària	2,50
- Entrada Reduïda	1,50
- Entrada gratuïta	0,00

5.2 Sales de Formació

- Sala 1 (53,60 m ²) – dia	300,00
- Sala 1 (53,60 m ²) – mig dia	180,00
- Sala 2 (37,80 m ²) – dia	250,00
- Sala 2 (37,80 m ²) – mig dia	120,00
- Unificació sales de formació (Sala 1 + Sala 2) – dia	450,00
- Unificació sales de formació (Sala 1 + Sala 2) - mig dia	250,00

6 Cessió d'espais amb reducció de les tarifes

- Parc Eixample – dia	425,18
- Parc Vall d'Hebron – dia	460,41
- Parc Sant Andreu – dia	400,86
- Parc de Llevant – dia	402,85
- Parc Montjuïc - dia	464,18
- Parc de Zona Franca - dia	383,57”

Les modificacions proposades afecten la quantia de les quotes tributàries a satisfer com a conseqüència de la prestació del “Servei d’extinció d’incendis” i es corresponen amb l’exercici de la potestat tributària reconeguda als ens locals en l’article 133.2 de la CE en concordança amb el que preveuen els articles 137 i 142 de la mateixa Constitució. Cap problema de legalitat cal oposar a la norma proposada. L’expedient consta a més amb el preceptiu informe econòmic que té com a finalitat fonamentar les propostes de modificació quantitativa assenyalades.

Se constata que en el número 1, “Quotes per servei d’intervenció”, apartat 1.1 s’estableix: “La quota de 213,17...” Doncs bé respecte d’aquesta norma cal assenyalar que la quota proposta no coincideix amb la prevista en la mateixa amb la qual cosa hi ha discordança entre totes dues. Entén el Consell Tributari que en el cas de tractar-se d’un error ha de ser esmenat.

Disposició final

*“ La present Ordenança, aprovada definitivament pel Plenai del Consell Municipal en data **XX de desembre de 2021**, començarà a regir a partir de l’1 de gener de 2022 i continuarà vigent mentre no se n’acordi la modificació o derogació.”*

Respecte de la Disposició final, que preveu la data d’entrada en vigor de la proposta de l’OF de referència, no cal oposar cap dubte de legalitat.

III.- Conclusió

Per tot el que s’ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l’Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l’ordenament jurídic amb les precisions posades de manifest en el cos de l’informe.

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.3., reguladora de Taxes per Serveis Urbanístics. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 21 de juliol de 2021 s'acompanyà en la mateixa data amb els següents documents: (i) Proposta de text de projecte normatiu; (ii) Informe de Costos realitzat per la Direcció de Serveis de Llicències de la Gerència d'Urbanisme, (iii) Informe Justificatiu Tècnic i Econòmic realitzat per la Gerència de l'Àrea d'Ecologia Urbana, i (iiii) Informe Justificatiu dels Canvis realitzat per la Direcció de Serveis de Llicències de la Gerència d'Urbanisme. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

El procediment per a la modificació de la regulació general dels tributs locals haurà d'ajustar-se a les previsions legals contingudes als articles 15-17 del RDLegislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable. L'expedient conté els documents i informes esmentats al paràgraf primer d'aquest informe.

Las normas sobre las que se solicita emisión de informe a aquest Consell es refereixen a l'Annex de la OF 3.3 reguladora de Taxes per Serveis Urbanístics en els termes exposats en el número següent. A més es refereix a la Disposició final de l'Ordenança que estableix la data de la seva entrada en vigor.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

Les normes afectades per la proposta de modificació són amb transcripció, en el seu cas, del text anterior que es presenta ratllat les següents:

Annex

“TARIFES

Epígraf I. Obres.

Les qualificacions d'obres majors o menors són les que disposen la legislació vigent, les ordenances metropolitanas d'edificació, l'Ordenança municipal reguladora dels procediments d'intervenció municipal en la tramitació d'obres, i la resta de normativa urbanística.

Les quotes exigibles són les següents (es detallen les actuacions de les llicències i els seus codis segons l'article 3 i annex I de l'Ordenança reguladora del procediment d'intervenció municipal en les obres):

1.1. Llicència d'obres, en les quals la quota s'obté mitjançant el producte de la superfície de l'obra en la que s'actua en m² pel mòdul de 4,96 €/ m² (amb un mínim de 385€):

- Construcció i edificació de nova planta. ~~(1a-OMA)~~ **(O-1a)**
- Obres de gran rehabilitació que suposen una actuació global en tot l'edifici i que comporta, a més, alguna de les actuacions següents: increment de volum o sostre edificable; increment del nombre d'habitatges, departaments o unitats funcionals existents anteriorment; canvi de l'ús principal de l'edifici; redistribució general d'espais amb modificació d'elements comuns de l'edifici (façana, nuclis de comunicació vertical, patis). ~~(1b1-OMA)~~ **(O-1b1)**
- Obres que suposen la substitució de l'edifici, encara que es mantingui la façana o algun element estructural. ~~(1b2-OMA)~~ **(O-1b2)**
- **Superfície incrementada Superfície construïda incrementada** corresponent al volum o sostre edificable sense intervenció global en l'edifici. ~~(1c-OMA)~~ **(O-1c)**
- Construccions prefabricades. ~~(1j-OMA)~~ **(O-1j)**

1.2. Les llicències d'obres no incloses en l'apartat anterior tindran una quota fixa de 385 €.

1.3. Comunicats (segons Ordenança Reguladora dels Procediments d'Intervenció Municipal en les Obres, ORPIMO):

- Comunicats d'obres amb projecte tècnic 51 €
- Comunicats d'obres amb documentació tècnica 43 €

1.4. Taxes per la pròrroga de llicències d'obres majors, comunicats d'obres i declaracions responsables :

- Pròrrogues de llicències d'obres majors. 206 €
- Pròrrogues de comunicats amb projecte tècnic 160 €
- Pròrrogues de comunicats amb documentació tècnica 114 €

1.5. Taxes per la realització d'informes d'idoneïtat tècnica:

- **Informe Previ de Patrimoni 65€**
- Llicències d'obres de l'apartat 1.1 (amb un mínim de 240€) 1,28 €/m²
- Llicències d'obres majors de l'apartat 1.2 240 €
  - Comunicats d'obres amb projecte tècnic 269 €
  - Comunicats d'obres amb documentació tècnica i declaracions responsables 185 €

1.6. Per la realització d'informes sobre obres majors :

- Informes de viabilitat d'avant projectes d'obres majors. 596 €
- Informes de viabilitat d'obres de rehabilitació. 184 €
- Per qualsevol altre informe relatiu a obres. 57 €

1.7. Legalització d'obres: la quota és la que correspondria a la sol·licitud de la llicència necessària per a les obres realitzades o la presentació de la corresponent comunicació.

Epígraf II. Activitats, establiments i instal·lacions

Les quotes exigibles són les següents:

2.1 Per la tramitació de l'autorització municipal o de l'Informe municipal de l'autorització ambiental de la Generalitat , corresponents a les activitats i instal·lacions de l'annex I de la Llei 20/2009	2.295 €
2.2 Per la tramitació de la llicència ambiental corresponent a les activitats i instal·lacions de l'annex II de la Llei 20/2009, i de les llicències d'establiments regulades a la Llei 11/2009, de 6 de juliol, de regulació administrativa dels espectacles públics i les activitats recreatives	1.555 €
2.3 Per la tramitació d'e la llicència municipal sectorial de centres de culte i, actes extraordinaris i llicència d'edifici d'habitatges d'ús turístic.	227 €
2.4. Per la tramitació de la llicència comercial d'establiments de superfície compresa entre 2.500 m ² i 5.000 m ² .	754 €
2.5 Per la tramitació de la llicència d'usos i obres provisionals	227 €
~~2.5:~~ 2.6 Pels procediments de revisió periòdica per a la renovació de l'autorització, corresponents l'annex I i II de la Llei 20/2009, la taxa a satisfer serà el 40% de la que correspondria en cas de tractar-se de l'autorització inicial.	
~~2.6:~~ 2.7 Pels procediments de control periòdic, corresponent a l'annex corresponents als annexos I i II , de l'OMAIA	227 €
~~2.7:~~ 2.8 Per la legalització d'activitats i instal·lacions sense llicència, segons el procediment que s'escaigui, en compliment d'una ordre de l'Administració, la taxa a satisfer serà igual a la que correspondria per la tramitació de l'autorització inicial, de la llicència inicial o de la comunicació prèvia.	
~~2.8:~~ 2.9 Actes extraordinaris de control de les activitats que requereixin la realització de dictàmens pericials, mesuraments sonors o proves analítiques:	
- Per cada dictamen pericial: el cost real del dictamen	
- Per cada mesurament sonor: el cost real del dictamen	
- Per cada prova analítica: el cost real del dictamen	
- Altres mesuraments realitzats per Entitats col·laboradores	300 €
~~2.9:~~ 2.10 Per la realització d'informes d'activitats:	
- Informe urbanístic de compatibilitat relatiu a les activitats i instal·lacions compreses als annex I de la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats, la taxa a satisfer, per cada informe sol·licitat, és	596 €
- Informe urbanístic de compatibilitat relatiu a les activitats i instal·lacions no compreses ~~als annexos II i III~~ a l'annex I de la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats	184 €
- Informes previs regulats al Pla Especial Urbanístic a l'Ordenació dels Establiments d'Allotjament Turístic, Albergos de Joventut, Residències Col·lectives d'Allotjament Temporal i Habitatges d'Ús Turístic a la Ciutat de Barcelona (PEUAT)	184 €

-Informes previs d'activitats regulades al Pla d'usos en règim de distancia i/o densitat	57.114 €
- Per qualsevol altre informe previ d'activitats	57 €

Epígraf III. Concessió de llicències o autoritzacions per a obres i instal·lacions amb motiu de l'ocupació de la via pública

3.1. Construcció de barraques i quioscos a la via pública per a venda, exposició o similars	
3.2. Claveguerons	
A tots els elements precedents, cal aplicar-hi una única tarifa:	171,57 €

Epígraf IV. Col·locació de cartells publicitaris

4.1. Construcció de cartelleres. Per cada mòdul de 3 x 4	200,48 €
4.2. Per la instal·lació de rètols d'identificació o publicitaris al coronament, l a coberta o la mitgera d'un edifici	1.063,11 €
4.3. Per la legalització de col·locació de cartells publicitaris sense llicència, i per la legalització de rètols al coronament, coberta o la mitgera d'un edifici segons el procediment que s'escaigui, en compliment d'una ordre de l'Administració, la taxa a satisfer serà igual a la que correspondria per la tramitació de l'autorització inicial, de la llicència inicial o de la comunicació prèvia.	
4.4. La taxa per la pròrroga de les llicències de col·locació de cartells publicitaris i de rètols publicitaris al coronament, coberta o mitgera d'un edifici serà del 50% de l'import que correspondria en cas de petició de nova llicència.	

Epígraf V. Inspecció d'execució d'obres a instàncies de particulars

5.1. Per la inspecció de l'execució d'obres a la via pública i per a la seva recepció cal abonar les taxes següents:	
a) Connexions ordinàries, sondatges i reparacions de qualsevol mena a la via pública, per unitat	42,23 €
b) Obres per noves instal·lacions a la via pública, per hm o fracció	169,70 €
5.2. Per la realització d'assaigs de la qualitat de les obres s'han d'abonar les taxes següents:	
a) Obres a la via pública de reparació i connexió, per unitat	48,88 €
b) Obres a la via pública per a noves instal·lacions. Segons els assaigs practicats, amb un mínim per hm o fracció.	168,92 €
c) Obres de construcció, reconstrucció o supressió de guals, per unitat	58,49 €
d) Obres de construcció o reconstrucció de voreres, per cada 25 m ² o fracció	58,49 €
5.3. Per la inspecció d'obres d'edificació practicada a instància particular.	
Per informe	84,46 €
Per informe certificat	126,70 €

Epígraf VI. Tramitació d'expedients contradictoris de ruïna

Per la tramitació de cada expedient 2.456,78 €

Epígraf VII. Parcel·lacions i Propietat Horitzontal

7.1. Per la tramitació de cada expedient de llicència de parcel·lació o de llicència de constitució o modificació de règim de propietat horitzontal o constitució o modificació d'un complex immobiliari 705 €

7.2. Per la tramitació d'expedients de declaració d'innecessarietat de les llicències de l'apartat 7.1 i d'altres informes relacionats amb habitabilitat i habitatge 105 €

Epígraf VIII. Actes d'informació urbanística

8.1. Informe urbanístic 57 €

8.2. Certificat de règim urbanístic 105 €

8.3. Plànols d'alineacions i rasants, cessions i afectacions 57 €

Amb caràcter general les modificacions proposades s'adapten al bloc de la legalitat que els resulta aplicable. En particular cal assenyalar que afecten bàsicament als Epígrafs I i II de l'Annex de l'Ordenança en el qual s'estableixen les quanties que s'han de satisfer per la realització del fet imposable tipificat al seu article 2. Respecte del primer d'ells "Epígraf I. Obres", cal distingir entre les modificacions que suposen exclusivament adaptació a la numeració a què es refereix l'Ordenança prevista en el seu paràgraf segon i la que es relaciona amb la inclusió del terme "construïda" de l'apartat 1.1, paràgraf quart.

En el paràgraf 1.5 s'incorpora la quantificació de la taxa corresponent al denominat "Informe Previ de Patrimoni" que s'enquadra plenament a l'article 2 de l'Ordenança, atès que en el seu número 1.2g) s'inclou "Tramitació d'informes". Cap retret de legalitat hi ha doncs que realitzar respecte de la modificació proposada.

Respecte de l'"Epígraf II. Activitats, establiments i instal·lacions", es proposen modificacions en virtut de les quals es quantifiquen les taxes corresponents a la tramitació de "l'Informe municipal d'autorització ambiental de la Generalitat" (número 2.1 de la proposta) i "Per la tramitació de la llicència d'usos i obres provisionals". Doncs bé, en ambdós casos s'adapten plenament a l'article 2 de l'Ordenança, número 1, paràgraf 1.2 g). A part d'això, cal ressaltar que la mateixa ordenança es remet, en relació amb la primera de les modificacions, a la llei que ho preveu, Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats, i respecte de la segona cal esmentar que està previst en el Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel que s'aprova el Text Refós de la Llei d'urbanisme, tal com es declara en "l'Informe justificatiu dels canvis" que acompanya aquesta proposta. S'acompanya a més la memòria econòmica prevista a l'article 25 del TRLRHL que està a la base d'aquestes modificacions i que afecten a la quantificació de la taxa.

Disposició final

*“Aquesta Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data **XX de desembre de 2021**, entrarà en vigor a partir de **l’1 de gener de 2022**. Mentre tant no s’acordi la modificació o derogació, continuarà vigent l’aprovada en aquest acte.”*

En la disposició final es preveu la data de la possible entrada en vigor de la proposta de l’OF a què es refereix aquest informe. No cal oposar cap dubte de legalitat.

III.- Conclusió

Per tot el que s’ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l’Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l’ordenament jurídic amb les precisions posades de relleu en el cos de l’informe.

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.8, reguladora de les Taxes per Prestacions de la Guàrdia Urbana i Circulacions Especials. La sol·licitud d'emissió d'informe de data de data 21 de juliol de 2021 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) Proposta de text de projecte normatiu; (ii) Informe de l'Assessoria Jurídica de l'Ajuntament, de data 30 de juny de 2021; i (iii) Informe econòmic del Departament d'Administració Econòmica i Contractació, Gerència de Seguretat i Prevenció, de la mateixa data. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació de la OF 3.8 que se sotmet a informe afecta exclusivament a l'Annex de Tarifes i consisteix en la modificació del seu import.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del TRLRHL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe economicofinancer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança i, en el cas de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic, o per finançar total o parcialment els nous serveis, els informes tecnicoeconòmics en els quals es posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost d'aquells respectivament, exigits per l'article 25 del TRLRHL.

En el present cas, consta a l'expedient la documentació que es ressenya en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Com s'ha dit anteriorment, la modificació de l'OF 3.8 que se sotmet a informe afecta exclusivament l'Annex de Tarifes i consisteix en la modificació dels imports corresponents, els quals queden fixats de la següent manera:

Epígraf/Concepte	Import €
I Prestacions de la Guàrdia Urbana	
1.1 Per agent i hora diürna	59,81
Per agent i hora nocturna o festiva	63,78
1.2 Per la prestació de serveis extraordinaris de vigilància	
Per servei, agent i hora diürna	59,81
Per servei, agent i hora nocturna o festiva	63,78
Per servei, caporal i hora diürna	63,26
Per servei, caporal i hora nocturna o festiva	66,46
Per servei, sergents i hora diürna	66,17
Per servei, sergents i hora nocturna o festiva	69,06
Per servei, motorista i hora diürna	65,86
Per servei, motorista i hora nocturna o festiva	69,07
Per servei, cotxe patrulla i 2 guàrdies/hora	106,69
II Circulacions especials i conducció, vigilància i acompanyament de vehicles	
2.1 Per cada autorització de vehicle sense acompanyament	31,89
2.2 Per cada motorista i hora o fracció que acompanyi vehicle diürn	65,85
2.3 Per cada motorista i hora o fracció que acompanyi vehicle nocturn	70,78
2.4 Per cada autorització anual per circular un vehicle especial sense càrrega i sense acompanyament (semiremolc, conjunt no excedirà de 20 metres/logitud, 3 metres/amplada i 4,5 metres/alçada)	319,36
2.5 Per cada autorització anual, per circular un vehicle especial amb càrrega i itinerari exclusiu de Ronda Litoral (B-10) Sud fins el Port de Barcelona	374,75
2.6 Per cada autorització de transports especials fins un total de 115 tones i/o 12,6 TN per eix. Tramitació general únicament de Guàrdia Urbana	26,61
2.7 Per cada autorització de transports especials superiors a 115 tones i/o 12,6 TN per eix, que necessiti de intervenció d'altres dependències municipals	70,01

En el preceptiu i detallat estudi econòmic justificatiu que acompanya la proposta es posa de manifest de manera expressa que la quantia de les taxes proposades per a 2022 “no excedeixen el cost total de cadascuna de les prestacions de la Guàrdia Urbana subjectes”, fet que acredita el compliment del principi d'equivalència de l'article 24.2 del TRLRHL, d'acord amb la interpretació continguda en la STS de 8 d'octubre de 2010, derivada de les SSTC 296/1994 i 16/2003.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic amb les precisions i observacions posades de relleu en el cos del present informe.

15.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.9 reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local i la prestació d'altres serveis a favor d'explotadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques. (Exp. 1112/21)

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.9, reguladora de Taxes per la Utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local i la prestació d'altres serveis a favor d'explotadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques. A la sol·licitud d'emissió d'informe de data 2 de juliol de 2021 s'acompanya exclusivament la nova proposta de projecte normatiu, atès que la proposta que aquí s'informa es limita a recollir les observacions ja formulades en l'informe 176/20, aprovat pel Consell Tributari en data 7 d'octubre de 2020.

El Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

El procediment per a l'aprovació de l'ordenança haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15, 16 i 17 del TRLRHL i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi l'informe economicofinancer que valori les conseqüències derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En aquest cas, consta a l'expedient la documentació ja assenyalada.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

Constitueix l'objecte d'aquest informe la modificació de l'Ordenança 3.9 reguladora de Taxes per la Utilització privativa i l'aprofitament especial del domini públic local i la prestació d'altres serveis a favor d'explotadors de serveis de telecomunicacions per estendre xarxes de comunicacions electròniques. La proposta normativa se situa bàsicament en l'àmbit del règim jurídic dels elements d'identificació de la Taxa. Així mateix regula determinats aspectes de la seva quantificació.

Es pot afirmar que amb caràcter general la proposta normativa presentada a la consideració del Consell Tributari s'adapta al conjunt de normes que regula els tributs locals. En particular als articles 20 i següents de l'TRLRHL. Tanmateix es realitzen les següents precisions i observacions:

Article 2n. Fet imposable

“2. A efectes d'aquesta ordenança fiscal s'entenen per serveis associats totes les actuacions administratives necessàries per a què sigui efectiu l'ús privatiu dels

béns del domini públic corresponents, entre d'altres, els necessaris per validar la viabilitat i garantir la continuïtat dels serveis existents, els de gestió tant per al control administratiu (inventari, gestió econòmica i legal) com per al control tècnic dels béns ocupats (inspeccions, modificacions i afectacions), així com els necessaris per garantir el manteniment i un desenvolupament raonable del servei o activitat.

Així mateix, s'entenen per serveis vinculats, totes les actuacions necessàries per a què sigui efectiu l'ús privatiu dels béns del domini públic amb requeriments específics i que per les característiques especials hagin de ser realitzades pels ens competents en la matèria com són, entre d'altres, la viabilitat, el projecte, la instal·lació i el desmuntatge de conductes a l'interior del clavegueram.

3. De conformitat amb el que s'estableix a l'article 1er d'aquesta ordenança, no es troben subjectes a aquesta taxa les empreses subjectes a la taxa establerta a l'ordenança fiscal 3.11, relativa a la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de subministraments d'interès general, i les empreses subjectes a la taxa establerta a l'ordenança fiscal 3.16, relativa a la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil, en relació als aprofitaments gravats en les esmentades ordenances fiscals."

Article 5è. Exempcions

"c) Els obligats tributaris que hagin participat en el finançament de les infraestructures objecte d'aquesta taxa, en relació a les parts que ocupin en virtut de la seva participació sempre i quan ocupin la part corresponent a la seva participació, com per exemple les galeries de l'àmbit 22@."

Article 6è. Meritació de la taxa i període impositiu

"1. Aquesta taxa es merita en el moment que s'inicia la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació de serveis de gestió municipal sobre el domini públic estatal, encara que no se n'hagi sol·licitat o obtingut la corresponent llicència."

La proposta normativa expressada en els preceptes transcrits s'adequa al que assenyala l'informe emès pel Consell Tributari, aprovat el dia 7 d'octubre de 2020, número 176/20.

Pel que fa a la modificació proposada en relació amb l'article 2, HI, cal assenyalar que en el citat informe s'analitzen els conceptes "serveis associats" i "serveis vinculats" recomanant, respecte d'aquests últims, la conveniència d'assenyalar amb precisió que són serveis públics diferents dels previstos a l'article 2 del projecte d'ordenança a l'anàlisi del qual ens remetem", és a dir, dels serveis associats.

Doncs bé, d'acord amb aquesta afirmació, l'article 2 de la proposta, mitjançant la redacció d'un nou paràgraf -segon- té per objecte, en primer lloc, definir els dos tipus de serveis delimitant així l'element objectiu del fet imposable. Les definicions corresponents, en la mesura que s'adapten als elements fixats en l'esmentat

informe que els vincula, el primer, a serveis que s'uneixen per aconseguir un fi i, els segons, a serveis independents que es fonen un en l'altre, s'adeqüen a l'ordenament jurídic.

En segon lloc incorpora un tercer paràgraf en el qual s'estableix la incompatibilitat entre l'aplicació d'aquesta taxa i les regulades en les Ordenances fiscals 3.11 relativa a la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de subministraments d'interès general i en l'ordenança fiscal 3.16 relativa a la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil en relació als aprofitaments gravats en les esmentades ordenances fiscals. Al respecte regula un supòsit de no subjecció que afecta amb caràcter general a tots els subjectes que es trobin en l'àmbit d'aplicació d'aquestes últimes ordenances. No hi ha retret de legalitat en la mesura que respon a l'exercici de la potestat tributària atribuïda en l'article 133.2 de la CE així com en els articles 137, 140 i 142 de la CE.

Respecte dels articles 5 i 6 de l'Ordenança, les modificacions s'adapten plenament a allò assenyalat a l'informe a què s'està fent referència.

Article 7è. Quota tributària

“La quantia de les taxes regulades en la present ordenança serà la següent: Constitueix la quota tributària, la continguda en les tarifes que figuren en l'Annex, conforme al previst en els articles 24.1.a) i 24.2) del TRLRHL, per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic local, i al previst en l'article 24.2 del TRLRHL pels serveis associats.

L'import de les taxes previstes en aquesta ordenança es fixa prenent com a referència el valor que tindria al mercat la utilitat derivada d'aquesta utilització o aprofitament, com si els béns afectats no fossin de domini públic, i pels serveis associats tenint en compte els costos directes i indirectes, i els necessaris per garantir el manteniment i un desenvolupament raonable del servei. Tots ells adoptats a la vista del corresponent d'un informe tècnic-econòmic en el qual es posa de manifest el valor de mercat i els costos dels serveis associats a partir de les següents variables: En concret:

1. Per a l'aprofitament de béns del domini públic per ocupacions en subsòl, d'acord amb les recomanacions de la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (CNMC), es consideren els preus de referència de l'oferta pública MARCo, que estableix les obligacions i regula les condicions en que TESAU, com a operador amb pes significatiu de mercat (incumbent), ha de posar a disposició de tercers operadors les seves infraestructures per al desplegament de fibra òptica. L'oferta MARCo està essent àmpliament utilitzada pels operadors de telecomunicacions i ha establert, de facto, uns preus de referència al sector.

2. Per a l'aprofitament de béns del domini públic per ocupació d'espais, es determina en base al preu mensual mitjà a Barcelona pel lloguer d'habitatge amb un factor corrector per la distorsió en el preu de mercat que afecta als edificis amb una antena de telefonia mòbil a prop. Així mateix, També es tenen en compte els costos necessaris per garantir el manteniment i el servei.

3. Per a l'aprofitament de béns del domini públic per a sistemes i equips de radi-

ocomunicacions, es determina en base als valors establerts en els punts anteriors.
4. Pel que fa a la quota tributària de caràcter únic corresponent als serveis associats (viabilitat, replanteig, alta, hora addicional), l'import s'estableix en funció del cost directe associat a la realització i tramitació de l'activitat de referència, a partir dels costos de retribució del personal que intervé en el procés i els temps de dedicació necessari per prestar una unitat de servei.

En conseqüència, la quota tributària de la taxa està continguda en l'Annex de Tarifes que forma part d'aquesta ordenança, en el qual, amb la metodologia emprada, ha obtingut i recollit la quota tributària en cada cas.”

En aquest precepte també es recullen amb caràcter general les recomanacions que el Consell Tributari va emetre en l'informe 176/20 al que s'està fent referència. Així, en la seva pàgina 13, paràgraf segon, s'assenyala que “A aquest efecte, a l'Informe Econòmic, inclòs en l'expedient i exigit en l'article 25 del TRLRHL, es realitza una anàlisi detallada respecte de cadascun dels conceptes fixats en l'Annex del projecte d'ordenança que expressen el mandat contingut en els articles del projecte d'Ordenança i 24.1a del TRLRHL, especificant els paràmetres, magnituds i mètode de càlcul que serveixen per a concretar aquest valor així com la incidència que el valor de mercat té en la seva determinació. Paràmetres i magnituds que com s'ha dit es concreten en l'Annex d'acord amb el fet imposable. Conté, així mateix el citat informe, els conceptes i magnituds amb els quals es quantifica la utilitat derivada de l'ocupació del domini públic, pgs. 7-11. En aquest sentit, podria ser convenient incorporar-los al text de l'article 7, de manera bàsica, per a així fonamentar el paràmetre, les magnituds i el tipus de gravamen que quantifiquen, amb caràcter general aquest tribut.”

La proposta normativa descriu els esmentats paràmetres i magnituds i per tant no cal realitzarli cap retret de legalitat, en aquest punt concret. No obstant, en el número u d'aquest article 7 es llegeix que “L'oferta MARco està essent àmpliament utilitzada pels operador de telecomunicacions i ha establert, de facto, uns preus de referència al sector”. Doncs bé, considera el Consell Tributari que aquesta previsió no afegix res a la norma, al no incloure cap mandat, limitant-se a l'emissió d'una opinió sobre la validesa d'uns preus no vinculants. Per aquest motiu entén que s'ha de suprimir de la proposta normativa a l'ésser aliena a la naturalesa i funció d'aquesta última.

Art. 8è. Normes de gestió

“1. Les quantitats exigibles conforme a les tarifes, es liquidaran i notificaran per cada aprofitament sol·licitat o realitzat i per cada utilització privativa de la següent forma:

a) En els supòsits de concessions de nous aprofitaments, juntament amb la sol·licitud d'autorització per gaudir de l'aprofitament especial, els obligats tributaris hauran de presentar una declaració amb el contingut següent: Per a cada instal·lació hauran de detallar els tipus d'elements (d'acord amb el Quadre de tarifes que figura a l'annex de l'ordenança fiscal) i les unitats corresponents d'ocupació i en el seu cas, la referència cadastral de la parcel·la o parcel·les de domini públic en les quals es situen, o en el seu defecte les corresponents coordinades ETRS89.

b) En supòsits d'aprofitaments o utilitzacions ja existents o autoritzats, el paga-

ment de la taxa s'efectuarà en el primer trimestre de cada any. Atès que es tracta d'una taxa amb meritació periòdica anual, aquests supòsits seran objecte d'un padró amb el contingut i requisits que a l'efecte estableix l'Ordenança fiscal general. Les quotes de la taxa incloses en el padró seran *liquidades, notificades* i posades al cobrament en les dates que figuren al calendari de cobraments que anualment aprova l'Ajuntament.

2. Les declaracions presentades per les empreses subjectes passius podran ser objecte de verificació i comprovació per part de l'Administració tributària municipal que practicarà, si s'escau, les liquidacions i notificacions complementàries que siguin procedents.”

Respecte d'aquest precepte cal assenyalar que es limita així mateix a incorporar determinades precisions realitzades en l'informe 176/20 a què s'està fent referència de manera continuada. En efecte, en les seves pàgines 14 i 15, s'assenyalava que: “Doncs bé, d'acord amb la LGT i amb l'Ordenança Fiscal General, aquesta declaració ha de donar lloc, amb caràcter general, a la corresponent liquidació que, al seu torn, ha de dictar-se i notificar-se d'acord amb les citades normes, en particular amb els articles 128 i següents de la LGT. El projecte d'Ordenança no regula expressament aquests aspectes que, no obstant això, són imprescindibles per a garantir l'exercici dels drets dels obligats tributaris i el compliment dels seus deures. Des d'aquesta perspectiva hauria d'incloure's una referència expressa a la necessària liquidació i a la seva notificació”.

Disposició final

*“Aquesta ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data **XX de XXXX de 2021**, començarà a regir a partir de l'1 DE GENER DE 2022 i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació.”*

Es limita la proposta a adaptar la data d'entrada en vigor de l'Ordenança sobre les modificacions de la qual es pronuncia aquest Consell Tributari.

III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic amb les precisions posades de manifest en el cos de l'informe.

16.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.13 reguladora de les taxes per serveis culturals. (Exp. 1113/21)

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.13, reguladora de les Taxes per serveis culturals. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 21 de juliol de 2021 s'acompanyà en la mateixa data de l'Informe Proposta d'actualització de l'Ordenança Fiscal 3.13 – Taxes per serveis culturals, de 14 de juny de 2021, de la Directora de Recursos i la Gerent de l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB).

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que ara se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis, respecte de l'Ordenança Fiscal vigent, essencialment en relació amb: (i) el canvi en la nomenclatura dels espais; (ii) l'actualització dels imports; (iii) una precisió consistent en una interpretació autèntica del concepte de “jornada completa”; i (iv) la inclusió com a requisit d'un informe favorable preceptiu per aplicar la gratuïtat per a l'espai concret del Castell de Montjuïc quan concorri un interès cultural, oportunitat i idoneïtat.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) 3.13, reguladora de les Taxes per serveis culturals, haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostaries derivades de l'aprovació de l'Ordenança i, en el seu cas, el preceptiu informe econòmic-financer que posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost del servei previst a l'article 25 del TRLRHL. Consten incorporats a l'expedient els respectius informes referits a cada una de les modificacions proposades.

III.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat B.1 “Espais patrimonials” de l'article 4 de la referida OF 3.13 la nova redacció del qual és la següent:

Museus i espais	m ²	Ús general		Imports en euros
		Jornada completa	Mitja jornada	Ús Cultural
Museu d'Història de Barcelona - MUHBA				
Saló del Tinell	652	4.304	3.648	2.795
Casa Padellàs (galeries)	290	2.075	1.761	1.363
Casa Padellàs (pati)	100	1.108	951	725
Sala Martí l'Humà	98	1.108	951	725
Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes				
Claustre	975	4.304	3.648	2.795
Refetor	218	3.333	2.835	2.166
Sala Claraboies	135	1.200	1.020	780
Sala d'Actes	107	1.800	1.530	1.170
Claustre dels gats	190	2.905	2.470	1.888
<i>Si es cedeix temporalment l'ús de més d'un espai s'aplicarà un descompte del 30% sobre el preu total</i>				
Museu Frederic Marès				
Pati Verger	721	4.304	3.648	2.795
Museu de Ciències Naturals de Barcelona				
Museu Blau				
Aules formatives	<100m2	200	170	130
Sala d'Actes	240	1.566	1.331	1.018
Vestíbul – us d'espai -	>500	3.510	2.962	2.302
Vestíbul – us d'espai -	250-500	2.656	2.258	1.727
Vestíbul – us d'espai -	<250	1.649	1.401	1.071
Jardí Botànic				
Zona de l'estany	620	3.510	2.962	2.302
Pl Seqüoia	433	2.656	2.258	1.727
Pl Polivalent	393	1.649	1.401	1.071
Pl dels Voluntaris	240	1.649,00	1.401,00	1.071,00
Institut Botànic				
Aules formatives	<100m2	200	170	130
Sala polivalent	193	1.566	1.331	1.018
Sala d'exposicions	300	3.510	2.962	2.275

Disseny HUB Barcelona

Sala Espai A	3.895	10.000	8.000	6.000
Sala Espai A: Segment 1 - corredor	827	3.000	2.400	1.800
Sala Espai A: Segment 2 - mitja sala parquet	1.534	3.500	2.800	2.100
Sala Espai A: Segment 3 - mitja sala parquet	1.534	3.500	2.800	2.100
Espai C + D (edifici annex)	566	1.500	1.200	900
Espai C	270	1.000	800	600
Espai D	296	1.000	800	600
Auditori + Espai F (Foyer)	998	3.000	2.400	1.800
Sala B	442	1.500	1.200	900
Sala C	518	1.500	1.200	900
Sala Espai F (Foyer)	548	2.000	1.600	1200
Sala Auditori (320 pax)	450	1.500	1.200	900
Aules / tallers / espais formatius	<100	200	170	130

-En cas de cessions de més de 2 dies consecutius, per a cada dia addicional s'aplicarà un descompte del 30% sobre el preu/dia. Si les cessions són de més de set dies, per a cada dia addicional s'aplicarà un descompte del 50% sobre el preu dia.

-Una jornada completa engloba ~~8 hores~~ en l'horari d'obertura de l'equipament. En el cas que l'activitat s'ampliï en trams horaris fora dels d'obertura de l'equipament, es cobrarà una vuitena part de la taxa per cada hora que sobrepassi l'horari.

Capella Antic Hospital

Capella	423	3.332	2.835	2.166
---------	-----	-------	-------	-------

Arxiu Fotogràfic de Barcelona

~~Sala Polivalent~~	~~42~~	~~300~~	~~150~~	~~gratuit~~
----------------------------	---------------	----------------	----------------	--------------------

Palau de la Virreina

Pati planta baixa	410	3.000	2.555	(1)
-------------------	-----	-------	-------	-----

Espai 4	127	3.000	1.586	(2)
---------	-----	-------	-------	-----

Auditori Lab	86	500		(3)
--------------	----	-----	--	-----

1. Veure apartat B5c

2. ídem

3. ídem

Museu Etnològic i de Cultures del Món (Seu Montcada)

<i>Sala d'actes + aula didàctica</i>	105	1.586	1348	1.031
<i>Pati Nadal + pati Marquès de Llió</i>	100	1.586	1348	1.031
<i>Pati Nadal</i>	40	500	425	325
<i>Pati Marquès de Llió</i>	60	500	425	325
<i>Sala d'actes + Pati Nadal</i>	145	1.586	1348	1.031

Museu Etnològic i de Cultures del Món (Seu Montjuïc)

<i>Sala d'actes</i>	100	500	425	325
---------------------	-----	-----	-----	-----

El Born Centre de Cultura i Memòria

<i>Sala Moragues</i>	626	3.000	2.550	1.950
<i>Sala Moragues + ús de la balconada</i>	808	6.000	5.100	3.900
<i>Sala Moragues + mig Vestíbul</i>	70	6.000	5.100	3.900
<i>Sala Moragues + mig Mercat</i>	1.688	9.000	7.650	5.850
<i>Sala Moragues + espai obert del Mercat</i>	2.818	15.000	12.750	9.750
<i>Sala-Auditori Comercial 5</i>	100	500	425	325

* Per les cessions de més de 2 dies consecutius, per a cada dia addicional s'aplicarà un descompte del 20% sobre el preu/dia.

* En cas que la cessió d'ús suposi el tancament del Centre, en horari de funcionament, el preu s'incrementarà en un 40%

Castell de Montjuïc

<i>Sales Grans polivalents</i>	90	300	200	100
<i>Sales Petites polivalents</i>	40	200	150	(1)
<i>Pati d'Armes (sencer)</i>	1.870	4.000	3.200	2.500
<i>Pati d'Armes (parcial)</i>		3.000	2.300	1.800
<i>Terrassa Pati d'Armes (sencer)</i>	3.000	4.000	3.200	2.500
<i>Terrassa Pati d'Armes (parcial)</i>		3.000	2.300	1.800
<i>Terrassa + Pati d'Armes</i>	4.870	6.000	4.800	3.750
<i>Zona Jardí Timbaler</i>	1.000	2.500	2.000	1.200
<i>Zona Baluards Sant Carles i Santa Amalia</i>		2.500	2.000	1.200
<i>Sales Residència d'oficials</i>		200	150	(2)
<i>Altres espais de l'interior del primer recinte</i>		1.500	1.000	700

1 Veure apartat B5d

2 Ídem

Les modificacions proposades en aquest precepte que consisteixen en el canvi de la nomenclatura dels espais queden emparades en l'àmbit de disposició de l'Ajuntament i no mereixen objecció de legalitat alguna.

Pel que fa a les modificacions consistents en la variació dels imports, en tant que referides a aspectes exclusivament econòmics, el Consell Tributari observa que ha estat incorporat a l'expedient l'estudi econòmic respectiu que justifica l'establiment de les noves tarifes.

La modificació consistent en precisar que una "jornada completa" engloba l'horari d'obertura de l'equipament es considera encertada des d'un punt de vista de tècnica normativa, en tant que introdueix una interpretació autèntica que evita dubtes interpretatius.

B) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la lletra a) de l'apartat B.5 –relatiu a la gratuïtat– de l'article 4 de la referida OF 3.10 la redacció del qual és la següent:

"B.5. Gratuïtat

a) Els espais: sala Martí l'Humà (MUHBA), Verger del Museu Frederic Marès, sala d'actes del Museu de Ciències Naturals de Barcelona, sala d'actes de l'Arxiu Històric de la ciutat de Barcelona, sales polivalents polivalents i espais exteriors (inclòs el pati d'armes) del Castell de Montjuïc, l'auditori foyer (espai F) i edifici annex (espais C + D) del Disseny Hub de Barcelona, sala d'actes del Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes, sales d'actes del Museu Etnològic i de Cultures del Món (seu Montjuïc i seu Montcada), sala Moragues i sala Castellví del Born Centre de Cultura i Memòria, i sala d'actes Edifici Annex del Born CCM respectivament, podran ser cedits de manera gratuïta amb exempció de la taxa, com a màxim un cop al mes cadascun d'aquests espais, a entitats amb finalitats d'interès general, com ara culturals, cíviques, educatives, científiques, sanitàries, esportives, d'assistència o promoció social, de defensa del medi ambient i altres anàlogues, quan realitzin activitats no lucratives relacionades amb llurs finalitats específiques, d'acord amb els seus estatuts i, preferentment, sempre que siguin obertes al públic. Les entitats beneficiàries de la gratuïtat de la taxa, s'hauran de fer càrrec de les despeses de subministraments, vigilància i neteja i d'altres que es derivin de la utilització de l'espai.

En el cas del Disseny Hub de Barcelona, la gratuïtat no serà d'aplicació en trams d'ampliació fora de l'horari d'obertura ordinària de l'equipament.

En el cas del Castell de Montjuïc, caldrà un informe favorable de la Direcció competent de l'ICUB, justificant-ne l'interès cultural, oportunitat i idoneïtat i garantint-ne la compatibilitat amb la resta de necessitats de l'equipament."

En relació amb la primera modificació continguda en aquest precepte i relativa a la precisió dels espais afectats per la norma el Consell Tributari no té cap retret de legalitat a fer.

Pel que fa a la segona modificació prevista en aquesta lletra a) de l'apartat B.5 de l'article 4 –consistent en introduir com a requisit per obtenir la gratuïtat en l'espai del Castell de Montjuïc un informe favorable de la Direcció competent de l'ICUB “justificant l'interès cultural, oportunitat i idoneïtat i garantint-ne la compatibilitat amb la resta de necessitats de l'equipament”, el Consell Tributari no té cap objecció de legalitat. Se suggereix però la millora de la tècnica legislativa mitjançant la indicació expressa de la concreta Direcció competent que ha d'emetre informe previ favorable.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions formulades pel Consell Tributari, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació del projecte sotmès a informe.

17.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10 reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 1123/21)

El Consell Tributari, en sessió de 15 de setembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.10, reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 28 de juliol de 2021 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) l'Informe sobre la proposta de modificació de les ordenances fiscals per a l'any 2022, de 30 de juny de 2021, de l'Assessora Jurídica i del Director dels Serveis d'Assessorament Jurídic; (ii) l'Informe relatiu a l'Ordenança Fiscal 3.1 – Taxes per serveis generals i l'Ordenança Fiscal 3.10 – Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis, de juny de 2021, de la Cap d'Administració Econòmica i Contractació de la Gerència de Seguretat i Prevenció i de la Gerent de Seguretat i Prevenció; (iii) l'Informe jurídic de 31 de març de 2021, de l'Assessora jurídica i Secretaria Delegada de l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB); (iv) l'Informe justificatiu bonificacions filmacions culturals, de 12 de juliol de 2021, de la Directora de Teixit Cultural i la Gerent de l'ICUB; (v) l'Informe per l'exempció de taxes d'ocupació de la via pública per les activitats artístiques al carrer, de 30 de març de 2021, del Coordinador Executiu programes Cultura Viva; (vi) l'Informe tècnic econòmic de la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, pel que a les taxes a abonar per l'aprofitament especial dels parcs, dels jardins i espais i zones verdes de la ciutat de Barcelona, de 13 de juliol de 2021, del cap del Departament d'Assessoria i Tramitació Jurídica de Parcs i Jardins; i (vii) l'Informe justificatiu sobre la necessitat de modificar l'Ordenança Fiscal 3.10, pel que a les taxes a abonar per l'aprofitament especial dels parcs, dels jardins i espais i zones verdes de la ciutat de Barcelona, de 13 de juliol de 2021, del cap del Departament d'Assessoria i Tramitació Jurídica de Parcs i Jardins.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que ara se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis, respecte de l'Ordenança Fiscal vigent, essencialment en relació amb: (i) la inclusió d'un nou supòsit de no subjecció en relació amb la realització d'activitats d'art al carrer; (ii) el factor corrector de la classe d'ocupació o d'aprofitament (FCA); (iii) altres aprofitaments subjectes a taxes fixes; (iv) la creació d'un nou supòsit de reducció de la taxa en relació amb el rodatge de pel·lícules, enregistraments audiovisuals i productes culturals que es puguin valorar d'interès general i (v) la supres-

sió de la Disposició addicional relativa al sector de la restauració i assimilats amb terrasses pels efectes produïts per la pandèmia de la Covid 19.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) 3.10, reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis, haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostaries derivades de l'aprovació de l'Ordenança i, en el seu cas, el preceptiu informe econòmic-financer que posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost del servei previst a l'article 25 del TRLRHL. Consten incorporats a l'expedient els respectius informes referits a cada una de les modificacions proposades.

III.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la lletra m) de l'article 3 de la referida OF 3.10 la nova redacció del qual és la següent:

“m) La realització de les activitats d'art de carrer, quan aquestes siguin regulades, organitzades i coordinades des de l'àrea de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona o els diferents districtes de la Ciutat.

Als efectes d'aquesta ordenança, s'entenen activitats d'art de carrer tota forma de representació amb finalitats artístiques ofertes a l'espai públic de manera gratuïta, entenent per activitat artística les activitats de música, estàtues humanes, teatre, circ i dansa.”

La modificació proposada respecte d'aquest article 3. m) –consistent en afegir un nou supòsit de no subjecció a la taxa referit a la realització de les activitats d'art de carrer- fou informada pel Consell Tributari en el seu Informe 690/21, que interessa reproduir:

“En relació amb aquesta proposta de modificació, consistent en incloure entre els supòsits de no subjecció a la taxa l'ocupació del domini públic local per la realització de determinades activitats d'art de carrer, el Consell Tributari realitza les següents observacions:

Primera.- La modificació proposada consistent en la introducció d'un nou supòsit de no subjecció a la taxa relatiu a activitats d'art de carrer s'empara en l'àmbit de disposició del Consistori per definir els supòsits de no subjecció a la mateixa, en atenció a la capacitat econòmica gravada i les funcions i finalitats de la taxa, i d'acord amb les previsions legals contingudes a l'article 52 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona i als articles 20 a 27 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals aprovat pel Real Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, d'aplicació supletòria.

D'altra banda, la proposta no mereix cap objecció de legalitat, ja que està degudament motivada en l'informe de l'ICUB i en l'Informe jurídic que consten a l'expedient. En particular s'invoca l'article 113 de la Carta municipal de Barcelona aprovada per la Llei 22/1998, de 30 de desembre, segons el qual "l'Ajuntament ha de proporcionar ofertes culturals d'interès per als ciutadans, ha de posar un èmfasi especial "en la promoció d'iniciatives culturals als districtes i als barris", i a aquests efectes, entre altres mesures, ha "d'impulsar les activitats de sectors culturals sense ànim de lucre, i potenciar-ne el diàleg interdisciplinari."

Segona.- Pel que fa a la redacció de la proposta cal indicar que de la literalitat del nou supòsit taxat de no subjecció previst a la lletra m) es desprèn necessàriament que per tal de quedar no subjectes a la taxa, les activitats d'art de carrer han de complir cumulativament els tres requisits que la norma enumera, és a dir, tractar-se d'activitats "regulades, organitzades i coordinades" per l'àrea de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona o els diferents Districtes de la Ciutat. D'acord amb aquesta previsió, sí que restarien subjectes aquelles activitats regulades, i fins i tot coordinades, per l'Ajuntament però que no fossin organitzades per l'àrea de Cultura o pels districtes. En aquest context resulta determinant l'abast que es doni a la funció organitzadora municipal com a responsabilització de l'activitat en tots els seus aspectes subjectius, objectius, espacials i temporals.

Tercera.- Atenent així mateix al tenor literal de la modificació proposada i molt concretament a la enumeració o tipologia d'activitats que s'inclou al darrer incís del text, i que eventualment podria ser invocada com a interpretació autèntica, el Consell Tributari observa que el nou supòsit de no subjecció a la taxa abasta clarament les arts escèniques ("activitats de música, estàtues humanes, teatre, circ i dansa"), però en canvi no preveu la possibilitat de considerar no subjectes a la taxa altres manifestacions artístiques i culturals que també poden ser de carrer com per exemple, les diverses manifestacions de les arts plàstiques. El Consell entén que l'Ajuntament ja haurà valorat aquest extrem, tot i que no figuri de manera expressa en els informes que s'han tramès."

B) La modificació de l'article 7.2.5 de la referida OF 3.10 introdueix canvis en les definicions d'algunes ocupacions o aprofitaments als efectes de concretar el factor corrector de la classe d'ocupació o d'aprofitament (FCA) que els correspon:

Ocupació o aprofitament	Factor corrector
a) Llocs de venda o terrasses en festes i fires tradicionals o dintre del recinte d'activitats recreatives o al seu voltant i Casetes per a la venda d'articles de pirotècnia, amb un mínim de cinc dies, amb independència del termini autoritzat en la llicència	2,00000
b) Llocs de venda amb instal·lacions fixes, carpes i quioscos en general, llevat dels quioscos de premsa	1,00000
c) Terrasses, taules i cadires com a elements annexos als establiments excepte els esmentats anteriorment	
- Situats en vies públiques de categoria 0	3,92670
- Situats en vies públiques de categoria 1	2,61780
- Situats en vies públiques de categoria 2	1,55054
- Situats en vies públiques de categoria 3	0,80548
- Situats en vies públiques de categoria 4	0,44301
- Situats en vies públiques de categoria 5	0,20137
d) Closos i envelats, per cada m² o fracció i dia, amb un mínim de 1.000 m²	0,05000
e) Balls, concerts i representacions anàlogues, per cada m² o fracció i dia, amb un mínim de 1.000 m²	0,05000
f) Fires i esdeveniments de gran format, per cada m² o fracció i dia:	
- De 1.000 m ² a 5.000 m ²	0,10
- Més de 5.000 m ²	0,075
g) Gronxadors, cavallets i pavellons per a altres atraccions, cadires i tribunes, per cada 10 dies o fracció	1,20000
h) Guals	
1. En general	
- D'ús permanent	0,17460
- Més de 8 hores fins a 12 hores	0,13580
- Fins a 8 hores	0,11640
2. Garatges i aparcaments subjectes als epígrafs d'IAE núm. 751.1 751.2 i 751.3	0,10670
3. Serveis de rentat i greixatge d'automòbils, serveis de taller de reparació d'automòbils, agències de transport i locals de compravenda de vehicles	
- De més de 8 hores i fins a 12 hores	0,09700
- Fins a 8 hores	0,09220
4. Guals d'accés a estacions de servei	0,09700
5. En immobles destinats a habitatge el factor corrector (FCH) serà:	
- Superfície del garante fins a 25 m ²	0,70000
- Més de 25 m ² fins a 50 m ²	0,80000
- Més de 50,1 m ² fins a 100 m ²	0,90000
- Més de 100,1 m ²	1,00000
i) Reserves d'estacionament i parada i zones de prohibició d'estacionament regulades en l'Ordenança de circulació de vianants i de vehicles	0,05000

j) Mercaderies a les voreres	1,00000'
k) Xurreries o bunyoleries Venda no sedentària, segons allò que estableix l'article 15è de les Normes reguladores de les activitats desenvolupades a la via pública i activitats professionals, 39 de l'Ordenança sobre l'ús de les vies i els espais públic, per ocupacions de més de 180 dies. Per períodes d'ocupació inferiors s'aplicarà l'epígraf corresponent a "Hocs de venda en festes i fires tradicionals" "Altres ocupacions no especificades anteriorment".	0,50000 0,50000
m) Venda de castanyes per períodes d'ocupació superiors a tres mesos. Per períodes d'ocupació inferiors s'aplicarà l'epígraf corresponent a "Hocs de venda en festes i fires tradicionals" "Altres ocupacions no especificades anteriorment".	0,50000
n) Ocupacions per a realitzar activitats esportives, culturals o lúdiques senses ànim de lucre que no comporten la necessitat d'utilitzar els serveis municipals de neteja, Guàrdia Urbana o SPEIS	0,05
o) Ocupacions per a realitzar activitats esportives, culturals o lúdiques sense ànim de lucre que comporten la necessitat d'utilitzar els serveis municipals de neteja, Guàrdia Urbana o SPEIS	0,75
p) Ocupacions del domini públic local per la utilització de cada bicicleta, motocicleta i vehicle de mobilitat personal d'ús compartit en règim d'explotació econòmica	0,2
q) Altres ocupacions no especificades anteriorment	2,00
r) Per Mudances, bastides, grues mòbils autopropulsades, reserves d'estacionament de maquinària de treball i vehicles no inclosos en altres apartats (d'acord amb l'epígraf 2.2h)	2,00

En relació amb les modificacions proposades en aquest apartat –consistentes unes en precisar l'ocupació o aprofitament concret a què es refereix, i altres, a ajustar el text normatiu als articles concordants de la mateixa i d'altres ordenances fiscals– el Consell no té res a objectar jurídicament, atès que no només resta emparada per l'autonomia del Consistori, sinó que a més suposen una depuració de la tècnica normativa.

C) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 7.3 de la referida OF 3.10 en els termes següents:

1. Altres aprofitaments subjectes a taxes fixes: (Imports en euros)

a) Rodatges de pel·lícules, vídeos i enregistraments televisius de caràcter publicitari o comercial amb finalitat lucrativa, amb independència del pagament d'altres serveis que es requereixin i amb autorització municipal p`revia. Per cada dia i localització. En cas de que es sol·liciti el trancament total o parcial d'un parc, jardí o platja, s'aplicarà l'import de la taxa prevista per a l'ocupació d'espais en funció de la seva categoria:	600,00
- Espais de 1a categoria 3.790,00 € per cada dia o fracció	
- Espais de 2a categoria de 810,00 € per cada dia o fracció	

<p>b) Realització de maquetes i sessions fotogràfiques amb finalitat lucrativa, independentment del pagament d'altres serveis que es requereixin i amb autorització municipal prèvia. Per cada dia i localització. En cas de que es sol·liciti el tancament total o parcial d'un parc, jardí o platja, s'aplicarà l'import de la taxa prevista per a l'ocupació d'espais en funció de la seva categoria:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Espais de 1a categoria 3.790,00 € per cada dia o fracció - Espais de 2a categoria de 810,00 € per cada dia o fracció 	<p>336,00</p>
<hr/>	
<p>c) Quioscos de premsa: quotes anuals per unitat de quiosc. Activitat de venda de premsa i publicacions per grups d'emplaçaments</p> <ul style="list-style-type: none"> - Grup 1 (antics grups 8 i 9) - Grup 2 (antic grup 10) - Grup 3 (antic grup 6) - Grup 4 (antics grups 1 a 7, excepte el 6) 	<p>9.372,02 6.477,85 4.746,59 1.737,11</p>
<hr/>	
<p>d) Mercat ambulant Eduard Aunós</p> <ul style="list-style-type: none"> - Parada de 4 x 2 m² - Parada de 6 x 2 m² - Parada de 8 x 2 m² 	<p>984,11 1.273,95 1.563,73</p>
<hr/>	
<p>e) Prestació de serveis de temporada a les platges, conforme a la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes.</p>	
<ul style="list-style-type: none"> Guingueta bar amb W.C. i amb terrassa 100 m². 1 - Platja Sant Sebastià Guingueta bar amb W.C. i amb terrassa 100 m². 2 - Platja Sant Sebastià Guingueta bar amb W.C. i amb terrassa 100 m². 3 - Platja Sant Sebastià Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 1 - Sant Miquel Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 2 - Sant Miquel Pel conjunt de 100 gandules i 50 para-sols platja Barceloneta Pel conjunt de 100 gandules i 50 para-sols platja Somorrostro Guingueta de gelats platja Barceloneta (zona passeig) Guingueta de gelats platja Icària (zona passeig) Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 1 - Nova icària Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 1 - Nova icària Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 1 - Bogatell Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 2 - Bogatell Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 3 - Bogatell Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 1 - Mar Bella Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 2 - Mar Bella Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 1 - Nova Mar Bella Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 2 - Nova Mar Bella Guingueta platja amb W.C. i amb terrassa 100 m². 1 - Llevant 	<p>64.406,08 255.187,28 317.953,96 295.236,84 327.445,03 65.192,20 71.910,11 10.659,50 4.970,20 217.466,21 172.772,09 132.047,24 190.123,35 160.543,42 61.856,38 58.768,88 48.867,60 48.867,60 108.393,98</p>
<hr/>	
<p>f) Aprofitament temporal de llocs i espais destinats a l'ús comú dels parcs, jardins i platges, per dia o fracció</p> <p>1. Espais de 1a categoria: Parc de la Ciutadella, Jardins de Rubió i Lluch, Parc de Montjuïc (Jardins d'Amargós – Teatre Grec, Fossar del Castell de Montjuïc, Jardins de les escultures, Jardins de Laribal, Jardins Joan Brossa, Zones enjardinades Mies van der Rohe), Jardí de Can Sentmenat, Jardins de la Tamarita, Turó Park, ParK Güell, Parc del Laberint d'Horta, Roser del</p>	<p>3.790</p>

Parc de Cervantes, Jardins del Palau de Pedralbes, Parc de Mossèn Cinto Verdaguer, Jardins de Mossèn Costa i Llobera, Parc Diagonal Mar, Jardins de Joan Maragall, Jardins de Vil·la Amèlia i Vil·la Cecília, Parc del Centres del Poblenou, i les platges de Barcelona.

1. *Espais de primera categoria: Parc de la Ciutadella, Jardins de Rubió i Lluch, Parc de Montjuïc (Jardins d'Amargós – Teatre Grec, Fossar del Castell de Montjuïc, Jardins de les escultures, Jardins de Laribal, Jardins Joan Brossa, Zones enjardinades Mies van der Rohe), Jardí de Can Sentmenat, Jardins de la Tamarita, Turó Park, Park Güell, Parc del Laberint d'Horta, Roserar del Parc de Cervantes, Jardins del Palau de Pedralbes, Parc de Mossèn Cinto Verdaguer, Jardins de Mossèn Costa i Llobera, Parc Diagonal Mar, Jardins de Joan Maragall, Jardins de Vil·la Amèlia i Vil·la Cecília, Parc del Centres del Poblenou.*

- Si l'ocupació supera els 3.522,22 m² 3.790
- Si l'ocupació està entre els 1.408,90 m² i els 3522,22 m² 1.895
- Si l'ocupació és inferior a 1.408,90 m², es cobrarà a raó de 0,48 euros el m² ocupat.

2. *Platges de Barcelona:*

- Si l'ocupació supera els 1.965,35 m² 3.790
- Si l'ocupació està entre els 784,16 m² i els 1.965,35 m² 1.895
- Si l'ocupació és inferior a 784,16 m², es cobrarà a raó de 0,27 euros el m² ocupat.

Espais de 2a categoria (resta de parcs i jardins) **810**

3. *Espais de segona categoria: la resta de parcs, jardins i espais i zones verdes de la ciutat:*

- Si l'ocupació supera els 1.922,39 m² 810
- Si l'ocupació està entre els 768,96 m² i els 1.922,39 m² 405
- Si l'ocupació és inferior a 768,96 m², es cobrarà a raó de 0,11 euros el m² ocupat

---

g) Utilització de sanitaris públics automàtics als parcs i jardins 0,50

h) Caixers automàtics oberts a la via pública, a menys de 80cm de línia de façana

- Categoria A 855,00
- Categoria B 513,00
- Categoria C 299,00
- Categoria D 213,00
- Categoria E, F o Z 171,00

---

i) Ocupacions en espais emblemàtics amb finalitat no lucrativa per a esdeveniments 3.790

que no siguin fires tradicionals, amb autorització municipal prèvia, per cada dia o fracció:

- Plaça Catalunya
  - Avinguda Maria Cristina
  - Passeig de Lluís Companys
  - Plaça dels Àngels
  - Montjuïc: nivells Bohigas, Cadafalch i Cascades
  - Plaça de la Catedral
  - Moll de Marina
-

j) Cessió d'ús de béns del domini públic per a sistemes i equips que donin cobertura a serveis de telecomunicacions d'interès municipal, institucional o de mercat:

Small cells o microantenes:

- Alta per primera ocupació o compartició amb operadores	2.000
- Cessió d'ús per primera ocupació	1.500
- Cessió d'ús per compartició amb 2 operadores en el punt	1.200
- Cessió d'ús per compartició amb 3 operadores en el punt	1.000
- Cessió d'ús per compartició amb més de 3 operadores en el punt	800
- Cessió d'ús per ampliació	200

Es considerarà un descompte en la quota anual per volum de punts instal·lats a 31 de desembre de l'any anterior al que s'efectura el càlcul: un 1% de rebaix per cada 100 punts addicionals, a partir dels 100 primers, i de forma acumulativa fins arribar una rebaixa màxima del 14%

k) Utilització del domini públic municipal dels equipaments municipals per incloure-hi les antenes de telefonia mòbil:

- Tipus d'espai A	10.710
- Tipus d'espai B	12.030
- Tipus d'espai C	13.680

Les modificacions incorporades a l'apartat 3 –lletra f) - de l'article 7 de la OF, que entren dins l'àmbit de disposició del consistori, consisteixen essencialment en establir un distint import segons els diferents llocs i espais destinats a l'ús comú dels parcs, jardins i platges i la seva inclusió en les categories d' "espais de primera categoria", "platges de Barcelona" o "espais de segona categoria". Els estudis tècnics i l'Informe econòmic que han donat lloc a distingir per categories i a establir les diferents quanties són especialment detallats i justifiquen sobradament la proposta en atenció fonamentalment a la superfície dels diferents espais i a la ocupació molt significativa, significativa o poc significativa dels mateixos. En aquest sentit, la proposta no mereix cap objecció de legalitat.

D) Se sotmet a informe del Consell Tributari la inclusió d'un nou apartat 4 a l'article 8è de la referida OF 3.10, la nova redacció del qual és la següent:

"L'import de la taxa es redueix un 90 per 100 quan la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic sigui realitzat directament per persones físiques o jurídiques que ocupin l'espai públic amb el fi immediat de realitzar el rodatge de pel·lícules, enregistraments audiovisuals i productes culturals que es puguin valorar d'interès general per sobre el seu interès comercial i publicitari.

Per tal de valorar l'interès general dels rodatges de pel·lícules, enregistraments audiovisuals i productes culturals, per sobre del seu interès comercial i publicitari i que es pugui aplicar la bonificació proposada hi haurà una resolució de Presidència de l'ICUB establint aquest interès."

Quant a la inclusió específicament d'un nou supòsit de reducció de la taxa per a la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini de públic amb el fi immediat de realitzar el rodatge de pel·lícules, enregistraments audiovisuals i productes culturals valorades d'interès general mitjançant resolució de Presidència

de l'ICUB, el Consell Tributari no té cap objecció en tant que s'empara en l'àmbit d'autonomia del Consistori i es conforme a Dret. No obstant, i en atenció a la millora de la tècnica normativa se suggereix substituir la paraula "bonificació" del darrer incís del precepte per "reducció", de manera que es preservi la coherència terminològica del precepte. Així mateix, la redacció de la darrera frase resulta tècnicament més correcta si es diu "...la Presidència de l'ICUB ha de dictar prèviament a la liquidació una resolució establint aquest interès"

E) Se sotmet a informe del Consell Tributari la supressió de la Disposició addicional de la referida OF 3.10 que deia:

"Disposició addicional

Primer.- Amb efectes exclusivament durant l'exercici 2021 i amb la finalitat de donar resposta en el sector de la restauració i assimilats que disposin de terrasses als efectes produïts per la pandèmica de la COVID-19, la quota de la taxa relativa a l'aprofitament del domini públic de les terrasses i vetlladors es reduirà en un 75%. Els paràmetres de càlcul per a l'aplicació d'aquesta reducció seran els següents:

- *Tarifa bàsica prevista a l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de la taxa de referència.*
- *El factor superfície es calcularà tenint en compte la superfície de la terrassa, que és la que ocupen els seus elements bàsics i accessoris.*
- *El temps en dies de la utilització o de l'aprofitament.*
- *El factor FCC, el factor corrector de carrer, establert a l'Ordenança fiscal 3.10.*
- *El factor FCA de la classe d'aprofitament, es reduirà per obtenir finalment una quota de la taxa reduïda en un 75%.*

Les liquidacions que s'efectuïn en virtut d'aquesta disposició s'emetraran, de forma excepcional, a partir de l'últim trimestre de l'any.

Segon.- Aquesta mesura extraordinària resultarà aplicable, exclusivament durant l'exercici 2021, a la celebració d'esdeveniments de promoció comercial en la via pública, sempre que sigui realitzat per comerciants amb botiga física a la ciutat de Barcelona, de conformitat amb l'establert a la disposició addicional segona del Decret d'Alcaldia de 21 de maig de 2020 o les pròrrogues del mateix que es puguin aprovar.

Tercer.- Aquesta mesura extraordinària resultarà aplicable exclusivament durant l'exercici 2021 als aprofitaments de l'article 7è. 2.5 j); k); l); m) i de l'article 7è. 3 c); d), incloses les fires d'artesans, amb independència de la modalitat sota la que se celebren."

En relació amb aquesta modificació –consistent en la supressió de la disposició addicional de la OF 3.10 a través de la qual l'Ajuntament, a la vista de les excepcionals circumstàncies provocades per la pandèmia de la Covid 19, havia establert i prorrogat una reducció en un 75% de la quota de la taxa d'ocupació o aprofitament del domini públic corresponent a les terrasses- el Consell Tributari entén que s'ajusta plenament a Dret, ja que les efectes temporals de la disposició estaven limitats exclusivament a l'any 2021.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions formulades pel Consell Tributari, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació del projecte sotmès a informe.

18.- Informe sobre si l'Institut Municipal d'Habitatge i Rehabilitació (IMHAB) pot gaudir d'exempció de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana quan rebi de l'Ajuntament de Barcelona la cessió de solars per a la construcció d'habitatges de protecció social. (Exp. 1204/21)

El Consell Tributari, en sessió de 13 d'octubre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 1 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament Orgànic, emet Informe a petició de la Gerència de Pressupostos i Hisenda, sobre si l'Institut Municipal d'Habitatge i Rehabilitació (IMHAB) pot gaudir d'exempció de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU) quan rebi de l'Ajuntament de Barcelona la cessió de solars per a la construcció d'habitatges de protecció social.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Petició d'Informe formulada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda

La Gerència de Pressupostos i Hisenda sol·licita Informe sobre la possibilitat d'aplicar a l'IMHAB l'exempció prevista a l'art. 8.2 c) de l'Ordenança Fiscal (OF) 1.3, reguladora de l'IIVTNU, en el cas de recepció per cessió gratuïta de l'Ajuntament de Barcelona de sòl per a la promoció i construcció d'habitatge públic i protegit.

II.- Documentació que s'acompanya a la petició

La petició d'Informe s'acompanya d'un Informe sobre la possibilitat d'aplicar l'exempció prevista a l'art. 8.2.c) de l'OF 1.3, reguladora de l'IIVTNU, signat pel Director financer, el Director de Serveis Jurídics i el Gerent de l'IMHAB.

En el citat Informe s'explica que l'IMHAB és, des de l'any 2006 una entitat pública empresarial, que rep gratuïtament de l'Ajuntament de Barcelona sòl per a la promoció i construcció d'habitatge públic i protegit. Es fa un examen sobre les entitats públiques empresarials i la seva analogia amb els organismes autònoms de l'Estat i es conclou que l'IMHAB està exempt de l'IIVTNU.

El problema es planteja, fonamentalment respecte a la interpretació de l'exempció establerta a l'art. 8.2.c) de l'OF 1.3, reguladora de l'IIVTNU, que declara l'exempció de *"el municipi de Barcelona i les entitats locals que hi estan integrades o en les quals s'integri, així com les seves respectives entitats de dret públic d'anàleg caràcter als organismes autònoms de l'Estat"*.

III.- Naturalesa i funcions de l'IMHAB

a).-La naturalesa de l'IMHAB ve establerta per l'art. 1.1 del seus Estatuts, aprovats el 23 de desembre de 2005. En aquell moment el nom de la Institució era el de

Patronat Municipal de l'Habitatge, però el canvi de nom pel d'IMHAB no ha afectat la vigència de l'esmentat precepte. Aquest disposa que el Patronat Municipal de l'Habitatge es configura com una entitat pública empresarial de l'Ajuntament de Barcelona, de conformitat amb la legislació reguladora de les bases del règim local i la Carta Municipal de Barcelona.

b).-Les funcions i potestats de l'IMHAB s'estableixen als arts. 3 i 4 dels seus Estatuts, d'acord amb la modificació aprovada pel Consell Municipal de l'Ajuntament de Barcelona en sessió celebrada el 29 de març de 2019.

Entre les funcions que l'art. 3 citat assigna a l'IMHAB, es poden assenyalar, com a relacionades amb l'objecte del present Informe, les següents:

“a)Promoció i, si s'escau, construcció d'edificació amb protecció oficial o sense, adquisició per qualsevol títol de sòl i edificacions per l'ús residencial i la seva rehabilitació, amb l'objectiu d'atendre les necessitats habitacionals dels grups de població social i econòmicament menys afavorits i satisfer els drets de reallotjament, en execució de plans urbanístics, contribuint a l'ampliació del parc públic d'habitatges destinats a polítiques socials de la ciutat de Barcelona.” (apartat 1.a)

“b)Actuacions de rehabilitació i substitució de l'edificació vinculades a la rehabilitació de barris.” (apartat 1.b)

“c)Adjudicació d'habitatges protegits i destinats a polítiques socials, d'acord amb la normativa que acordi l'Ajuntament i de conformitat amb les determinacions legals d'aplicació.” (apartat 1.c)

“d).....”

“e)L'alienació, venda, cessió, permuta, gravamen, o arrendament de sòl i edificacions, locals, garatges i altres entitats que incorpori al seu patrimoni amb motiu del compliment de les finalitats establertes als apartats a) i b).” (apartat 1.e)

“.....”

De tot aquest ampli ventall de negocis jurídics que pot dur a terme l'IMHAB, la sol·licitud d'Informe es refereix, exclusivament, a la cessió de sòl per part de l'Ajuntament de Barcelona per a la promoció i construcció d'habitatge públic protegit.

Respecte a les “*potestats administratives*” de l'IMHAB, regulades a l'art. 4 dels seus Estatuts, interessa assenyalar, pel que aquí interessa, la contemplada a l'apartat 1.j), no modificat l'any 2019, que estableix la d’*“exempció d'impostos, autonòmics i locals, en els termes establerts per les lleis”*.

IV.- Consideracions generals y tipologia dels organismes públics estatals

a)La primera llei que va introduir, dins de la denominada administració institucional de l'Estat, el concepte d'entitats públiques empresarials va ser la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'Organització i Funcionament de l'Administració General de l'Estat

(LOFAGE). En l'apartat XI del seu Preàmbul deia que s'optava per una denominació genèrica <<organismes públics>>, que agrupava totes les Entitats de Dret públic dependents o vinculades a l'Administració General de l'Estat (AGE).

Distingia dos models bàsics: Organismes Autònoms i Entitats públiques empresarials. Als Organismes Autònoms se'ls hi encomanava la realització d'activitats de foment, prestacionals o de gestió de serveis públics (art. 45.1 LOFAGE), mentre a les Entitats públiques empresarials d'àmbit estatal, se'ls hi encomanava el desenvolupament d'activitats prestacionals, la gestió de serveis públics o de producció de béns d'interès públic, susceptibles de contraprestació (art. 103.1 LOFAGE).

Respecte a la creació, modificació i extinció dels Organismes públics, la LOFAGE, als seus arts. 61 i ss. establia la mateixa regulació pels Organismes Autònoms i les Entitats públiques empresarials.

b) La Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de Règim Jurídic del Sector Públic (LRJSP), avui vigent, a l'apartat V del Preàmbul, diu el següent:

“Ya en el ámbito de la Administración General del Estado, se establece una nueva clasificación del sector público estatal para los organismos y entidades que se creen a partir de la entrada en vigor de la Ley, más clara, ordenada y simple, pues quedan reducidas a los siguientes tipos: organismos públicos, que incluyen los organismos autónomos y las entidades públicas empresariales; autoridades administrativas independientes, sociedades mercantiles estatales, consorcios, fundaciones del sector público y fondos sin personalidad jurídica. La meta es la de sistematizar el régimen hasta ahora vigente en el ámbito estatal...”

Més endavant, dins del mateix apartat V del Preàmbul, diu:

“Bajo la denominación de <<organismos públicos>>, la Ley regula los organismos autónomos y las entidades públicas empresariales del sector público estatal”. “Los organismos públicos se definen como aquéllos dependientes o vinculados a la Administración General del Estado, bien directamente, bien a través de otro organismo público, cuyas características justifican su organización en régimen de descentralización funcional o de independencia, y que son creados para la realización de actividades administrativas, sean de fomento, de prestación, gestión de servicios públicos o producción de bienes de interés público susceptibles de contraprestación, así como actividades de contenido económico reservadas a las Administraciones Públicas. Tienen personalidad jurídica pública diferenciada, patrimonio y tesorería propios, así como autonomía de gestión y les corresponden las potestades administrativas precisas para el cumplimiento de sus fines salvo la potestad expropiatoria.”

Aquests principis es desenvolupen en l'articulat de la Llei, l'article 84 de la qual estableix la tipologia del sector públic institucional estatal. Disposa el següent:

“1. Integran el sector público institucional estatal las siguientes entidades:
a) Los organismos públicos vinculados o dependientes de la Administración General del Estado, los cuales se clasifican en:
1. Organismos Autónomos.

- 2. Entidades públicas empresariales.
- 3. Agencias estatales.
- b) Las autoridades administrativas independientes
- c) Las sociedades mercantiles estatales.
- d) Los consorcios.
- e) Las fundaciones del sector público.
- f) Los fondos sin personalidad jurídica.
- g) Las universidades públicas no transferidas.”

Respecte a la regulació dels organismes públics estatals, la Llei de referència estableix el següent:

“Artículo 88. Definición y actividades propias”

“Son organismos públicos dependientes o vinculados a la Administración General del Estado, bien directamente o bien a través de otro organismo público, los creados para la realización de actividades administrativas, sean de fomento, prestación o de gestión de servicios públicos o de producción de bienes de interés público susceptibles de contraprestación; actividades de contenido económico reservadas a las Administraciones Públicas; así como la supervisión o regulación de sectores económicos, y cuyas características justifiquen su organización en régimen de descentralización funcional o de independencia.”

Feta una resumida relació de la tipologia d’entitats públiques estatals, procedeix ara analitzar si l’IMHAB té anàleg caràcter que els organismes autònoms de l’Estat, a efectes del que estableix l’art. 8.2.c) de l’OF reguladora de l’IIVTNU.

V.- Anàlisi de la possible analogia del caràcter de l’IMHAB i el dels organismes autònoms de l’Estat

a) L’art. 8.2.c) de l’OF reguladora de l’IIVTNU reproduïx exactament l’art. 105.2.b) del Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals (TRLRHL), aprovat pel Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, que disposa que estaran exempts *“el municipio de la imposición y demás entidades locales integradas o en las que se integre dicho municipio, así como sus respectivas entidades de derecho público de análogo carácter a los organismos autónomos del Estado”*.

b) La Llei 39/1988, de 28 de desembre, d’Hisendes locals (LHL) només declarava exempts *“los organismos autónomos de carácter administrativo”*, si es té en compte que en aquell moment la llavors vigent Llei 7/1985, de les Bases del Règim local (LBRL), només preveia com formes de gestió directa, la indiferenciada, els organismes autònoms i les societats mercantils locals.

La LOFAGE, com hem vist, va introduir la categoria d’entitats públiques empresarials. És a dir, en el moment en què s’aprova el TRLRHL, l’any 2004, havia aparegut una altra categoria d’entitats públiques, les empresarials que, a l’àmbit local, la introduiria més tard la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de Racionalització i Sostenibilitat de l’Administració, mitjançant la modificació de l’art. 85.2 de la LBRL. També la Carta Municipal de Barcelona, aprovada per Llei 22/1998, de 30 de desembre, va introduir una nova categoria, com veurem més endavant.

La primera qüestió a resoldre sobre el problema plantejat és la de quin és el sentit de l'expressió <caràcter anàleg> que figura en el TRLRHL i en l'OF reguladora de l'IIVTNU.

La primera impressió podria ser que tractant-se d'una norma jurídica, fa referència al concepte jurídic d'analogia, entesa com el mètode pel que una norma jurídica s'estén, per identitat de raó, a supòsits no contemplats en ella. Entenem, però, que en aquest supòsit no hi ha llacuna, perquè la mateixa norma estableix una regulació completa; qüestió diferent és que la repetida regulació demana una interpretació per determinar si hi ha un <caràcter anàleg>.

El Diccionari de la RAE defineix l'analogia com la “*relació de semblança de coses diferents*” o també com “*raonament basat en l'existència d'atributs semblants en éssers o coses distintes*”.

En aquest punt, es pot interpretar que si el TRLRHL i l'OF haguessin volgut que gaudissin d'exempció les entitats públiques municipals <iguals> que els organismes autònoms estatals ho haguessin regulat així; però, en canvi, van preferir utilitzar l'expressió <caràcter anàleg>, el que obliga a examinar si l'entitat pública empresarial IMHAB té caràcter anàleg als organismes autònoms estatals.

En relació a aquest problema cal analitzar dos aspectes diferents que deriven de la regulació de la tipologia d'entitats que hem transcrit i de les funcions de l'IMHAB.

c) La creació d'organismes públics sotmesos, en les seves relacions amb tercers, al dret privat, va esdevenir exigida per la complexitat de les activitats i per l'agilització de diverses activitats i serveis. Així i tot, com es deriva de la seva regulació, en molts aspectes estan subjectes al dret públic. Aquesta complexitat es pot trobar, per exemple, i ens pot servir d'indicatiu, en la regulació sobre aquesta matèria que fa la Carta Municipal de Barcelona, aprovada per la Llei 22/1998, de 30 de desembre. L'art. 45 d'aquesta Llei disposa:

“Les formes de gestió directe són les següents:

- 1. Gestió indiferenciada.*
- 2. Gestió desconcentrada.*
- 3. Gestió funcionalment descentralitzada, mitjançant la creació de:*

- a) Organismes autònoms de caràcter administratiu o econòmic.*
- b) Entitats de Dret públic que han d'ajustar la seva activitat al Dret privat.*
- c) Societats mercantils .....”*

A la pràctica podia crear algun problema distingir un organisme autònom de caràcter econòmic d'una entitat de dret públic que havia d'ajustar la seva activitat al dret privat, especialment partint de la possible similitud de les seves funcions. Un exemple és el propi IMHAB, abans Patronat de l'Habitatge, organisme autònom. Les seves funcions són pràcticament iguals a quan tenia l'esmentada naturalesa d'organisme autònom. Si va permutar la seva naturalesa a la d'entitat pública empresarial és per raons de gestió, com, per exemple, es diu a l'Informe que ha acom-

panyat la sol·licitud d'Informe a aquest Consell Tributari, que amb aquesta forma d'entitat empresarial es podia endeutar sense que computés al deute municipal.

Per un altre cantó, a la vista de la regulació estatal, si hi ha unes entitats de caràcter anàleg als organismes autònoms, les més properes, són les entitats públiques empresarials. Hem vist que totes dos són organismes públics, vinculats o dependents de l'AGE i la seva creació, modificació i extinció es regulen per les mateixes normes i, en definitiva, les defineix el mateix precepte, l'art. 88 de la Llei 40/2015, abans transcrit.

d)Un darrer aspecte a tenir en compte és que l'IMHAB considera que li correspon l'exempció de l'IIVTNU exclusivament quan rep sòl de l'Ajuntament de Barcelona per a la promoció i construcció d'habitatge públic i protegit. És precisament en les activitats d'aquest tipus, que integren les seves funcions, fonamentalment de servei públic, sense afany de lucre, quan la semblança a l'activitat d'un organisme autònom es fa més patent, i es pot considerar que existeix el caràcter anàleg a efectes de gaudir l'exempció de l'impost.

VI.- Conclusió

D'acord amb el que s'ha exposat, es conclou que l'IMHAB pot gaudir de l'exempció de l'IIVTNU, previst a l'art. 8.2.c) de l'OF 1.3, quan rep sòl de l'Ajuntament de Barcelona per a la promoció i construcció d'habitatge públic i protegit

El Consell Tributari, en sessió de 22 de setembre 2021, de conformitat amb l'art. 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del regim especial del municipi de Barcelona i l'art. 2.1.b) del seu Reglament Orgànic, emet Informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) 3.18, reguladora de la Taxa sobre la recollida domiciliària de residus (TRDR). La sol·licitud d'emissió d'Informe s'acompanya de les propostes de modificació de l'Ordenança fiscal.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores d'ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

Les modificacions que es sotmeten a Informe del Consell Tributari, de modificació de l'OF 3.18, reguladora de la TRDR, afecta a l'art. 3.2, sobre els Subjectes passius, a la introducció d'un nou art. 6, sobre la reducció per ser beneficiari del Cànon social de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), a l'art. 8, abans art. 7, sobre les Tarifes de la Taxa i a una nova redacció de la Disposició Transitòria, on es regulen les reduccions per participació habitual en la recollida selectiva de fracció orgànica en les zones amb recollida individualitzada. El Preàmbul de l'OF també es modifica per acollir els canvis que es proposen.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de les Ordenances fiscals s'ha d'ajustar al que disposen el arts. 17 a 19 i 25 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), així com al que disposa l'art. 110 del Reglament Orgànic municipal, respecte a la documentació que ha d'acompanyar a tot projecte normatiu. El document que s'acompanya a l'expedient es limita a senyalar que es mantindran els imports de la taxa, sense examinar les novetats que s'incorporen a l'Ordenança fiscal

III.- Observacions

A continuació s'examinen les novetats i modificacions que es proposen.

1.-Es proposa un nou apartat 2 a l'art 3, que diu el següent:

"2. Si el contribuent no és titular del contracte de subministrament domiciliari d'aigua potable, tindrà la consideració de subjecte passiu, en concepte de substitut, el propietari de l'immoble."

El contingut d'aquest nou precepte s'ajusta a l'art. 23.2.a) del TRLRHL, que disposa que tenen la condició de substituïts del contribuent, en les taxes establertes en raó de serveis que afectin a ocupants d'habitatges o locals, els propietaris dels immobles, sens perjudici que aquests puguin repercutir les quotes als beneficiaris.

2.- S'inclou a l'OF un nou article, amb el número 6, amb el contingut següent:

"Article 6. Reducció per ser beneficiari del Cànon social de l'Agència Catalana de l'Aigua

1. Gaudiran d'una reducció del 50% de la quota de la taxa aquells contribuents que siguin titulars de contractes de subministrament d'aigua per ús domèstic destinats a domicilis particulars i que siguin beneficiaris del Cànon social de l'Agència Catalana de l'Aigua en qualsevol de les circumstàncies previstes."

No hi cap fer cap observació de legalitat a aquesta proposta.

Respecte a la seva redacció, cal senyalar que cal suprimir el número "1" de l'inici del precepte, ja que no hi figura cap més apartat, i es recomana substituir la paraula "reducció" per la de "bonificació", que és més clarificador en relació a la naturalesa de la reducció.

3.- Es modifiquen alguns paràgrafs de l'art 8 -abans 7 - i s'inclouen d'altres. Aquestes modificacions són les següents, amb ratllat el que es suprimeix:

a) Article 8

"Article ~~7~~ 8. Tarifes de la taxa

1. Les tarifes de la taxa es fixen d'acord amb els següents criteris: ~~segons el tipus d'habitatge receptor del servei de subministrament domiciliari d'aigua, en funció del seu cabal nominal i els trams de consum definits a l'apartat segon d'aquest article.~~

2. Concretament, els tipus d'habitatge són els següents:

Aquest canvi d'estructura de la norma no planteja cap problema de legalitat.

b) Article 8.A) darrer paràgraf

S'afegeixi aquest nou paràgraf:

"A. Els subjectes passius que siguin titulars de contractes de subministrament d'aigua per a ús domèstic destinats a domicilis particulars:"
(...)

"Els tipus d'habitatges corresponen als definits al Reglament del servei metropolità del cicle integral de l'aigua"

No es fa cap objecció.

c) Article 8. B)

S'inclouen dos nous paràgrafs i es modifica l'anterior paràgraf únic, ara tercer.

Es proposa el següent redactat:

B.- Per als subjectes passius que disposin del servei de subministrament domiciliari d'aigua per mitjà d'aforament i per aquells que tenen contractat el subministrament per a serveis comunitaris, destinats a domicilis particulars, la tarifa és la mateixa que a l'apartat A) es fixa per als habitatges de tipus A i B-C en funció del cabal contractat.

En els supòsits d'edificis d'habitatges amb aforament general o comptador general, s'aplicaran tantes quotes com habitatges hi hagi, una vegada calculat el consum mig mensual per habitatge objecte de subministrament.

Als efectes d'aquest de l'apartat 1 d'aquest article, s'entén per consum la facturació mensual mitjana del servei de subministrament domiciliari d'aigua durant els dotze mesos anteriors al dia 30 de setembre de l'exercici anterior a la meritació de la taxa."

No es formula cap objecció a aquesta proposta, si bé respecte al paràgraf tercer s'hauria d'aclarir si es vol referir a tot l'apartat 1 de l'art. 8 o al primer o segon paràgraf de l'apartat B) d'aquest art. 8. Si es referís a tot l'apartat 1 de l'art. 8, aquest paràgraf tercer entenem que hauria de ser l'apartat C), ja que tindria un àmbit d'aplicació superior al de l'apartat B).

4.- Article 8, apartats 3 i 4

En la proposta, el contingut del vigent apartat 3 de l'art. 8 passa a contingut de l'apartat 4, mentre que el vigent contingut de l'apartat 4 resta derogat íntegrament. El nou contingut de l'apartat 3 de la proposta és el següent:

"3. En el cas de subjectes passius que contractin de nou el servei de subministrament d'aigua s'aplicarà, inicialment, la corresponent a un consum de més de 6 i fins a 12 metres cúbics al mes.

Quan es realitza un canvi de nom s'entendrà que no existeix una nova contractació del servei si no es dona de baixa el contracte anterior. Per tant, la tarifa de la taxa en aquest últim cas serà la que correspongui d'acord amb el número 2 d'aquest article."

La transcrita redacció no planteja cap problema de legalitat.

La única observació és la de que a l'haver-se suprimit l'apartat 2, ja que el seu contingut s'ha integrat a l'apartat 1, el transcrit apartat 3 hauria de ser l'apartat 2, i l'apartat 4, el 3.

5.- Nova disposició transitòria

Es proposa derogar la disposició transitòria vigent, referida al període impositiu de l'any 2020, així com les dues disposicions finals que contempnen terminis relatius a l'esmentat any 2020.

La disposició transitòria que es proposa té el contingut següent:

“Disposició transitòria. Reduccions per participació habitual en la recollida selectiva de fracció orgànica en les zones amb recollida individualitzada

1. Per tal d'incrementar la recollida selectiva s'implanten sistemes de recollida individualitzada en diferents àmbits de la ciutat. En aquests àmbits és obligatòria la participació de tots els subjectes passius. En aquests àmbits es reconeix una reducció temporal de la quota de la taxa als subjectes passius que facin 40 o més usos anuals del servei de recollida selectiva de la fracció orgànica, d'acord amb els condicionants que s'estableix en aquesta ordenança fiscal. El percentatge de reducció a aplicar s'indica a la següent taula:

<i>Any (*)</i>	<i>Percentatge de reducció</i>
<i>Exercici/fracció d'implantació (**)</i>	<i>50%</i>
<i>Segon any</i>	<i>20%</i>
<i>Tercer any</i>	<i>20%</i>
<i>Quart any</i>	<i>20%</i>

* Als efectes d'aplicació d'aquesta reducció, a totes les zones de la ciutat que amb anterioritat a la publicació d'aquesta disposició ja tenen implantat un sistema de recollida de residus individualitzat es considerarà com a exercici d'implantació, l'exercici 2022.

** En el supòsit en què es gaudeixi de la reducció durant una fracció de l'exercici, s'aplicarà durant l'exercici següent la mateixa reducció.

2. En el cas de les zones amb recollida porta a porta, els usos es comptabilitzaran a partir de les lectures dels cubells subministrats per l'Ajuntament de Barcelona per l'aportació de la fracció orgànica en el moment de ser buidats pel servei de recollida municipal.

3. En el cas de subjectes passius que utilitzin bústies o contenidors amb identificació per al lliurament de la fracció orgànica, els usos es comptabilitzaran a partir de les lectures de les targetes o identificadors emprats per a obrir-los. S'assignaran al subjecte passiu les lectures de les diverses targetes que pugui tenir vinculades.

4. En el cas de subjectes passius associats a l'ús de cubells comunitaris, la reducció aplicaria quan aquest cubell assolís 70 o més usos.

5. El nombre d'usos comença a comptar-se a partir de l'inici del període impositiu, o a partir de la data d'implantació de la recollida individualitzada si aquesta fos posterior a l'inici del període impositiu.

6. La reducció s'aplica a partir de l'assoliment del llindar d'usos definit als apartats 1 i 4. Si la data d'implantació de la recollida individualitzada fos posterior a l'inici del període impositiu, els llindars d'usos definits als apartats 1 i 4 es reduiran de forma proporcional al període de l'any en el qual fos d'aplicació la recollida individualitzada. Un cop assolit aquest llindar es comunicarà a l'entitat submini-

---

tradora del servei de subministrament domiciliari d'aigua i s'aplicarà la reducció per un període de 12 mesos.”

197

La transcrita Disposició transitòria estableix tota una nova regulació de les reduccions en la recollida selectiva de fracció orgànica en les zones amb recollida individualitzada. Aquest Consell entén que, en la seva major part, aquesta regulació no té caràcter transitori ja que estableix una regulació nova de la matèria de referència. Es podria exceptuar el contingut del paràgraf segon de l'apartat 1 - amb un asterisc - que conté una regulació de caràcter transitori, al determinar quin es considerarà com a exercici d'implantació en el cas de les zones que amb anterioritat a la present regulació ja tenien implantat un sistema de recollida de residus individualitzat.

Al tractar-se d'un règim especial dins del règim general de regulació de la taxa, es considera que el més correcte seria establir la regulació a través d'una Disposició addicional, exceptuant, com s'ha indicat, el paràgraf segon de l'apartat 1, que es correcte la seva inclusió en una Disposició transitòria.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions formulades pel Consell Tributari, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació del projecte sotmès a Informe.

20.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.17 reguladora de la taxa per l'aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, agua, i hidrocarburs. (Exp. 1225/21)

El Consell Tributari, en sessió de 13 d'octubre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.17, reguladora de la Taxa per l'aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, agua, i hidrocarburs. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 17 de setembre de 2021 s'acompanyà dels següents documents: (i) Proposta de text de projecte normatiu; (ii) "Informe Técnico-Jurídico-Económico", de data 15 de setembre de 2021, sobre l'aplicació d'aquesta Ordenança, elaborat pel gabinet jurídic de *Gonzalo Abogados* i la consultora d'enginyeria *Valbuena y Ron Ingenieros*, degudament diligenciat de conformitat pel Director de Planificació Estratègica i Fiscalitat en data 21 de setembre; i (iii) Informe justificatiu de la mateixa data i subscript per l'esmentat Director.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

Les modificacions de l'Ordenança fiscal (OF) que se sotmeten a informe són les següents:

- Supressió del terme "utilització" o "utilització privativa" en la denominació i articulat de l'Ordenança (articles 1, 2, 3, 5, i 6)
- Addició d'un nou paràgraf en l'article 6
- Modificació del'article 7, relatiu a les normes de gestió, liquidació i recaptació
- Annex de Tarifes

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'OF 3.17 haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe economicofinancer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança i, en el cas de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic, o per finançar total o parcialment els nous serveis, els informes tecnicoeconòmics en els quals es posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost d'aquells respectivament, exigits per l'article 25 del TRLRHL.

En aquest cas, consta en l'expedient la documentació que es ressenya en l'encapçalament del present informe.

Així mateix, en l'informe justificatiu que acompanya la proposta d'Ordenança Fiscal es fa constar que *“de conformitat amb allò previst a l'article 133.4 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, aquesta proposta normativa ha estat sotmesa a consulta pública prèvia, en el ben entès que davant la doctrina establerta a les darreres sentències del Tribunal Suprem sobre aquesta matèria, cal obrir un nou període de consulta prèvia seguint la normativa esmentada, atès que es proposa l'aprovació d'una nova ordenança fiscal”*.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

A) Supressió del terme “utilització” o “utilització privativa” en la denominació i articulat de l'Ordenança (articles 1, 2, 3, 5, i 6)

Com s'ha dit anteriorment, la primera de les modificacions de l'OF 3.17 que se sotmet a informe consisteix en la supressió del terme “utilització” o “utilització privativa” en la denominació i articulat de l'Ordenança (articles 1, 2, 3, 5, i 6).

Referent a això, la primera observació a realitzar consisteix en assenyalar la falta d'homogeneïtat en la supressió d'aquests termes al llarg de l'articulat de l'OF proposada. Així, tant en la denominació de la taxa com en els articles 1, 2.1, i 6, s'ha suprimit l'expressió “utilització privativa” com a alternativa a “aprofitament especial”. Per contra en els articles 5.1; 5.1.b); 5.2.a) i b); 5.3; i 6 paràgraf 3, només s'ha suprimit el terme “privatiu” o “privativa” que adjectiva els termes “ús” o “utilització”. Això és, l'adjectiu “privatiu” ha estat totalment suprimit en la proposta d'Ordenança -amb l'única excepció de l'apartat 3 de l'article 2, que fa referència al contingut de l'OF 3.11-, però no ha succeït el mateix amb els vocables “ús” i “utilització”, els quals continuen apareixent en diferents articles de la proposta d'Ordenança. Concretament: el terme “ús” apareix en l'article 5.1.a) de la proposta normativa; i el vocable “utilització” consta en els articles 5.1; 5.1.b); 5.2.a) i b); 5.3; i 6 paràgraf 3, de la mateixa proposta. En l'article 3 s'ha suprimit la paraula “utilitzin”, però es manté “gaudeixin”.

Atès que la taxa objecte de regulació se cenyeix a un aprofitament especial que es quantifica en funció de la intensitat d'ús, amb exclusió de l'ús privatiu, com es desprèn clarament de la nova denominació de l'Ordenança i, sobretot, de les configuracions del fet imposable i de la base imposable en els articles 2 i 6, la terminologia hauria de ser unificada en evitació d'equívocs i per a una major seguretat jurídica.

Tot això, sense perjudici de la procedència de l'últim paràgraf de l'apartat 1 del citat article 2, el qual especifica que l'aprofitament gravat que constitueix el fet imposable *“es produirà sempre que s'hagin d'utilitzar instal·lacions de les referides que materialment ocupen el domini públic en general”*.

En definitiva, la modificació proposada concreta l'objecte d'aquesta taxa, establerta a l'empara de l'article 20.1 a) i 20.3 K) del TRLRHL, compatible amb la taxa de l'1.5 per cent per ocupació de vies públiques municipals de les empreses subministradores prevista en l'article 24.1.c) del mateix text legal segons la jurisprudència del Tribunal Suprem, objecte de l'Ordenança Fiscal 3.11 i a la qual es refereixen els articles 1, paràgraf 2, i 2, paràgraf 3, d'aquesta proposta d'Ordenança, i de la qual són contribuents, segons l'article 3 de la proposta i de l'OF vigent, *“les empreses titulars de les xarxes d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs”* sempre que gaudeixin o aprofitin especialment el domini públic local en benefici particular.

Aquesta modificació consisteix en suprimir del fet imposable de l'actual taxa la “utilització privativa” del domini públic. A tal fi, la taxa passa a ser denominada taxa per aprofitament especial suprimint l'expressió utilització privativa. Expressió que també se suprimeix de la configuració del fet imposable que realitza l'article 2. Aquesta modificació resulta coherent, com s'ha dit, amb la configuració de la base imposable en funció de la intensitat d'ús que realitza l'article 6. Per consegüent, i en la mesura en què la modificació proposada suposa una concreció del que es preveu en el TRLRHL, la modificació proposada no mereix cap objecció de legalitat, excepte les precisions terminològiques abans indicades, sent-li aplicable quant va dir aquest Consell en el seu dictamen 93/2018, de 22 de juny de 2018, que va tenir per objecte l'informe de la primera redacció d'aquesta Ordenança i al qual ens remetem.

B) Addició d'un nou paràgraf en l'article 6

La proposta normativa afegeix un nou paràgraf a l'article 6 de l'actual Ordenança, dedicat a la base imposable i quota tributària de la taxa, que situa com a penúltim d'aquest article. Aquest paràgraf té per objecte introduir una diversificació dels tipus impositius en funció de la intensitat d'ús per atendre l'exigència de la doctrina del Tribunal Suprem, fixada, entre altres, en la seva sentència de 3 de desembre de 2020, com expressament es fa constar en el text normatiu. El paràgraf proposat és el següent:

“Amb aquesta finalitat, i segons l'exigència del Tribunal Suprem en les sentències, per a totes, la de 3 de desembre de 2020 que motiven aquesta ordenança, s'estableixen en atenció a la justificació de l'informe tècnic i econòmic, dos tipus impositius diferents en atenció a la intensitat de l'ús del domini públic local:

- a) El 5% en els aprofitaments especials de les instal·lacions com caixes d'amarratge, torres metàl·liques, recolzaments, transformadors, dipòsits o altres elements similars.*
- b) El 2,5% en l'aprofitament de la resta d'elements com ara línies aèries o cables de transport d'energia.”*

Doncs bé, sense perjudici de la legalitat i correcta justificació de la proposta normativa, no es pot considerar correcta la inclusió de l'esmentada justificació, pròpia en el seu cas d'una exposició de motius, en la part dispositiva, en l'articulat mateix de la norma.

Segons el parer d'aquest Consell, el nou paràgraf de l'article 6 que es proposa ha de limitar-se a establir amb claredat la dualitat de tipus impositius i els supòsits

en els quals aquests resulten d'aplicació, la qual cosa ja es fa en les lletres a) i b) del text proposat, havent de ser eliminada la referència a les sentències del Tribunal Suprem que motiven la nova regulació així com la referència a l'informe tècnic i econòmic que justifica l'articulació concreta que s'estableix.

C) Modificació de l'article 7, relatiu a les normes de gestió, liquidació i recaptació

Quant a la modificació relativa a les normes de gestió, cap observació mereix l'eliminació del sistema d'autoliquidació i consegüent extensió del procediment de declaració i posterior liquidació administrativa previst en els articles 128 i 130 de la LGT a tots els supòsits. Això és, tant per als supòsits d'autorització de nous aprofitaments com per als supòsits d'aprofitaments ja existents o autoritzats. Possibilitat que, com ja es va dir en l'informe CT 220/2019, de 18 de juliol de 2019, relatiu a la modificació d'aquesta OF per al 2020, entra plenament dins de la potestat normativa de l'Ajuntament.

Ara bé, el nou text de l'article 7 d'aquesta OF ha suprimit l'apartat 2 de l'article 7 del text actual, que es refereix a la competència de l'Administració per a la verificació i comprovació de les declaracions presentades pels obligats tributaris i, en conseqüència, per a realitzar, en el seu cas, les liquidacions complementàries que procedeixin. En el seu lloc, el punt 2 de la lletra b) de l'apartat 1 del nou artículo 7 [en realitat, lletra b) de l'artículo 7, ja que no existeix un apartat 2 en el text de l'artículo 7 proposat, per la qual cosa aquest número 1 hauria de ser suprimit] regula la liquidació administrativa pròpia del procediment de gestió establert.

Aquest apartat 2 de la lletra b) de l'article 7 regula aquesta liquidació administrativa per a realitzar dues precisions: primera, que la pràctica d'aquesta liquidació administrativa es realitzarà durant el tercer trimestre de cada any de conformitat amb les dades declarades pels obligats; i segona, que l'Administració practicarà les liquidacions a partir de les seves pròpies dades en el cas d'absència de declaració de dades per part dels obligats tributaris.

Concretament, l'apartat suprimit establia:

“2. Les declaracions presentades per les empreses subjectes passius podran ser objecte de verificació i comprovació per part de l'Administració tributària municipal que practicarà, en el seu cas, les liquidacions complementàries que siguin procedents.”

En el seu lloc, el text proposat estableix el següent:

“2. L'Administració tributària municipal practicarà, durant el darrer trimestre de cada any, la liquidació de la taxa de conformitat amb les dades declarades per part dels obligats. En cas de no haver presentat la corresponent declaració de dades, es practicaràn les liquidacions a partir de les dades disponibles per part de l'Administració municipal.”

Doncs bé, sense perjudici de la correcció i legalitat de les dues precisions relatives a la pràctica de les liquidacions administratives que formen part del procediment

de gestió pel qual opta la present proposta d'OF i a les quals es refereix aquest apartat, aquest Consell considera que seria convenient incorporar en el seu text una referència explícita a les facultats de comprovació de l'Administració. Sobretot, per la confusió a la qual pot induir la referència explícita a la pràctica de les liquidacions administratives que culminen el procediment de gestió establert "de conformitat" amb les dades declarades. Expressió que sent certa, resulta incompleta, ja que pot induir a un deure de l'Administració d'atendre les dades declarades en tot cas, això és, excloent les facultats de verificació i comprovació de l'Administració tributària. Autolimitació competencial que no és, en principi tècnicament possible, no obstant això l'amplitud de les competències normatives municipals en matèria de gestió (art. 12.2 del TRLRHL).

Així doncs, es recomana substituir en l'apartat 2 de la lletra b de l'article 7 l'expressió "*de conformitat amb*" (les dades declarades pels obligats tributaris) utilitzada, per una altra més precisa, com podria ser-ho l'expressió "*ajustada a*" aquestes dades; així com incorporar al seu text una referència expressa a les competències de l'Administració en relació amb les declaracions dels obligats tributaris que aquí es regulen a fi d'evitar l'autolimitació competencial a la qual pot induir el text proposat. Això és, una referència expressa a la pràctica d'aquestes liquidacions tributàries d'acord amb els articles 128 a 130 de la LGT i concordants de l'OF general, i sempre sense perjudici de les facultats de comprovació de l'Administració.

Finalment, és necessari així mateix cridar l'atenció per l'expressió "abans" que s'utilitza en l'apartat 1 de la lletra b) d'aquest article 7 que es proposa. Com ja s'ha dit per aquest Consell, en relació fins i tot a altres propostes d'OF per a l'any 2022, i així ha estat recollit a més en la proposta de modificació de l'OF 1.4 relativa a l'IAE per a aquest mateix exercici, ja informada per aquest Consell, resulta convenient precisar la data de finalització del període temporal que s'estableix per a la presentació de les declaracions per part dels obligats tributaris de forma més clarificadora. Raó per la qual en les normes esmentades s'ha substituït l'expressió "abans del" (dia X) per la més precisa de "fins al" (dia X).

D) Annex de Tarifes

Cap observació cal fer relativa a les modificacions introduïdes en l'Annex de Tarifes que incorporen la dualitat de tipus impositius abans examinada, en línia amb la jurisprudència del Tribunal Suprem com es justifica àmpliament en l'informe tècnic i econòmic que s'acompanya.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic, sense perjudici de les precisions i observacions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 13 d'octubre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona, i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.16, reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 1 d'octubre de 2021 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) Escrit de sol·licitud realitzada pel director de Projectes d'Ordenances Fiscals i Altres ingressos, Gerència de Pressupostos i Hisenda; (ii) Proposta de text de projecte normatiu; (iii) Certificat de consulta prèvia signat pel Secretari General de l'Ajuntament de Barcelona de data 9 d'agost de 2021; (iiii) Informe econòmic del Director de Projectes d'Ordenances Fiscals i Altres ingressos de data 1 d'octubre de 2021 i (iiiii) Sentència núm. 1945 de data 28 d'abril de 2021, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Sobre el procediment del projecte normatiu

El procediment per a l'aprovació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe economicofinancer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En aquest cas consta a l'expedient la documentació ja assenyalada.

El Consell Tributari en l'Informe de 20 de juny de 2018, Expedient 93/18 sobre la proposta d'Ordenança fiscal núm. 3.17 relativa a les Taxes per la Utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, paràgraf primer, en relació amb el tràmit d'informació i consulta públiques que estableix l'article 133 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les Administracions públiques, i del previst en el número quatre de l'esmentat article 133, assenyala que:

«El número quatre, paràgraf segon, de l'article esmentat preveu que es pot prescindir de l'esmentat tràmit:

“Cuando la propuesta normativa no tenga impacto económico, no imponga obligaciones relevantes a los destinatarios o regule aspectos parciales de una materia...”

Doncs bé, el Consell Tributari entén que l'esmentat projecte estableix, *ex novo*, una taxa, és a dir, un tribut, que és una especificació del deure de contribuir d'acord amb l'article 31.1 i 3 de la Constitució espanyola (CE), suposant una obligació tributària, legal i de dret públic, que des del punt de vista jurídic no és una regulació parcial sinó complerta de la matèria relacionada amb la taxa per la utilització privativa i l'aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, establint el fet imposable, els obligats tributaris, la base imposable, el tipus impositiu i la quota tributària, elements d'identificació i quantificació del tribut, a més de ser una obligació fonamental per als seus destinataris pel seu propi fonament constitucional que la converteix en indisponible per a totes les parts que intervenen en la seva aplicació i estant per aquest motiu especialment protegida per l'ordenament jurídic. Reflex d'aquesta situació són els articles 16 i 17 del TRLRHL que disposen un règim precís respecte del contingut i procediment d'aprovació i modificació de les Ordenances Fiscals, normes mitjançant les quals s'exerceix la potestat per establir tributs reconeguda en l'article 133.1 i 2 de la CE als Ens Locals. Per tot això cal advertir de la possible taxa d'il·legalitat en el procediment que podria suposar la invalidesa de la proposta.»

En el cas present, l'expedient conté el document acreditatiu d'aquest tràmit, com ja s'ha assenyalat.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

Constitueix l'objecte d'aquest informe el projecte d'OF reguladora de les Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil. El projecte normatiu sotmès a informe és el següent:

Art. 1r. Disposicions generals, naturalesa i objecte. D'acord amb allò que disposen els articles 133è.2 i 142è de la Constitució, l'article 106è de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, i, específicament, els articles 15è, 20è a 27è i 57è del Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, aprovat per Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, l'Excel·lentíssim Ajuntament de Barcelona acorda la imposició i ordenació d'una taxa per la utilització privativa o l'aprofitament especial constituït en el vol, el sòl i el subsòl de les vies públiques municipals en el terme municipal de Barcelona, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil, que es regirà pels esmentats preceptes i per aquesta Ordenança fiscal.

Art. 2n. Fet imposable. 1. Constitueix el fet imposable de la taxa regulada en aquesta Ordenança la utilització privativa o l'aprofitament especial, total o parcial, constituït, en el vol, el sòl i el subsòl de les vies públiques municipals en el terme municipal de Barcelona, per les empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil que prestin serveis, mitjançant recursos de la seva titularitat, com xarxes de telecomunicacions, sistemes de fibra òptica, televisió per cable o altra tècnica que disposi de xarxes o instal·lacions que transcorrin pel domini públic local, encara que no s'hagi demanat o obtingut la corresponent llicència, autorització o concessió constituït en el vol, el sòl i el subsòl de les vies públiques municipals.

2. Es consideren prestats dins el terme municipal tots els serveis que, per la seva naturalesa, depenguin o estiguin relacionats, directament o indirectament, amb l'aprofitament del vol, el sòl o el subsòl de la via pública o hi estiguin en relació.

Art. 3r. Obligats tributaris. 1. Són subjectes passius de la taxa regulada per aquesta Ordenança, en concepte de contribuents, totes les empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil titulars de les corresponents xarxes de telecomunicacions, sistemes de fibra òptica, televisió per cable o altra tècnica que disposi o utilitzi xarxes o instal·lacions que transcorrin pel domini públic local o que hi estiguin instal·lades, independentment del seu caràcter públic o privat, així com altres anàlogues. 2. Podran ser considerats successors o respondre, solidàriament o subsidiàriament, de les obligacions tributàries dels subjectes passius de la taxa establerta en aquesta Ordenança, les persones físiques, jurídiques o les entitats de l'article 35è. 4 de la Llei general tributària en els supòsits que s'hi estableixen i la normativa de desenvolupament.

Art. 4t. Responsabilitats dels subjectes passius. 1. En el cas que l'aprofitament especial comporti la destrucció o el deteriorament del domini públic local, el beneficiari, la persona o l'entitat en qüestió està obligat, independentment del pagament de la taxa que escaigui, a reintegrar el cost total de les despeses de reconstrucció o reparació respectives i a dipositar-ne prèviament l'import.

2. Si els danys són de caràcter irreparable, cal indemnitzar l'Ajuntament amb la mateixa quantitat que el valor dels béns destruïts o que l'import del deteriorament efectivament produït.

En cap cas l'Ajuntament no pot condonar les indemnitzacions ni els reintegraments anteriors.

Art. 5è. Meritació de la taxa i període impositiu. 1. La meritació de la taxa que regula aquesta Ordenança es produeix:

a) Quan es tracta de concessions o autoritzacions de nous aprofitaments, en el moment de sol·licitar la llicència corresponent.

b) En aquells supòsits en què la utilització privativa o l'aprofitament especial a què fa referència l'article 2n d'aquesta Ordenança no requereixi llicència o autorització, des del moment en què s'ha iniciat la utilització o l'aprofitament esmentat. A aquest efecte, s'entén que ha començat la utilització o l'aprofitament en el moment en què s'inicia la prestació del servei als ciutadans que el demanen.

c) Quan la utilització privativa o l'aprofitament especial del vol, sòl i el subsòl de les vies públiques municipals es prolongui diversos exercicis, la meritació de la taxa tindrà lloc l'1 de gener de cada any.

b. El període impositiu coincideix amb l'any natural, llevat dels supòsits d'inici o cessament en l'ús privatiu o aprofitament especial del domini públic municipal, casos en què procedirà el prorrateig trimestral, conforme a les regles següents:

a) En els supòsits d'altres per inici d'activitat, es liquidarà la quota corresponent als trimestres que resten per finalitzar l'exercici, inclòs el trimestre en què té lloc l'alta.

b) En cas de baixes per cessament d'activitat, es liquidarà la quota que correspondrà als trimestres transcorreguts des de l'inici de l'exercici, incloent-hi aquell en què s'origina el cessament.

Art. 6è. **Base imposable i Quota** tributària de la taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic municipal per part de les empreses explotadores dels serveis de telefonia mòbil.

1. La **base imposable quota tributària** estarà constituïda pel valor de la utilitat derivada de la ocupació del domini públic local, per part dels obligats tributaris.

2. El valor de la utilitat derivada de l'ocupació del domini públic local es quantificarà amb l'aplicació de la següent fórmula:

$$BI = LXT * S * CPTM * VMS * CR$$

Sent:

LXT: la longitud de xarxa de telecomunicacions de cada obligat tributari, determinada en metres lineals.

S: l'amplada mitja per metre lineal utilitzada per la instal·lació de xarxes de telecomunicacions a la ciutat de Barcelona, i que és de 0,60m2.

CPTM: el coeficient de ponderació dels serveis de telefonia mòbil que cada obligat tributari presta mitjançant aquesta xarxa, respecte de la totalitat dels seus serveis. Aquest percentatge es determina, per a cada obligat tributari, en funció del nombre de línies mòbils prepagament i postpagament sobre el total de les línies de telefonia fixa i mòbil dels seus abonats amb domicili al municipi de Barcelona.

VMS: el valor de mercat del sòl unitari per metre quadrat. Aquest valor és el resultat de multiplicar el valor cadastral del sòl unitari /m2 del municipi de Barcelona pel coeficient de comprovació assignat a aquest municipi a efectes de l'impost sobre transmissions patrimonials i l'impost sobre successions i donacions.

CR: el coeficient del 0,06 que es determina com a rendibilitat mínima de l'arrendament de béns patrimonials, de conformitat amb el que estableix l'article 92.2 del Reglament dels béns de les entitats locals, aprovat per RD 1372/1986, de 13 de juny.

3. La quantia de la quota tributària de la taxa per cada operador de serveis de telefonia mòbil serà el resultat d'aplicar el coeficient del 0,85 a la base imposable calculada segons l'apartat anterior.

$$BI QT = \text{€/m2 bàsic} * S * CPTM$$

a) Sent:

$$\text{€/m2 bàsic} = VMS * CR * 0,5$$

On VMS és el valor de mercat del sòl unitari per metre quadrat. Aquest valor és el resultat de multiplicar el valor cadastral del sòl unitari /m2 del municipi de Barcelona pel coeficient de comprovació assignat a aquest municipi a efectes de l'impost sobre transmissions patrimonials i l'impost sobre successions i donacions.

On CR és el coeficient del 0,06 que es determina com a rendibilitat mínima de l'arrendament de béns patrimonials, de conformitat amb el que estableix l'article 92.2 del Reglament dels béns de les entitats locals, aprovat per RD 1372/1986, de 13 de juny.

La quantia de l'€/m2 bàsic per cada operador de serveis de telefonia mòbil serà el resultat d'aplicar el coeficient del 0,5 a l'esmentada quantia.

b) Superfície ocupada $S = LXT * 0,6$

On LXT és la longitud de xarxa de telecomunicacions de cada obligat tributari, determinada en metres lineals.

On 0,6 és l'amplada mitjana per metre lineal utilitzada per la instal·lació de xarxes de telecomunicacions a la ciutat de Barcelona, i que és de 0,60m2.

c) CPTM és el coeficient de ponderació dels serveis de telefonia mòbil que cada obligat tributari presta mitjançant aquesta xarxa, respecte de la totalitat dels seus serveis. Aquest percentatge es determina, per a cada obligat tributari, en funció del nombre de línies mòbils prepagament i postpagament sobre el total de les línies de telefonia fixa i mòbil dels seus abonats amb domicili al municipi de Barcelona, a data de 1 de gener de cada any.

En els casos on l'import de la quota tributària, calculada segons l'apartat anterior, dividit per la superfície ocupada per l'obligat tributari excedeixi de la meitat de l'import de l'€/m2 bàsic, el paràmetre que es refereix la lletra a) de l'apartat anterior serà la meitat de l'import de l'€/m2 bàsic i el càlcul de la quota serà el resultat de multiplicar aquesta quantitat per la superfície ocupada.

Art. 7è. Normes de gestió, liquidació i recaptació. 1. Els obligats tributaris hauran de presentar a l'Administració tributària municipal, abans del 28 de febrer de cada any, una declaració referida a l'any anterior, amb el contingut següent:

a) Nombre total de línies postpagament de telefonia mòbil dels abonats en tot el territori estatal.

b) Nombre total de línies prepagament de telefonia mòbil dels abonats en tot el territori estatal.

c) Nombre total de línies postpagament de telefonia mòbil dels abonats amb domicili en el terme municipal de Barcelona.

d) Nombre total de línies prepagament de telefonia mòbil dels abonats amb domicili en el terme municipal de Barcelona.

e) Nombre total de línies de telefonia fixa dels abonats de tot el territori estatal, en el cas que l'obligat tributari doni aquest servei.

f) Nombre total de línies de telefonia fixa dels abonats amb domicili en el terme municipal de Barcelona.

2. L'Administració tributària municipal practicarà liquidacions tributàries trimestrals basant-se en les dades per ells declarades corresponents al període impositiu anterior al de meritació, les quals tindran el caràcter de provisionals i de pagaments a compte, i que s'elevaran al resultat d'aplicar el 25% a l'import de la quota tributària calculada de conformitat amb l'article 6è d'aquesta Ordenança.

L'import a ingressar per la quota tributària anual, que es liquidarà en el primer trimestre, serà la diferència positiva entre la quota tributària i els pagaments a compte trimestrals que s'hagin realitzat corresponents al mateix període impositiu.

Si aquesta diferència fos negativa, l'excés satisfet a l'Ajuntament es compensarà en el primer pagament a compte o, si no fos suficient, en els successius, i en el cas que l'import de l'excés sigui superior als pagaments a compte previstos durant aquell any, es procedirà a la seva devolució.

Art. 8è. Convenis de col·laboració. L'Administració tributària municipal podrà subscriure convenis de col·laboració amb els subjectes passius de la taxa amb la finalitat de simplificar el compliment de les obligacions formals i materials derivades d'aquesta taxa, o les normes de gestió, liquidació i recaptació d'aquesta Ordenança, de conformitat amb la legislació vigent.

Art. 9è. Actuacions i procediments de gestió i d'inspecció tributàries. Les actuacions i procediments de gestió i d'inspecció tributàries de tots aquells elements que regula aquesta Ordenança seran exercides per l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona, resultant d'aplicació la Llei general tributària i les altres Lleis reguladores de la matèria, així com les normes que les despleguen.

Art. 10è. Infraccions i sancions. Pel que fa a la qualificació com a infraccions tributàries i a les sancions que corresponguin en cada cas, s'atindrà al que disposa la Llei general tributària, i les normes reglamentàries que la despleguen.

Art. 11è. En tot allò que no és previst en la present Ordenança, hi serà d'aplicació l'Ordenança fiscal general.

*Disposició final. Aquesta Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data **XX de desembre de XXXX**, començarà a regir **l'1 de gener de 2022** i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació”.*

Respecte del text del projecte d'Ordenança, cal destacar que apareixen regulats tots els elements necessaris per a l'existència d'un tribut, adaptant-se per tant a allò específicament exigit per l'article 16.1 del TRLRHL. Amb caràcter general no es pot atribuir retret de legalitat a la proposta presentada.

La Proposta normativa incorpora les observacions realitzades pel Consell Tributari en l'Informe emès el 16 d'octubre de l'any 2019, Expedient 582/19 sobre la modificació de l'Ordenança fiscal núm. 3.16 relativa a Taxes per la Utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil, en els paràgrafs segon i tercer. En quest sentit, respecte de l'article 7 de la proposta cal assenyalar que en el número u s'ha d'adaptar el número de lletres al corresponent de les dades la informació de les quals se sol·licita.

No obstant, el Consell Tributari, d'acord amb les precisions realitzades en el Dictamen 314/21, FJ tercer, i en l'Informe emès el 14 de juliol de l'any 2021, Expedient 884/21 sobre la creació de l'Ordenança fiscal 3.19 reguladora de Taxes pel manteniment dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament, lletra C, considera que respecte del paràgraf primer del número u de l'esmentat article 7 s'hauria de substituir el terme “*abans*”, referit a la data de finalització del termini de compliment del deure de presentar la declaració tributària corresponent, pel de “*fi*ns” tal com s'ha reflectit en la proposta de modificació per a 2022 de l'OF 1.4 reguladora de l'Impost sobre activitats econòmiques, aprovada mitjançant informe emès el dia 15 de setembre de 2021, III.2.

III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell tributari no observa, en la proposta de text de l'Ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic amb les precisions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 13 d'octubre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 3.6, de Mercats. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 6 d'octubre de 2021 s'acompanyà en la mateixa data de l'Informe Justificatiu de les Propostes de Modificacions de l'Ordenança Fiscal 3.6 de Mercats any 2022, d'octubre de 2021, del Cap del Departament de Mercats i del Director d'Administració General.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que ara se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis, respecte de l'Ordenança Fiscal vigent, essencialment en relació amb: (i) la Disposició final, per actualitzar la data d'entrada en vigor del text i (ii) l'Annex de Tarifes, fonamentalment actualitzant imports i millorant la tècnica normativa amb precisions i matisacions i la revisió de la concordança d'articles.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) 3.6, de Mercats, haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostaries derivades de l'aprovació de l'Ordenança i, en el seu cas, el preceptiu informe econòmic-financer que posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost del servei previst a l'article 25 del TRLRHL. Consten incorporats a l'expedient els respectius informes referits a cada una de les modificacions proposades.

III.- Observacions

A) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la Disposició Final de la referida OF 3.6 la nova redacció del qual és la següent:

“Disposició final. La present Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data XX de desembre de 2021, començarà a regir l'1 de gener de 2022 i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació”

La modificació proposada respecte d'aquesta disposició –consistent en actualitzar la data d'entrada en vigor de l'Ordenança- no mereix cap objecció.

B) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la Disposició Primera de l'Epígraf I. Mercats de zona de l'Annex de Tarifes de la referida OF 3.6 la nova redacció del qual és la següent:

“Primera. Els mercats de zona es classifiquen en 1a, 2a i 3a categoria

Són de 1a categoria els mercats de l'Abaceria, de la Barceloneta, de la Boqueria, del Carmel, de la Concepció, de Felip II, de Fort Pienc, de Galvany, d'Hostafrancs, de la Llibertat, de les Corts, de la Mercè, de Lesseps, de Montserrat, del Ninot, de la Sagrada Família, de Sant Antoni, de Sant Gervasi, de Sant Martí, de Santa Caterina, de Sants, de Sarrià, del Poblenou-Unió, del Besòs, del Clot i de Provençals, de la Guineueta, de Sant Andreu.

Són de 2a categoria els mercats, de Ciutat Meridiana, de l'Estrella, del Guinardó, d'Horta, de la Marina, de Sant Andreu, de les Tres Torres, de la Trinitat, del Bon Pastor i el de la Vall d'Hebron-Teixonera.

Són de 3a categoria els mercats de Canyelles i Núria.

En el cas de que un mercat afronti un procés de remodelació parcial o integral, l'Ajuntament pot determinar el canvi de categoria de manera automàtica, amb efectes des del primer dia del trimestre posterior a la finalització del procés de remodelació”.

En relació amb la modificació proposada –consistent en el canvi de categoria del mercat de Sant Andreu- l'Informe Justificatiu de les Propostes de Modificacions de l'Ordenança Fiscal 3.6 de Mercats any 2022, d'octubre de 2021, del Cap del Departament de Mercats i del Director d'Administració General, diu literalment: *“Es proposa el canvi de categoria fiscal del Mercat de Sant Andreu, fruit del procés de remodelació en els que ha estat immers, amb previsió que a principis de 2022 ja estigui finalitzat i en el seu emplaçament històric.*

Tot i així, cal recordar que en l'actual redactat de l'Ordenança Fiscal vigent des de l'1 de gener de 2016, ja reconeix que en el cas de que un mercat afronti un procés de remodelació parcial o integral, l'Ajuntament pot determinar el canvi de categoria de manera automàtica, amb efectes des del primer dia del trimestre posterior a la finalització del procés de remodelació.”

Respecte d'aquesta proposta de modificació el Consell no té res a objectar jurídicament, atès que resta emparada per l'autonomia del Consistori i, efectivament, com diu el referit Informe, el canvi de categoria dels mercats remodelats és una possibilitat recollida al propi text de l'Ordenança vigent, en concordança amb la naturalesa i la finalitat de les obres de remodelació.

C) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat 5.1 de la Disposició Segona de l'Epígraf I. Mercats de zona de l'Annex de Tarifes de la referida OF 3.6 la nova redacció del qual és la següent:

“5.1. Els llocs de venda que expedeixen articles inclosos en més d'una de les denominacions en què es classifiquen aquests articles, i que d'acord amb la Prescripció

Segona de l'Epígraf HI tenen la consideració de ser llocs de venda de classe A, han de satisfer la taxa prevista en el punt 2 de l'Epígraf HI, més el 10% de recàrrec, [...]”.

Respecte de la modificació proposada el Consell Tributari no té cap objecció atès que es tracta simplement d' actualitzat l'epígraf de la norma a la qual es remet.

D) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat 7 de la Disposició Segona de l'Epígraf I. Mercats de zona de l'Annex de Tarifes de la referida OF 3.6 la nova redacció del qual és la següent:

“Per la utilització, per a reunions o conferències, de la sala polivalent dels mercats de Santa Caterina, Llibertat, Encants Barcelona Fira de Bellcaire, Sants, Ninot, Espai Boqueria, Sant Antoni i Sant Andreu situades a la planta attell de cada mercat, s'haurà de satisfer la taxa de 276,73 € per dia o fracció. Les despeses logístiques, tècniques, neteja, seguretat, aniran a càrrec de l'entitat sol·licitant.”

Respecte de la modificació d'aquest apartat el Consell Tributari troba coherent que s'inclogui expressament la referència als nous mercats que compten amb sala polivalent –com diu l'Informe Justificatiu de les Propostes de Modificacions de l'Ordenança Fiscal 3.6 de Mercats any 2022, d'octubre de 2021, del Cap del Departament de Mercats i del Director d'Administració General-: “per equiparar la taxa d'utilització a la de la resta de Mercats amb espais similars”- i quant al darrer incís, que suposa, com recull així mateix el referit Informe, aprofitar “per introduir en el text normatiu que les despeses logístiques, tècniques, neteja, seguretat, aniran a càrrec de l'entitat sol·licitant, que ja es venia fent de facto” es considera que suposa una millora de la tècnica normativa atès que introdueix una precisió que evita interpretacions, per la qual cosa el Consell Tributari no té res a objectar a aquesta proposta de modificació.

E) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat 5.3 de la Disposició Segona de l'Epígraf II. Mercats especials de l'Annex de Tarifes de la referida OF 3.6 la nova redacció del qual és la següent:

“5.3 Les parades dedicades a subhasta satisfaran la taxa de:

<i>Dilluns o dissabte</i>	<i>43,69 €/dia/lloc de venda</i>
<i>Dimecres o divendres</i>	<i>55,82 €/dia/lloc de venda</i>
<i>Divendres més dissabte</i>	<i>86,15 €/per ambdós dies/lloc de venda</i>
<i>Dissabte (sense celebració de subhasta)</i>	<i>43,69 €/dia/lloc de venda</i>
<i>Dissabte (amb celebració de subhasta)</i>	<i>55,82 €/dia/lloc de venda”</i>

Pel que fa a aquesta modificació, consistent en establir tarifes específiques per als dissabtes en el Mercat dels Encants Barcelona Fira de Bellcaire, diu literalment l'Informe Justificatiu de les Propostes de Modificacions de l'Ordenança Fiscal 3.6 de Mercats any 2022, d'octubre de 2021 que: “S'introdueix una modificació en la taxa que grava l'activitat d'aquest sector del Mercat dels Encants els dissabtes, atenent a l'especial situació en la que de manera excepcional i des del passat mes de juny de 2020 va reobrir després del període de confiament per la pandèmia, en el sentit que els dissabtes també s'està celebrant la subhasta pública dels lots, i per tant cal establir dues taxes clarament diferenciades amb o sense subhasta de lots,

la que l'interès comercial per l'espai augmenta significativament, i a més requereix una operativa més costosa per haver d'habilitar una sèrie de serveis propis, com la del subhastador, auxiliars de control o neteges especials”.

Pel que fa a aquesta distinció de l'import de la taxa atenent a si hi ha subhasta o no el Consell Tributari considera que queda emparada per l'autonomia del Consistori i, en allò referent a la quantia prevista per a cada supòsit, en tant que es tracta d'un aspecte exclusivament econòmic, el Consell Tributari simplement observa que ha estat incorporat a l'expedient l'estudi econòmic respectiu que justifica l'establiment de les noves tarifes.

F) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat 5.7 de l'Epígraf II. Mercats especials de l'Annex de Tarifes de la referida OF 3.6 la nova redacció del qual és la següent:

“5.7. La persona física, jurídica o entitat encarregada de l'explotació comercial de l'aparcament dels mercats municipals d'Encants Barcelona Fira de Bellcaire, Sagrada Família i del Mercat de Sant Antoni, satisfarà anualment la quantitat fixada en l'adjudicació, sobre la base del preu de licitació que reculli el Plec de Condicions que reguli el procediment de licitació, i alhora posteriors actualitzacions, o les condicions recollides a l'encàrrec de gestió vigent”.

Respecte de la modificació d'aquest apartat el Consell Tributari troba coherent que s'inclogui expressament la referència als nous mercats que compten amb aparcaments –com diu l'Informe Justificatiu de les Propostes de Modificacions de l'Orde-nança Fiscal 3.6 de Mercats any 2022, d'octubre de 2021, del Cap del Departament de Mercats i del Director d'Administració General si bé, per les sales polivalentes: “per equiparar la taxa d'utilització a la de la resta de Mercats amb espais similars”- i quant al darrer incís, es considera que suposa una millora de la tècnica normativa atès que introdueix una precisió que evita interpretacions, per la qual cosa el Consell Tributari no té res a objectar a aquesta proposta de modificació.

G) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació dels apartats 1 i 2 de l'Epígraf III. Altres conceptes de l'Annex de Tarifes de la referida OF 3.6 la nova redacció dels quals és la següent:

“1. Per l'expedició d'autoritzacions de patents de transport, s'haurà de satisfer la taxa de 1.015,44 € i Per la utilització de patents de transports, mensualment s'haurà de satisfer la taxa de 42,11 €.

2. Per la utilització temporal, provisional i privativa de places d'aparcament habilitades en els espais logístics dels mercats, sempre que disposin de la deguda autorització i les operacions a les quals es destinin no alterin l'activitat normal del mercat, se satisfarà la taxa mensual de 10,27 €/m² de com a mínim l'ocupació real del vehicle.”

Pel que fa a aquestes modificacions –que venen a precisar els fets imposables de la taxa- el Consell Tributari considera que estan emparades en l'autonomia del Consistori, per la qual cosa no mereixen cap retret de legalitat.

H) Se sotmeten a informe del Consell Tributari les modificacions dels apartats 4.1, 5.1.3, 5.3, 5.4, 10 i 11 de l'Epígraf III. Altres conceptes de l'Annex de Tarifes de la referida OF 3.6 que consisteixen, merament, en l'actualització de la referència a l'any (passant del 2021 al 2022) i en l'actualització de les remissions i concordances normatives.

En relació amb aquestes modificacions el Consell Tributari no té res a objectar en tant que suposen una millora de la tècnica normativa.

I) Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat 4.10 de l'Epígraf III. Altres conceptes de l'Annex de Tarifes de la referida OF 3.6 la nova redacció dels quals és la següent:

“4.10. Queden exemptes d'aquestes pagaments les empreses que participin en campanyes de promoció dels mercats organitzades per l'Institut Municipal de Mercats, si hi ha un acord previ establert sobre això. També restaran exemptes les activitats promogudes per entitats o empreses externes que tinguin un interès cultural per a la ciutat i suposin una dinamització especial amb retorn pel mercat. Aquestes activitats hauran de ser gratuïtes i obertes a la ciutadania”.

Quant a aquesta modificació, diu literalment l'Informe Justificatiu de les Propostes de Modificacions de l'Ordenança Fiscal 3.6 de Mercats any 2022, d'octubre de 2021 que: *“s'introdueix nou redactat de manera que també restaran exemptes les activitats promogudes per entitats o empreses externes que tinguin un interès cultural per a la ciutat i suposin una dinamització especial amb retorn pel mercat. Aquestes activitats hauran de ser gratuïtes i obertes a la ciutadania”.*

En relació amb aquesta proposta de modificació el Consell Tributari, si bé no té cap retret de legalitat, sí que observa que, per major seguretat jurídica, cal concretar quin òrgan, i per quin procediment, és competent per avaluar i determinar en favor de les entitats o empreses externes la referida doble condició de tenir *“interès cultural per a la ciutat”* i de suposar una *“dinamització especial amb retorn pel mercat”*.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions formulades pel Consell Tributari, l'Ajuntament podrà continuar la tramitació del projecte sotmès a informe.

23.- Informe a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda sobre la interpretació conjunta de l'abast i efectes de l'aplicació de la STC de 26/10/2021 i del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre. (Exp. 1416/21)

El Consell Tributari, en sessió de 15 de desembre de 2021, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe a petició de la Regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda sobre les següents qüestions:

“PRIMERA.- A la vista del què s'indica a la STC de 26.10.2021 en el seu fonament jurídic sisè i tenint en compte que el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, publicat al BOE de 9.11.2021, ha entrat en vigor el 10.11.2021, per tant, abans de que es publiqui la sentència en el BOE, es pot considerar que entre el 26.10.2021 i el 10.11.2021 s'ha produït un buit normatiu pel que fa referència al sistema de càlcul de la base imposable de l'impost sobre l'Increment de Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana?

SEGONA.- Tenint en compte que la STC de 26.10.2021 únicament anul·la els preceptes del TRLRHL que regulen el mètode de càlcul de la base imposable de l'impost i que el RD Llei 26/2021, que restableix el mètode de càlcul de la base imposable ha entrat en vigor el 10.11.2021, es plantegen les qüestions següents:

2.1.- S'han d'estimar totes les sol·licituds i recursos pendents de resolució en via administrativa sense poder entrar a analitzar si s'ha produït o no el fet imposable en el cas concret, amb la conseqüència immediata i inherent de que s'hagi de realitzar la devolució íntegra de les quotes de l'impost pagades en tots aquests casos i sense que es pugui liquidar i exigir en cap cas l'impost?

2.2.- En relació a la qüestió anterior, s'ha d'entendre que els mètodes de càlcul alternatius que preveu el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, no resulten aplicables a les obligacions tributàries meritades i no consolidades atès que el RD Llei va entrar en vigor el 10.11.2021 i suposaria incorre en vulneració del principi d'irretroactivitat d'una norma no favorable?

TERCERA.- En el cas que es consideri que respecte a les situacions anteriors (sol·licituds i recursos no resolts en via administrativa a la data de la sentència), no procedeix estimar la sol·licitud o recurs **sense que prèviament es realitzi l'anàlisi de si en el cas concret s'ha produït o no fet imposable** a la vista de les proves aportades, es plantegen les qüestions següents:

3.1.- En el supòsit que després d'aquesta anàlisi es determini que s'ha produït el fet imposable de l'impost (situacions amb increment de valor o aquelles en les que no s'ha acreditat el decrement de valor), la conseqüència seria que es desestimi a pretensió principal relativa a l'absència del fet imposable però sigui exigible l'impost i la seva revisió aplicant el nou mètode de càlcul i, per tat, s'hagi de recalcular l'impost?

3.2.- En cas de resposta afirmativa respecte a la qüestió anterior, seria aplicable el principi de conversió i conservació dels actes administratius (art. 103 CE, art. 50 i 51 Llei 39/2015, i STS 23.05.2000) en el sentit següent:

- a) Si el contribuent hagués pagat la plusvàlua amb el mètode de càlcul de la base imposable declarat inconstitucional, s'hauria de recalcular la quota amb el sistema de càlcul previst al RD Llei 26/2021 i retornar la diferència ingressada en excés?
- b) En la mateixa situació anterior, si el contribuent no va pagar la plusvàlua meritada amb anterioritat a la sentència, seria exigible l'impost aplicant el mètode de càlcul previst al RD Llei 26/2021?

3.3.- En cas de resposta afirmativa respecte a les qüestions dels apartats a) i b), seria possible recalcular l'impost fent ús de qualsevol de les següents opcions:

- a) Sol·licitar al contribuent que manifesti de forma expressa quin mètode de càlcul vol que se li apliqui dels dos previstos al RD Llei 26/2021;
- b) Practicar d'ofici una liquidació aplicant el mètode de càlcul previst al RD Llei 26/2021 que resulti més beneficiós pel contribuent, compensant la quota tributària que resulti amb l'import ingressat d'acord amb el mètode de càlcul declarat inconstitucional, i retornar la diferència.

QUARTA.- Sense perjudici del principi d'independència i autonomia judicial pel que fa a la interpretació de l'ordenament jurídic, les respostes a les qüestions anteriors podrien resultar d'aplicació als recursos que es troben pendents de sentència en via judicial?

CINQUENA.- El RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, preveu que en el cas de que el període de generació sigui inferior a un any, s'hagi de prorratejar el coeficient anual tenint en compte el nombre de mesos complerts. Aquesta previsió s'aplica ant a les transmissions *inter vivos* com *mortis causa*.

Pel contrari, l'article 51 de la Llei 1/2006, de 13 de març, pel qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona, ho acota a les transmissions *inter vivos* amb un coeficient anual diferent al del RD Llei 26/2021.

Seria aplicable el principi *lex posterior derogat priori* en virtut del qual, la regulació legal aplicable al municipi de Barcelona a aquests supòsits ha d'ésser la prevista al RD Llei 26/2021, respecte a les obligacions tributàries meritades a partir de la seva entrada en vigor?

Per últim i a banda de les qüestions plantejades, seria desitjable i aclaridor poder disposar de qualsevol observació o comentari d'aquest Consell Tributari, sobre aquells aspectes que es puguin considerar que tenen relació o connexió amb les qüestions proposades i que no hagin estat formulats de forma explícita, atès la rellevant importància d'aquest tema".

El Consell Tributari, en atenció a la urgència que presenta la resolució de les qüestions plantejades, emet en primer lloc informe sobre les quatre primeres qüestions, deixant per un posterior informe la resposta a la cinquena qüestió.

PRIMERA.- A la vista del què s'indica a la STC de 26.10.2021 en el seu fonament jurídic sisè i tenint en compte que el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, publicat al BOE de 9.11.2021, ha entrat en vigor el 10.11.2021, per tant, abans de que es publiqui la sentència en el BOE, es pot considerar que entre el 26.10.2021 i el 10.11.2021 s'ha produït un buit normatiu pel que fa referència al sistema de càlcul de la base imposable de l'impost sobre l'Increment de Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana?

La STC 182/2021, de 26 d'octubre, al FJ6, declara la *"inconstitucionalidad y nulidad de los arts. 107.1, segundo párrafo, 107.2.a) y 107.4 TRLRHL"*, ordenant la seva expulsió de l'ordenament i precisant que només el legislador *"en el ejercicio de su libertad de configuración normativa, lleve a cabo las modificaciones o adaptaciones pertinentes en el régimen legal del impuesto para adecuarlo a las exigencias del artículo 31.1 CE"*. L'expulsió de l'ordenament jurídic dels preceptes esmentats provoca que fins que no es dicti la norma legal a què es refereix el propi TC no es pugui concretar l'import de la base imposable de l'IIVTNU element essencial en la quantificació del deute que es deriva de la realització del fet imposable corresponent. En conseqüència, d'acord amb el mandat del mateix TC, complerta pel legislador aquesta funció procedirà l'aplicació de la nova norma en els termes que aquesta darrera estableixi. Ara bé, és l'expulsió de l'antiga norma de l'ordenament jurídic la que produeix com a efecte la impossibilitat de quantificació de l'element esmentat i es requereix, des d'aquell moment, la intervenció legal als efectes de la regulació de la base imposable. Doncs bé, l'article 38.U de la Llei 2/1979, de 3 d'octubre, orgànica del TC, fixa el moment en què s'ha d'entendre produïda l'expulsió, sent a partir del mateix quan, en aquest cas concret, es produiria l'absència de norma legal sobre la quantificació de la base imposable. En efecte, l'article esmentat disposa que:

"Uno. Las sentencias recaídas en procedimientos de inconstitucionalidad tendrán el valor de cosa juzgada, vincularán a todos los Poderes Públicos y producirán efectos generales desde la fecha de su publicación en el <<Boletín Oficial del Estado>>".

És a dir, fins que no es realitzi el pressupost previst a la norma transcrita, el conjunt de normes que regula el règim jurídic de l'impost de referència és plenament aplicable. En conseqüència, si abans de l'expulsió de les normes declarades inconstitucionals i nul·les es produeix la intervenció legislativa a què al·ludeix la Sentència 182/2021, de 26 d'octubre, no es pot parlar de cap buit normatiu perquè amb anterioritat a l'expulsió ja existeix una norma jurídica vigent, i quan es produeix aquesta expulsió també hi ha ja una norma en vigor precisament per la intervenció legal necessària tal com manifesta expressament el TC. En el cas particular a què es refereix la qüestió plantejada, la norma legal esmentada s'ha aprovat en data 8 de novembre de 2021, mitjançant el RD Llei 26/2021 amb entrada en vigor el dia 10 del mateix mes i any. Per tant, tenint en compte que en aquella data no s'havia produït l'expulsió de la norma declarada inconstitucional i nul·la no es pot parlar d'absència de norma aplicable perquè o bé s'aplica la que estava en vigor en el moment de la realització del fet imposable, TRLRHL originari, o bé s'aplica l'esmentat RD

Llei 26/2021, de 8 de novembre. A la vista d'aquesta darrera afirmació la qüestió es centra, doncs, a determinar quina és la norma aplicable respecte de la quantificació de la base imposable en els supòsits dels fets imposables realitzats després de dictar-se la STC i amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta darrera norma, és a dir, entre el 26 d'octubre de 2021 i el 10 novembre del mateix any.

Doncs bé, d'acord amb les consideracions anteriors, es pot assenyalar que: a) en el supòsit que el subjecte hagi complert amb els seus deutes tributaris mitjançant la corresponent autoliquidació i hagi ingressat el deute, si se sol·licita la rectificació de l'autoliquidació d'acord amb el article 120.3 de la LGT, l'Administració seguint el procediment corresponent ha de procedir a l'aplicació del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre. En el seu cas, tornarà l'excés de les quantitats ingressades; b) Si s'ha presentat només una declaració tributària, l'Administració haurà de procedir a la quantificació del deute en els mateixos termes assenyalats per al supòsit de l'autoliquidació sense que hi hagi lloc a la devolució de cap quantitat; c) Si actua com a conseqüència de l'exercici de les potestats de comprovació i investigació atribuïdes a l'ordenament jurídic l'Administració ha de procedir a l'aplicació RD Llei 26/2021, de 8 de novembre.

Si s'afirmés que el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, no es pot aplicar perquè en el moment de la realització del fet imposable no estava en vigor i, a més, s'afirmés que no es pot aplicar la norma declarada inconstitucional, es produiria un resultat contrari a l'article 31.1 de la CE on s'estableix el deure de contribuir d'acord amb la capacitat econòmica. El valor normatiu de la CE exigeix tenir en compte el principi d'interpretació d'acord amb la Constitució de tot l'ordenament jurídic en el moment de la seva aplicació. Aquest principi que va ser proclamat des d'un primer moment pel TC -STC 4/1981, de 2 de febrer i 32/1981, de 30 de març de 1981- i incorporat explícitament a l'ordenament -article 5.1 de la LOPJ- significa que la interpretació d'una norma ha de respondre, acomodar el seu contingut als principis i preceptes de la Constitució. Les conseqüències del caràcter preceptiu d'aquesta manera d'interpretar totes les lleis de conformitat amb la Constitució es tradueixen en què la norma constitucional es converteix en el context necessari de totes i cadascuna de les lleis i els reglaments de l'ordenament a efectes de la seva interpretació i aplicació (STC 79/1991, de 15 d'abril de 1991) i que, a més, s'ha de tenir en compte no només en l'anomenada interpretació declarativa sinó també en la integrativa, és a dir, aquella que satisfà insuficiències dels textos legals (STC de 22 de desembre de 1988 i 20/1990, de 15 de febrer de 1990). No hi ha per tant una interpretació que conclogui amb un resultat contrari directament o indirectament amb els valors constitucionals (STC 20/1990, de 15 de febrer de 1990). De manera que es pot afirmar que les normes constitucionals són dominants davant de totes respecte a la concreció del sentit general de l'ordenament.

En conseqüència, respecte de la qüestió plantejada, es pot assenyalar que la norma a aplicar per a la determinació dels deutes nascuts entre el 26 d'octubre i el 10 de novembre és el RD Llei 26/2021 de 8 de novembre, ja que només mitjançant aquesta última es fa palès el compliment dels principis constitucionals que són a la base del deure constitucional de contribuir al sosteniment de la despesa pública establerta a l'article 31 de la CE. El compliment del deure de contribuir, que de forma reiterada ha estat proclamat preferent pel mateix TC, requereix l'aplicació del RD

Llei 26/2021, de 8 de novembre, perquè el contrari significaria precisament la fallida del propi deure. Aquesta conclusió es deriva així mateix del propi RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, en l'Exposició de Motius del qual, I paràgraf cinquè, es declara que: *“Pues bien, este real decreto-ley tiene por objeto dar respuesta al mandato del Alto Tribunal de llevar a cabo las modificaciones o adaptaciones pertinentes en el régimen legal del impuesto como consecuencia de la última de las sentencias referidas, así como integrar la doctrina contenida en las otras dos sentencias, al objeto de dar unidad a la normativa del impuesto y cumplir con el principio de capacidad económica”*. En definitiva es plasma la doctrina del TC declarada bàsicament en les Sentències 59/2017, d'11 de maig, 126/2019, de 31 d'octubre i 182/2021, de 26 d'octubre regulant els elements bàsics de l'IIVTNU per adaptar-los als principis constitucionals de l'article 31.1 CE en particular respecte de la base imposable sobre la que la pròpia Exposició de Motius del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre declara que *“con esta reforma se busca adecuar la base imponible del impuesto a la capacidad económica efectiva del contribuyente permitiendo su contribución al sostenimiento de los gastos públicos de acuerdo con aquellos”* (I, paràgraf undècimo), aïdiendo que *“Modificar la determinación de la base imponible es imprescindible para adecuar la carga tributaria de este impuesto al principio constitucional de capacidad económica, tal y como ha señalado el Tribunal Constitucional”* (II, paràgraf divuitè).

No hi ha, doncs, cap dubte sobre la finalitat d'aquesta norma que es dicta per donar compliment exacte a les normes constitucionals que justifiquen l'existència del deure de contribuir i que exigeixen, així mateix, el seu compliment efectiu en cadascuna de les situacions previstes concretament a l'ordenament jurídic. Sense oblidar que en cap cas es produeix absència de norma aplicable precisament perquè per evitar-la i impedir situacions de buit normatiu que impedissin l'exigibilitat de l'impost es dicta el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, complint-se així a més d'altres preceptes constitucionals el previst a l'article 31.1 CE que constitueix el fonament de la contribució de tots d'acord amb la capacitat econòmica. En conseqüència, també del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, se'n dedueix l'aplicabilitat.

Per tant, l'aprovació de la STC 182/2021, de 26 d'octubre del 2021, no provoca buit normatiu. Del principi d'interpretació jurídica conforme a la Constitució que exigeix que la interpretació d'una norma respongui als principis i preceptes de la mateixa es dedueix que el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, és aplicable respecte *“del sistema de càlcul de la base imposable de l'Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana”*.

SEGONA.- Tenint en compte que la STC de 26.10.2021 únicament anul·la els preceptes del TRLRHL que regulen el mètode de càlcul de la base imposable de l'impost i que el RD Llei 26/2021, que restableix el mètode de càlcul de la base imposable ha entrat en vigor el 10.11.2021, es plantegen les qüestions següents:

2.1 S'han d'estimar totes les sol·licituds i recursos pendents de resolució en via administrativa sense poder entrar a analitzar si s'ha produït o no el fet

imposable en el cas concret, amb la conseqüència immediata i inherent de que s'hagi de realitzar la devolució íntegra de les quotes de l'impost pagades en tots aquest casos i sense que es pugui liquidar i exigir en cap cas l'impost?

El primer que cal aclarir és que de la qüestió plantejada es desprèn que s'està referint a l'aplicació del paràgraf B) del FJ6 de la STC 182/2021, de 26 d'octubre de 2021, en què es regula l'abast de la revisió de les situacions que la mateixa Sentència qualifica de consolidades. Doncs bé, la primera part d'aquesta qüestió se centra a determinar si, en els supòsits de referència, l'Administració pot entrar a analitzar si s'ha produït el fet imposable. Sobre això la STC 182/2021 de 16 d'octubre del mateix any declara la inconstitucionalitat del mecanisme de quantificació de la base imposable de l'impost en els termes regulats al TR-LRHL, és a dir, declara la inconstitucionalitat i nul·litat de l'article 107.2.a) i 107.4 d'aquest últim. En conseqüència l'Administració pot analitzar si s'ha realitzat el fet imposable, sempre d'acord amb la interpretació donada per la STC 59/2017 d'11 de maig, i si escau procedir a la realització de la declaració corresponent. És a dir, si analitzats els fets realitzats es conclou que no hi cap la seva subsumpció en el fet imposable, d'acord com ja s'ha assenyalat amb la STC 59/2017, haurà de procedir a la declaració corresponent mitjançant resolució que ha de ser notificada a l'interessat amb la consegüent devolució de l'ingrés efectuat.

En cas que, un cop analitzats els fets en els termes ja assenyalats, es constati la realització del fet imposable, s'ha de procedir a la quantificació de la base imposable d'acord amb el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre. En efecte, el RD Llei 26/2021 de 8 de novembre de 2021 entra en vigor el dia 10 del mateix mes i any i, des d'aquesta perspectiva, ja no es pot parlar de situació que exigeix la intervenció legal perquè, a data de producció dels efectes de la Sentència ja s'ha produït i, en conseqüència, ja existeix norma legal que disposa com s'ha de determinar la base imposable de l'impost. Doncs bé, d'acord amb el FJ6 de la Sentència es pot afirmar que l'Administració està vinculada per la norma legal esmentada ja que no seria concebible que existint norma legal aplicable, respectant així la doctrina del TC, s'ometés la seva aplicació deixant de contribuir, així, determinats subjectes que poden haver realitzat els fets impossibles corresponents. Per tant, l'Administració ha de procedir constatant, en primer lloc, si s'ha realitzat el fet imposable de l'impost i, en segon lloc, en el seu cas, ha de procedir a la quantificació de la base imposable d'acord amb la regulació del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre i, quan així es derivi de la norma de quantificació del deute, practicant la devolució de l'excés que s'hagués satisfet.

En definitiva, l'Administració ha d'analitzar si s'ha produït el fet imposable. En cas d'inexistència d'aquest últim, ha de procedir a la seva declaració i, en conseqüència, a la devolució de l'import que, en el seu cas, s'hagi satisfet. Si s'ha realitzat el fet imposable ha de procedir a quantificar el deute d'acord amb la regulació del RD Llei 21/2021, de 8 de novembre i, quan així es derivi de la norma de quantificació, practicar la devolució de l'excés satisfet.

2.2 En relació a la qüestió anterior, s'ha d'entendre que els mètodes de càlcul alternatius que preveu el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, no resulten apli-

cables a les obligacions tributàries meritades i no consolidades atès que el RD Llei va entrar en vigor el 10.11.2021 i suposaria incorre en vulneració del principi d'irretroactivitat d'una norma no favorable?

L'article 9.3 de la CE disposa que: *“La Constitución garantiza el principio de legalidad, la jerarquía normativa, la publicidad de las normas, la irretroactividad de las disposiciones sancionadoras no favorables o restrictivas de derechos individuales, la seguridad jurídica, la responsabilidad y la interdicción de la arbitrariedad”*. S'estableix expressament el principi d'irretroactivitat de normes no favorables vinculant-lo a les disposicions sancionadores no favorables o restrictives de drets. Doncs bé el mateix TC s'ha pronunciat de forma reiterada sobre aquesta qüestió –entre altres les Sentències 197/1992, de 19 de novembre, FJ4, 273/2000, de 15 de novembre, FJ5, 89/2009, de 20 d'abril, FJ3, 150/1990, de 4 d'octubre, FJ8, declarant expressament a la Sentència 173/1996, de 31 d'octubre, FJ4, que *“Las normas tributarias no se hallan limitadas en cuanto tales por la prohibición de retroactividad establecido en el art. 9.3 CE, en tanto que no son normas sancionadoras o restrictivas de derechos”* i afirmant en la Sentència 126/1987, de 16 de juliol, FJ9, que *“no cabe considerar, con carácter general, subsumidas las normas fiscales en aquellas a las que expresamente se refiere el art. 9.3 de la Constitución, por cuanto tales normas tienen un fundamento autónomo en la medida en que son consecuencia obligada del deber de contribuir al sostenimiento de los gastos públicos, impuesto a los ciudadanos por el art. 31.1 de la norma constitucional”*, reiterant aquesta doctrina en la Sentència 273/2000, de 15 de novembre, FJ5, en la qual es concreta que *“las normas que imponen cargas fiscales con base en lo dispuesto en el art. 31.1 del propio Título I de la Constitución no son por definición disposiciones “restrictivas de derechos individuales” en el sentido del referido art. 9.3 C.E. En efecto como ya afirmábamos en la STC 182/1997, de 28 de octubre, FJ6, en el mencionado art. 31.1 C.E. se consagra un auténtico mandato jurídico, del que se deriva un deber constitucional de los ciudadanos de contribuir, a través de impuestos, al sostenimiento o financiación de los gastos públicos, un deber que, por otro lado, enlaza sin tensión dialéctica alguna con la función social de la propiedad (art. 33.2 C.E.). Todo ello, como es lógico, dejando de lado el supuesto, aquí no concurrente, de las normas sancionadoras tributarias, que encuentran su propio reflejo en el mismo art. 9.3 C.E.”*

En conseqüència, no es pot aplicar el principi d'irretroactivitat de les normes no favorables, article 9.3 de la CE, en la mesura que les normes que estableixen i regulen els mètodes de càlcul de les obligacions tributàries no són restrictives de drets individuals ni tampoc sancionadores, tal com ha declarat el TC.

En conclusió, no s'incorreria en vulneració del principi d'irretroactivitat de norma no favorable. L'article 9.3 de la CE vincula aquest darrer principi a les normes sancionadores no favorables o restrictives de drets. Les normes que estableixen i regulen els tributs són conseqüència del deure de contribuir previst expressament a l'article 31.1 de la Constitució i en cap cas tenen naturalesa sancionadora ni restrictiva de drets tal com ha declarat el TC.

TERCERA.- En el cas que es consideri que respecte a les situacions anteriors (solicituds i recursos no resoltos en via administrativa a la data de la sentència), no

procedeix estimar la sol·licitud o recurs sense que prèviament es realitzi l'anàlisi de si en el cas concret s'ha produït o no el fet imposable a la vista de les proves aportades, es plantegen les qüestions següents:

3.1.- En el supòsit que després d'aquesta anàlisi es determini que s'ha produït el fet imposable de l'impost (situacions amb increment de valor o aquelles en les que no s'ha acreditat el decrement de valor), la conseqüència seria que es desestimi la pretensió principal relativa a l'absència del fet imposable però sigui exigible l'impost i la seva revisió aplicant el nou mètode de càlcul i, per tant, s'hagi de recalculat l'impost?

En efecte, de l'anàlisi realitzat amb anterioritat, es deriva que:

a) Sol·licituds de rectificació de l'autoliquidació. Si no s'ha produït el fet imposable, l'Administració l'ha de reconèixer dictant la resolució corresponent i retornant, en el seu cas, les quanties satisfetes. En cas contrari, ha de dictar resolució parcialment estimatòria declarant realitzat el fet imposable i regularitzant la situació de l'obligat d'acord amb el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre. En el seu cas s'ha de liquidar el deute corresponent d'acord amb aquesta última norma. Tot seguit notificarà aquesta resolució a l'interessat.

En conseqüència, si s'ha realitzat el fet imposable, s'ha de dictar una resolució parcialment estimatòria declarant la mateixa i regularitzant la situació de l'obligat d'acord amb les regles del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre.

b) Recursos pendents de resolució. En aquest supòsit l'òrgan revisor procedirà a estimar el recurs si no s'ha realitzat el fet imposable mitjançant la resolució corresponent. En cas contrari, és a dir, si s'hagués realitzat el fet imposable, analitzat el cas concret, pot estimar parcialment el recurs, ordenar a l'Administració la pràctica d'una nova liquidació d'acord amb les normes reguladores de la base imposable establertes al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, i la devolució en el seu cas de l'excés ingressat.

L'òrgan revisor ha de procedir en tot cas a la comprovació de la realització efectiva del fet imposable segons el que preveu el règim jurídic previst al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre. En cas de concloure que aquesta realització no ha existit, procedeix l'estimació del recurs i, en el seu cas, el reconeixement de la devolució de l'ingrés efectuat. En cas contrari, en funció del cas concret, pot estimar parcialment el recurs i, en conseqüència, procedir a la pràctica de la nova liquidació d'acord amb les regles contingudes al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre.

3.2 En cas de resposta afirmativa respecte a la qüestió anterior, seria aplicable el principi de conversió i de conservació dels actes administratius (art. 103 CE, arts. 50 i 51 Llei 39/2015 i STS 23.05.2000) en el sentit següent:

a) Si el contribuent hagués pagat la plusvàlua amb el mètode de càlcul de la base imposable declarat inconstitucional, s'hauria de recalculat la quota amb el sistema de càlcul previst al RD Llei 26/2021 i retornar la diferència ingressada en excés?

Substancialment, es tracta de substituir el càlcul de la quota de la liquidació considerada invàlida, per un altre càlcul efectuat d'acord amb les regles establertes pel RD Llei 26/2021, de 8 de novembre. En aquest sentit, la invalidesa seria parcial, per la qual cosa s'haurien de conservar els elements de l'acte i els tràmits no afectats per aquesta invalidesa, segons el principi de conservació dels actes administratius al·ludit a la consulta (art. 51 LPACAP).

En efecte, la consulta fa referència a les figures de la conversió d'actes invàlids (art. 50 Llei 39/2015 PACAP) i de la conservació d'actes i tràmits no afectats per la invalidesa (art. 51). Certament, aquestes tècniques responen al principi constitucional d'eficàcia de l'administració (art. 103) i al principi legal de racionalització i agilitat dels procediments administratius i de les activitats materials de gestió (art. 3.1 Llei 40/2015 de RJSP), així com, lògicament, al propi principi més ampli de conservació dels actes administratius (art. 51 Llei 39/2015 PACAP), o principi "favor acti", en els termes de la STS 23 de maig de 2000, ponent Maurandi Guillén. Es tracta d'institucions que persegueixen modular i limitar els efectes de la invalidesa d'un acte perquè aquesta no produeixi resultats injustos o contraris a l'ordenament i permeti desplegar-ne l'eficàcia a altres actes que sí que serien vàlids.

La conversió, en un sentit estricte, va unida al principi de tipicitat dels actes administratius i significa que el mateix acte invàlid, sense variar-ne el contingut material, produeix els efectes jurídics propis d'un altre acte diferent, quan contingui els elements constitutius d'aquest altre; per la qual cosa, constatada la invalidesa, no caldria dictar un nou acte administratiu, o com a màxim, una mera declaració que s'ha produït aquesta conversió dels seus efectes. En el cas consultat, per contra, en existir una operació de recalculer la quota d'acord amb el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, es modificarà, en aquest estricte punt, el contingut de la liquidació reputada invàlida, la qual cosa exigirà dictar un nou acte, que no obstant produirà els mateixos efectes jurídics que el primer, això és, determinar l'import del deute tributari. Des d'aquesta perspectiva, seria forçat entendre en puritat que tècnicament s'hauria produït una conversió de l'acte en un sentit estricte. Però és cert que l'operació a realitzar s'aproxima molt a allò que s'ha consultat. Així, en aplicació dels mateixos principis esmentats d'eficàcia de l'Administració i de racionalització i agilitat dels procediments administratius i de les activitats materials de gestió, i en definitiva, en aplicació dels principis "favor acti" i d'economia processal, s'hauria de procedir de la següent manera:

a) En el cas de les sol·licituds de rectificació d'una autoliquidació, tenint en compte que aquesta última no té la consideració legal d'acte administratiu sinó d'una actuació de l'obligat que, en compliment d'un deure establert a l'ordenament jurídic, procedeix a declarar els fets que considera fets imposables, a quantificar l'import del deute corresponent i al seu ingrés, l'Administració d'acord amb el procediment previst als articles 126-129 del RD 1065/2007, de 27 de juliol, pel qual aprova el Reglament general de les actuacions i dels procediments de gestió i inspecció tributària i de desenvolupament de les normes comunes d'aplicació dels tributs, procedirà a estimar parcialment la sol·licitud i a calcular l'import del deute d'acord amb les regles establertes a la RD Llei 26/2021, de 8 de novembre; i, en conseqüència, ordenant la devolució de l'excés pagat si hi hagués diferència. En cas que l'obligat hagués presentat una declaració tributària manifestant la seva no subjecció

per falta de realització del fet imposable, l'Administració constatada la realització d'aquest darrer d'acord amb la STC 59/2017, d'11 de maig, qualificarà aquesta situació i, en el seu cas, a liquidar l'import del deute tributari segons les regles establertes al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre. En ambdós supòsits, les resolucions acordades es notificaran a l'obligat respectiu.

b) En el cas de tractar-se de recursos administratius pendents de resolució, en principi i sense perjudici de l'anàlisi de cada cas concret, s'obre la possibilitat d'estimar parcialment el recurs, ordenar la realització de la nova liquidació que sigui procedent per aplicació de les regles establertes al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, declarar que les quantitats satisfetes tenen la consideració de pagaments a compte de la nova liquidació i ordenar la devolució del pagat en excés en la mesura que de la nova liquidació resulti un saldo favorable per al contribuent. Aquesta manera de procedir resulta avalada per la STS 28 gener de 2002, RJ\2002\918, ponent Rodríguez Zapata.

En ambdós supòsits, l'adopció de la nova liquidació es pot fer en els termes que resulten dels apartats següents d'aquest informe.

En definitiva, l'Administració pot a) en el supòsit de sol·licituds de rectificació d'autoliquidacions i de declaracions de no subjecció, d'acord amb l'anàlisi de cada cas, estimar parcialment la pretensió de l'obligat quantificant el deute corresponent d'acord amb les regles establertes al RD Llei 26 /2021, de 8 de novembre, i, respecte de les primeres, amb devolució de l'excés satisfet si n'hi hagués; b) en el supòsit de recursos administratius pendents de resolució, sense perjudici de l'anàlisi de cada cas concret, s'obre la possibilitat d'estimar parcialment el recurs i procedir a una nova liquidació d'acord amb allò que assenyala el cos d'aquest informe.

b) En la mateixa situació anterior, si el contribuent no va pagar la plusvàlua meritada amb anterioritat a la sentència seria exigible l'impost aplicant el mètode de càlcul previst la RD Llei 26/2021?

El FJ6 de la STC 182/2021, fixa l'abast i els efectes de la declaració d'inconstitucionalitat i nul·litat dels articles 107.1, paràgraf segon, 107.2.a) i 107.4 del TRLRHL. Així, a la lletra A) declara que l'Administració no pot exercir les funcions aplicatives i revisores de l'IIVTNU, és a dir, no és exigible, fins que no es produïxi la intervenció legal per adequar-lo a l'article 31.1 de la CE que és el precepte constitucional al que es basa fonamentalment la declaració d'inconstitucionalitat i nul·litat dels preceptes esmentats. Només quan es dugui a terme la intervenció del legislador es poden exercir totes les potestats aplicatives i revisores atribuïdes a l'Administració en l'ordenament jurídic. A més, a la lletra B), es regulen els efectes d'aquesta declaració disposant-se expressament que no es podran revisar a l'empara de la sentència, les situacions consolidades, és a dir, *“las obligaciones tributarias devengadas por este impuesto que, a la fecha de dictarse la misma, hayan sido decididas definitivamente mediante sentencia con fuerza de cosa juzgada o mediante resolución administrativa firme”*, assimilant a aquestes darreres situacions, a aquests exclusius efectes, d'una banda, a les liquidacions provisionals o definitives que no haguessin estat impugnades a 26 d'octubre de 2021, data en què es va dictar la sentència i, d'una altra, a les autoliquidacions la rectificació de les quals no

s'hagués efectuat d'acord amb l'article 120.3 de la LGT, a la mateixa data. En definitiva, es poden revisar les situacions que, al contrari, no poden ser qualificades de situacions consolidades, i no es poden revisar les que tinguin aquesta consideració.

Doncs bé, d'acord amb aquesta declaració del TC, l'Administració pot exercir totes les funcions de liquidació, comprovació i investigació i recaptació de l'IIVTNU sempre que les situacions no siguin "situacions consolidades". Per tant, pot exigir al contribuent les quanties no pagades mitjançant l'aplicació de les regles establertes al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre.

Tot això tenint en compte les regles sobre la prescripció previstes a la Llei general tributària, és a dir, l'Administració pot exercir les funcions esmentades en els supòsits en què no s'hagi produït la prescripció de les obligacions corresponents en els termes regulats a la LGT.

En conseqüència, l'Administració podrà exigir els deutes no satisfets i no prescrits quantificats-los d'acord amb el règim jurídic previst al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, tal com s'ha assenyalat en les qüestions primera i segona d'aquest informe. Es compleix així amb la doctrina del TC declarada a les Sentències 59/2017, 126/2019 i 182/2021, dictades específicament respecte de l'IIVTNU, que està a la base de l'aprovació del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, a què s'està fent referència, que expressen la posició mantinguda pel TC reiteradament sobre el deure de contribuir i les regles que el presideixen, específicament els principis d'igualtat i capacitat econòmica. D'això últim és clar exponent la STC 10/2005, de 20 de gener, en què de manera inequívoca considera que no hi caben exoneracions del tribut llevat que estiguin emparades a la pròpia Constitució "*por cuanto la CE impone a todos el deber de contribuir al sostenimiento de los gastos públicos en función de su capacidad económica*" i afegint que "*En consecuencia si la exigencia constitucional del art. 31.1 CE relativa al deber de todos de contribuir al sostenimiento de los gastos públicos según su capacidad económica de cada contribuyente configura un mandato que vincula no solo a los ciudadanos, sino también a los poderes públicos, ya que, si unos están obligados a contribuir de acuerdo con su capacidad económica al sostenimiento de los gastos públicos, los otros están obligados-en principio- a exigir esa contribución a todos los contribuyentes cuya situación ponga de manifiesto una capacidad económica susceptible de ser sometida a tributación...*"

En conseqüència, l'Administració pot exigir l'impost meritat amb anterioritat a la STC 182/2021, de 26 d'octubre, i no pagat, i ho ha de quantificar d'acord amb el règim jurídic establert al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, sempre que no es pugui qualificar de "situació consolidada" i l'obligació tributària no hagués prescrit d'acord amb les regles previstes a la LGT.

3.3 En cas de resposta afirmativa respecte de les qüestions dels apartats a) i b), seria possible recalcular l'impost fet ús de qualsevol de les següents opcions:

a) Sol·licitar al contribuent que manifesti de forma expressa quin mètode de càlcul vol que se li apliqui dels dos previstos al RD Llei 26/2021:

L'article 107 a la seva vigent redacció disposa que:

“1. La base imponible de este impuesto está constituida por el incremento del valor de los terrenos puesto de manifiesto en el momento del devengo y experimentado a los largo de un periodo máximo de veinte años, y se determinará, sin perjuicio de lo dispuesto en el apartado 5 de este artículo, multiplicando....

...

5. Cuando, a instancia del sujeto pasivo, conforme al procedimiento establecido en el artículo 104.5, se constate que el importe del incremento de valor es inferior al importe de la base imponible determinada con arreglo a lo dispuesto en los apartados anteriores de este artículo, se tomará como base imponible el importe de dicho incremento de valor”.

En aquest article es defineix en què es concreta la base imposable i se'n regula la determinació. Respecte d'aquesta última preveu dues possibilitats: a) la que s'aplica amb caràcter general, número u de l'article transcrit, i b) la que es “*prendrà*” a “*instància del subjecte passiu*”, número cinc del mateix article. Dels termes del mateix precepte se'n deriva que, respecte de les preguntes plantejades, el que és fonamental és que l'obligat tributari es pugui manifestar sobre quina d'elles s'ha d'aplicar en el seu cas concret. Per tant, l'Administració ha de procurar que l'obligat es pronunciï, sigui a l'inici del procediment de liquidació, sigui com a conseqüència de la notificació d'una proposta de liquidació. El principal requisit és que el subjecte passiu hagi manifestat la seva voluntat –“a instància del sujeto pasivo”, diu l'art.107.5 TRLRHL-, per la qual cosa expressada aquesta no hi ha cap problema en què es prengui exclusivament com a base la triada per l'obligat tributari.

Per tant, en els supòsits en què sigui procedent el recàlcul de l'impost, l'Administració ha de permetre que l'obligat tributari pugui exercir l'opció sobre el mètode de quantificació de la base imposable a què fa referència l'article 107.5 del TRLHL. En el seu cas, es podrà prendre com a base imposable la que sigui procedent.

b) Practicar d'ofici una liquidació aplicant el mètode de càlcul previst al RD Llei que resulti més beneficiós pel contribuent, compensant la quota tributària que resulti amb l'import ingressat d'acord amb el mètode de càlcul declarat inconstitucional, i retornar la diferencia.

El sistema que proposa l'Administració és raonable, té sentit des del punt de vista del principi d'economia processal i, probablement, conduiria al mateix resultat. L'Administració, però, no pot desconèixer el dret d'opció que assisteix l'obligat tributari en el nou marc legal. Per tant, l'Administració no podria practicar d'ofici una liquidació “més beneficiosa” sense donar abans al contribuent l'oportunitat d'exercir aquesta opció.

En conseqüència, l'Administració a l'acte d'inici del procediment conduent a la nova liquidació, hauria d'informar de la quantificació de la base imposable mitjançant l'aplicació de les regles establertes a l'article 107 del TRLRHL segons el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, bàsicament números u i cinc, comunicant a l'obligat el dret d'opció que li assisteix i indicant-li que, en absència de l'exercici d'aquesta opció, es practicarà la liquidació del deute que correspongui d'acord amb la norma abans esmentada.

L'Administració no podria practicar d'ofici una liquidació sense oferir el dret d'opció a l'obligat tributari. En aquest cas, a l'inici de procediment, hauria d'informar sobre les quanties de la base imposable, amb l'aplicació de les regles del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, a l'efecte de possibilitar l'exercici del dret d'opció (article 107.5).

QUARTA.- Sense perjudici del principi d'independència i autonomia judicial pel que fa a la interpretació de l'ordenament jurídic, les respostes a les qüestions anteriors podrien resultar d'aplicació als recursos que es troben pendents de sentència en via judicial?

Els recursos que es troben pendents de sentència en via judicial poden incloure's entre les situacions que d'acord amb la STC s'han de qualificar de no consolidades, i per tant susceptibles de ser revisades amb fonament en dita Sentència.

Aquesta revisió pot ser realitzada per la pròpia Administració o per l'òrgan jurisdiccional.

A) Per l'Administració:

Les situacions que poden produir-se són les següents:

a) Supòsit que s'hagi interposat el recurs contenciós administratiu contra un acte presumpte. En aquest cas l'Administració podrà dictar una resolució expressa, amb estimació parcial del recurs, i aplicació del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, tot això d'acord amb els tres primers apartats d'aquest Informe.

b) Supòsit que s'hagi interposat el recurs contra una resolució expressa. En aquest cas, procedeix la revocació parcial, quant a la quantificació de la base, d'aquesta resolució expressa, d'acord amb el que estableix l'art. 219 de la Llei general tributària, en la mesura que es produiria una il·legalitat sobrevinguda com a conseqüència de la STC 182/2021, de 26 d'octubre de 2021, i dictar la resolució per a l'aplicació de les regles establertes al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, d'acord amb el que indica aquest Informe.

Els efectes d'aquestes actuacions sobre el procediment contenciós administratiu es regulen expressament a l'article 36 de la LJCA que disposa que:

“1. Si antes de la sentencia se dictare o se tuviere conocimiento de la existencia de algún acto, disposición o actuación que guarde con el que sea objeto del recurso en tramitación la relación en el art. 34, el demandante podrá solicitar, dentro del plazo que señala el art. 46, la ampliación del recurso a aquel acto administrativo, disposición o actuación.

2. De esta petición, que producirá la suspensión del curso del procedimiento, el Secretario judicial dará traslado a las partes para que presenten alegaciones en el plazo común de cinco días.

3. Si el órgano judicial accediere a la ampliación, continuara la suspensión de la tramitación del proceso en tanto no se alcance respecto de aquélla el mismo estado que tuviere el procedimiento inicial.

4. Será asimismo aplicable lo dispuesto en el apartado 1 de este artículo cuando en los recursos contencioso-administrativos interpuestos contra actos presuntos de la Administración dictare durante su tramitación resolución expresa respecto de la pretensión inicialmente deducida. En tal caso podrá el recurrente desistir del recurso interpuesto con fundamento en la aceptación de la resolución expresa que se hubiere dictado o solicitar la ampliación a la resolución expresa. Una vez producido el desistimiento del recurso inicialmente interpuesto, el plazo para recurrir la resolución expresa, que será de dos meses, se contará desde el día siguiente a la notificación de la misma”.

En conseqüència, es pot afirmar que fins que no es produeixi el pronunciament judicial l'Administració pot, segons els casos, resoldre expressament o exercir la seva potestat de revocació, amb els efectes en el procediment jurisdiccional regulats al transcrit article 36 LJCA.

B) Per l'òrgan jurisdiccional

L'operació jurídica d'interpretació de l'ordenament i de determinació de quina és la norma aplicable a un supòsit de fet és la mateixa amb independència de quin sigui el poder de l'Estat que la realitza. En aquet sentit, serien d'aplicació a l'òrgan jurisdiccional les mateixes consideracions substantives ja efectuades en relació a l'Administració. En concret, que no s'ha produït de cap manera un buit normatiu que impedeixi l'exigibilitat de l'impost, el qual és exigible en aplicació del RD Llei 27/2021, de 8 de novembre. De manera que, segons criteri d'aquest Consell Tributari, l'òrgan jurisdiccional no podria estimar el recurs contenciós administratiu amb l'únic fonament d'haver-se dictat la Sentència del Tribunal Constitucional.

Com ja s'ha dit més amunt, si s'invoca la falta de realització del fet imposable, l'òrgan jurisdiccional hauria d'entrar analitzar aquest extrem en primer lloc, és a dir, si el recurrent ha acreditat la inexistència d'increment. En el cas que s'hagués produït increment, caldria entrar en la legalitat de la determinació de la base imposable i de la quota. En virtut del principi de conservació dels actes administratius abans citat, l'òrgan jurisdiccional podria estimar el recurs i anular la liquidació, però limitant els efectes de la seva invalidesa, això es, ordenant a l'Administració que efectués una nova liquidació d'acord amb la normativa aplicable i ordenant la devolució de l'excés satisfet en el cas que resultés una diferència en favor del recurrent, i recalculant-se igualment els interessos corresponents.

D'aquesta manera es podria evitar que la anul·lació de l'acte produís uns efectes materialment injustos o contraris a la llei o als principis generals, en aquest cas de naturalesa constitucional, com el deure de contribuir al sosteniment de la despesa pública d'acord amb la capacitat econòmica. Com ja s'ha dit, aquesta possibilitat és acceptada tant per la doctrina científica com per la jurisprudència del Tribunal Suprem (vid. especialment, pel que fa a les liquidacions per deutes administratius, la STS 28 gener de 2002, RJ\2002\918, ponent Rodríguez Zapata).

De la seva part, la LJCA preveu mecanismes perquè l'òrgan judicial introdueixi la possibilitat que les parts debatien sobre altres motius diferents dels al·legats per les parts durant el procés. En efecte, en el cas concret sobre el qual recau aquest

Informe, en els assumptes pendents de resolució judicial, els actes i les resolucions recorreguts han estat dictats d'acord amb la legislació anul·lada. En alguns casos, més recents, el recurrent haurà pogut al·legar la STC 182/2021, del 26 d'octubre; en altres, ja més avançats, és possible que per haver-se realitzat la demanda i la contestació, i fins i tot la prova i la vista o conclusions, abans de la dita STC, cap de les parts hi hagi fet al·lusió. Es tracta aleshores d'analitzar els mitjans processals existents per donar cabuda al procés al debat que suposa l'existència de la repetida STC i el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, que conté la nova regulació; i si aquests actes processals es poden produir a iniciativa de l'òrgan judicial.

L'òrgan judicial pot introduir el debat esmentat sobre altres motius dels al·legats per les parts durant el procés, i que poden afectar la decisió, d'acord amb el que preveuen dos preceptes de la LJCA: l'article 33.2 i 3 i l'article 65.2. Són preceptes que fan referència a moments processals diferents encara que de contingut anàleg. Així el primer disposa que:

“Artículo 33.

2. Si el Juez o Tribunal, al dictar sentencia, estimare que la cuestión sometida a su conocimiento pudiera no haber sido apreciada debidamente por las partes, por existir en apariencia otros motivos susceptibles de fundar el recurso o la oposición, lo someterá a aquellas mediante providencia en que, advirtiéndolo que no se prejuzga el fallo definitivo, los expondrá y concederá a los interesados un plazo común de diez días para que formulen las alegaciones que estimen oportunas, con suspensión del plazo para pronunciar el fallo. Contra la expresada providencia no cabrá recurso alguno.

3. Esto mismo se observará si, impugnados directamente determinados preceptos de una disposición general, el Tribunal entendiera necesario extender el enjuiciamiento a otros de la misma disposición por razones de conexión o consecuencia con los preceptos recurridos.”

Per la seva banda l'article 65. 2 disposa que:

“Artículo 65.2

Cuando el Juez o Tribunal juzgue oportuno que en el acto de la vista o en las conclusiones se traten motivos relevantes para el fallo y distintos de los alegados, lo pondrá en conocimiento de las partes mediante providencia, dándoles plazo de diez días para ser oídas sobre ello. Contra esta providencia no cabe recurso alguno.”

La possibilitat que sigui alguna de les parts la que sol·liciti que el jutge dicti la provisió que permeti tractar altres motius rellevants per a la decisió, no està prevista expressament a la Llei, per la qual cosa l'òrgan judicial la pot admetre de fet indicant a les parts el que preveuen els transcrits preceptes de la Llei jurisdiccional o no admetre la sol·licitud.

Semblaria, en principi, per tant, que si no ho decideix l'òrgan judicial, no seria possible tractar a l'acte de la vista o a l'escrit de conclusions altres motius diferents dels al·legats, en disposar a l'article 65.1 que *“en el acto de la vista o en el escrito de conclusiones no podrán plantearse cuestiones que no hayan sido suscitadas en*

los escritos de demanda o contestación”. Aquest precepte tancaria la possibilitat que les parts introduïssin altres qüestions diferents de les suscidades als escrits inicials del plet. No obstant això, no és clar que aquestes “qüestions” que no es podrien introduir es refereixin a nous motius o arguments jurídics i no a qüestions de fet. Avala aquesta interpretació, per exemple, la STS de 10 de maig de 2012 (RJ 2012/6623) en admetre que fins i tot a l’escrit de conclusions, en el procediment de primera instància, podria haver-se plantejat una qüestió nova, que en ser nova i de caràcter jurídic, no de fet, de sol·licitud de cosa diferent, es podria equiparar amb el significat de motius rellevants per a la decisió. Entenem, en conclusió, que a l’acte de la vista o a l’escrit de conclusions podrien plantejar-se altres motius o arguments jurídics que els al·legats als escrits inicials de demanda i contestació.

En definitiva, l’aprovació de la STC 182/2021, de 26 d’octubre de 2021, no provoca buit normatiu i el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre és aplicable a les qüestions pendents de sentència judicial, tant per part de l’òrgan jurisdiccional cridat a resoldre com per part de la mateixa Administració, d’acord amb els requisits i els procediments assenyalats anteriorment.

CONCLUSIONS

PRIMERA.- L’aprovació de la STC 182/2021, de 26 d’octubre del 2021, no ha provocat cap buit normatiu respecte del sistema de càlcul de la base imposable de l’impost sobre l’increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana ja que el RD Llei 26/2021, de 8 de novembre del 2021, és de plena aplicació en els termes assenyalats en el cos d’aquest informe.

SEGONA.- En relació amb les sol·licituds i els recursos pendents de resolució, l’Administració ha d’analitzar si s’ha produït el fet imposable. En cas d’inexistència d’aquest últim, ha de procedir a la seva declaració i a la devolució de l’import que, en el seu cas, s’hagi satisfet. Si s’ha realitzat el fet imposable ha de procedir a la quantificació del deute d’acord amb la regulació del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, i practicar la devolució, en el seu cas, de l’excés satisfet.

L’aplicació dels mètodes de càlcul alternatius previstos al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, a les obligacions tributàries meritades i no consolidades, en cap cas no incorreria en vulneració del principi d’irretroactivitat de les normes sancionadores no favorables o restrictives de drets perquè els esmentats mètodes de càlcul no tenen tal naturalesa.

TERCERA.- En el supòsit que s’hagi produït el fet imposable, per al cas de sol·licituds de rectificació d’autoliquidacions, s’haurà de dictar resolució parcialment estimatòria, declarant la realització del fet imposable i regularitzant la situació de l’obligat d’acord amb les regles del RD Llei 26/2021, de 8 de novembre. Per al cas de recursos pendents de resolució, s’obre la possibilitat d’estimar parcialment el recurs i, en conseqüència, ordenar la pràctica d’una nova liquidació d’acord amb les regles contingudes al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, i la devolució, en el seu cas de l’excés ingressat.

En cas que l'obligat tributari no hagi pagat la plusvàlua meritada amb anterioritat a la STC 182/2021, de 26 d'octubre, l'Administració podrà exigir l'impost, i l'ha de quantificar d'acord amb el règim jurídic establert al RD Llei 26/2021, de 8 de novembre, sempre que no es pugui qualificar de "situació consolidada" d'acord amb la STC esmentada i l'obligació tributària no hagués prescrit d'acord amb les regles previstes a la Llei general tributària.

Tot això, sense perjudici de les específiques circumstàncies que es puguin produir en cada cas concret.

En els supòsits en què sigui procedent el recàlcul de l'impost, l'Administració ha de permetre que l'obligat tributari pugui exercir l'opció sobre el mètode de quantificació de la base imposable a què fa referència l'article 107.5 del TRLHL, de manera que l'Administració no podria practicar d'ofici una liquidació sense oferir abans el dret d'opció esmentat.

QUARTA.- Com ja s'ha dit, l'aprovació de la STC 182/2021, del 26 d'octubre del 2021, no ha provocat cap buit normatiu i, en conseqüència, el RD Llei 26/2021, del 8 de novembre, és també de plena aplicació a les qüestions pendents de sentència judicial, tant per part de l'òrgan jurisdiccional cridat a resoldre com per part de la mateixa Administració, d'acord amb els requisits i els procediments assenyalats al cos d'aquest informe.

EXPEDIENTS TRAMITATS

Tramitació ordinària

Total expedients	776
Recursos	749
Informes	23
Queixes	4

Recursos

Estimats	109
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	82
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	27

Estimats en part	30
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	24
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	5
Disconformitat amb el Districte de l'Eixample	1

Desestimats	501
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	497
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	4

Inadmissibles	96
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	93
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	3

Abstenció per cosa jutjada	3
-----------------------------------	----------

Retornats	10
------------------	-----------

Queixes

Estimades	3
Estimades en part	1

Tramitació simplificada

Total recursos	198
Estimats	94
Estimats en part	1
Desestimats	66
Inadmissibles	37

Classificació per conceptes (tramitació ordinària)

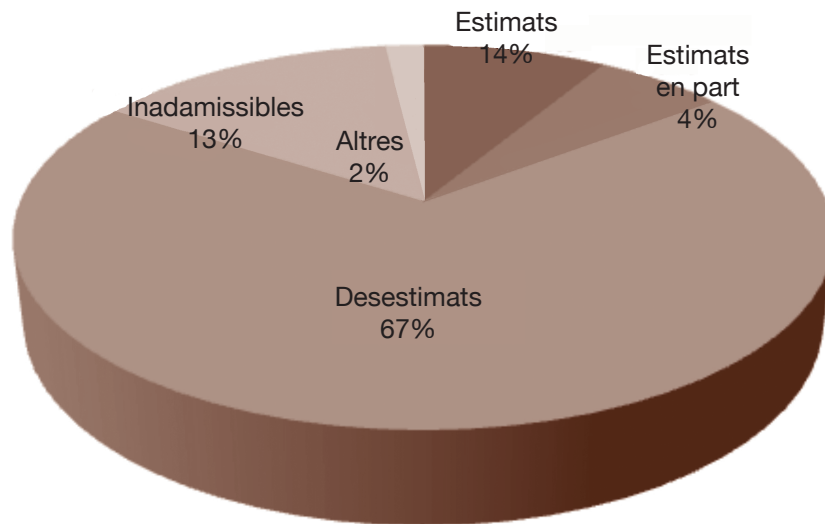
	2017	2018	2019	2020	2021
1.1 Impost sobre béns immobles	45 (14,75%)	35 (21,21%)	29 (8,36%)	46 (10,24%)	160 (21,25%)
1.2 Impost sobre vehicles de tracció mecànica	14 (4,59%)	17 (10,30%)	12 (3,46%)	12 (2,67%)	78 (10,36%)
1.3 Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	178 (58,36%)	70 (42,42%)	277 (79,83%)	330 (73,50%)	357 (47,41%)
1.4 Impost sobre activitats econòmiques	24 (7,86%)	19 (11,52%)	14 (4,03%)	38 (8,46%)	125 (16,6%)
2.1 Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	9 (2,96%)	7 (4,24%)	5 (1,44%)	3 (0,67%)	6 (0,8%)
3.10 Taxes per utilització privativa del domini públic i prestació d'altres serveis	8 (2,62%)	3 (1,82%)	1 (0,29%)	3 (0,67%)	3 (0,4%)
3.11 Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses de serveis de subministrament d'interès general	1 (0,32%)	--	1 (0,29%)	2 (0,45%)	1 (0,13%)
3.16 Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses de telefonia mòbil	--	--	--	--	--
4 Preus públics per recollida de residus comercials	19 (6,23%)	8 (4,85%)	4 (1,15%)	14 (3,12%)	8 (1,06%)
5 Altres temes	7 (2,29%)	6 (3,64%)	4 (1,15%)	1 (0,22%)	15 (1,99%)
Totals	305 (100%)	165 (100%)	347 (100%)	449 (100%)	753 (100%)

Classificació per conceptes (tramitació simplificada)

1.1 Impost sobre béns immobles	7	3,54%
1.3 Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	191	96,46%
Totals	198	100%

Gràfics (tramitació ordinària)

Recursos dictaminats

Classificació per conceptes

